

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK MAFIA ARRANGED MARRIAGE ROMANCE

BRUTAL

Love

USA Today Bestselling Author

V.T. BONDS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız Yeminler

Vicious Mafia Kings Kitap 4

V.T. Bonds

Telif hakkı © 2025 V.T. Bonds Kapak

tasarımı GetCovers.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber> adresinden abone olun.

Ön sevişmenizi geliştirin. Öğlen vakti kaçırma.

İÇERİK

[Tanıtım 1.](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Sahiplenici Yeminler \(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Su Dünyasının Alfası Tanker](#)

[Tarafından Kaçırıldı \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri Bilinmeyen](#)

[Omega \(Önizleme\) Kurtarıldı ve](#)

[Mahvoldu \(Önizleme\) Gölgeler ve](#)

[Şaftlar \(Önizleme\) Red'i](#)

[Kurtarmak \(Önizleme\)](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

BLURB

"Beni bir daha ısır, *gattina*, ne kadar ileri gidebileceğimi gör."

Loretta Giordano

Üvey annem tarafından sürgün edilen ikiz kardeşim ve ben, yeni bir şehirde yeni bir hayata başlarız, ta ki bir iyilik her şeyi mahvedene kadar.

Hayatımda tanıdığım en seksi ve en tehlikeli adam beni başka biriyle karıştıınca, sessiz kalmaya yemin ettim.

O, üvey kız kardeşimin evlenmesi gereken mafya patronunun yardımcısı ve ben işlemediğim günahların bedelini bana ödetecek.

Ermanno Mancini

Beni öldürdüklerini sandılar, ama ben buradayım, öfke dolu ve intikam almaya hazır.

Aileme yapılan saldırıya karışan herkesi bulup yok edeceğim. Kimse masum değil, özellikle de sessizliğiyle düşmanımı saklayan küstah, kıvrımlı kadın.

Ne pahasına olursa olsun, onu kırıp benim yapacağıma yemin ederim.

Brutal Vows (Vicious Mafia Kings Book 4), süper ateşli, düşmanlardan sevgililere, görücü usulü evlilik, zorla yakınlaşma, kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşı içeren karanlık bir mafya romanı.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve şiddet içeren sahneler, küfür ve diğer yetişkin temaları gibi yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Loretta Giordano

YANAKIMDA AĞRI PATLAR ve devin ters vuruşuyla başım yana doğru savrulurken maskem yüzümden uçar, ama ameliyat masasının kenarına tutunur ve plazma torbalarını göğsüme sıkıca bastırarak yere düşüp kullanılamaz hale gelmelerini önlerim, sonra da korkunç canavara sert bir bakış atarım.

"Kan yok, *shlyukha*. Sen vermiyorsun," diye hırıldıyor.

Ağır Rus aksanı ve yüzüme yayılan ateşli sıcaklık onu anlamamı zorlaştırıyor, ama onun gibi canavarlar her türlü acı belirtisini zayıflık olarak görürler, bu yüzden ben de onun bakışına kendi bakışımla karşılık verip ona hırıldayarak cevap veriyorum.

"Bu plazma. Ona lazım. Sen. Çekil. Oradan."

Parmağımı göğsüne batırıp odanın köşesini işaret ettim. Gözlerinde eğlence parladı ve kaşından ağzının köşesine uzanan kalın yara izi, yüz hatlarını korkunç bir maskeye dönüştürdü. Midem bulandı ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Elini uzatır, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkıştırır ve yüzümü kaldırır. Tüylerim diken diken olur. İki haftadır bana dokunan ilk kişi o olabilir, ama bu gezegende dokunma yoksunluğumu gidermek istediğim son kişi de odur. Onun ellerinin üzerimde olması yerine, bir yıl boyunca ten teması olmadan yaşamayı tercih ederim. Tiksinti ve öfkem bana güç verir.

Ben geri çekilmeyince, sırtışı genişler. Eğilir ve başparmağıyla çenemi okşar, pisliğini yüzüme bulaştırır.

"Dikkatli ol, *suka*, yoksa seni de yanımda götürürüm," diye alaycı bir şekilde gülümser.

Kaşlarımı kaldırıp diğer elinde sallanan silaha bakıyorum, sonra dikkatimi ameliyat masasından taşan devasa adama çeviriyorum.

ve kanla kaplı, vücudunun yarısından fazlasını kaplayan çok sayıda kurşun yarası ve yanıkla, adamın hayatta kalma olasılığı düşük. Bu da yaralı canavarın tehdidini daha da korkutucu hale getiriyor.

"Arkadaşın ölmeden önce mi, sonra mı?" diye alay ediyorum.

Cerrah, benim ikiz kardeşim ve benden üç dakika on dokuz saniye küçük kardeşim, uyarıda bulunur. Masanın başındaki makine bip sesi çıkarır. Mağara adamını omuzlarımla iterek geçerim, beni bırakınca rahatlarım ve hastanın durumunu monitörden kontrol ettikten sonra boş kan torbasını dolu plazma torbasıyla değiştiririm.

Kız kardeşim ve asistanları masadaki adamı kurtarmak için acele ederken, ben de damar içi ilaçlarının akışını yeniden hesaplayıp ayarlarım ve odada gerginlik artar.

Hayatlarımız buna bağlı. New York şehrinin dışındaki küçük bir poliklinik olsak da, bu kadar acil bir durum için uygun ekipmanımız ve personelimiz olmasa da, Rus haydutlar kapıyı kırıp silah zoruyla liderlerini kurtarmamızı talep ettiklerinde, denemekten başka seçeneğimiz yok.

Bu cehenneme nasıl düştüğümüzü bilmiyorum, ama bir kurtarıcıya ihtiyacımız var. Kız kardeşimin karanlık aşk romanlarındaki anti kahramanlardan birini bile kabul ederdim.

Benim şansımla, yerel bir çete lideri, yozlaşmış bir polis gibi çok daha kötü biriyle karşılaşma ihtimalimiz daha yüksek... En kötü senaryo aklımdan geçerken beynim durma noktasına geliyor.

Bu adamlar mafya ile bağlantılıysa, boku yedik demektir. Kim olduğumuzu anarlarsa, kardeşim ve ben hayatta kalamayız.

Kapı gürültüyle açılınca irkilirim.

İçgüdüsel olarak ikizimle olan bağımıza uzanır ve onun tüm şaşkınlığını emerim.

Gözleri işinden hiç ayrılmıyor ve elleri sabit kalarak operasyona devam ediyor.

Başka bir Rus adam odaya sendeleyerek girer. Havada kan ve antiseptik kokusu olsa da, onun kokusu burnuma çarpar. Alkol, idrar ve korku teri kokuyor. Nefret dolu gözlerle tabancasını kaldırır.

Masanın önüne atlarım. Birkaç silah ateşlenirken kulaklarım cınlar, ama yüzümdeki zonklama dışında hiçbir acı hissetmem.

Yeni gelen adam yere düşer. Dönüyorum.

Kız kardeşim başını kaldırıp gözlerime bakıyor, elleri hala hastanın karnında. Yüzünün alt kısmı cerrahi maskeyle kaplı

maskeyle, üst yarısı koruyucu kalkanın arkasında gizli ve sağ gözü büyüteçle örtülü olduğu için, ifadesini okuyamadım, ama buna gerek de yoktu.

Minnettar bir baş sallamadan sonra, tekrar işine dalar. Asistanlarının çılgınlıkları silah sesleri duyulduktan birkaç saniye sonra sona erer, ama kız kardeşim onların dikkatini istediğinde kadınlar açıkça isteksizce ayağa kalkarlar. Titrek ellerle, baş asistanı Tabitha ona steril bir neşter uzatır.

Kız kardeşimin sinirli bakışı, ekibi kendilerini toparlamaya ve ellerinden gelenin en iyisini yapmaya teşvik ediyor.

Üzerime bir gölge düşüyor. Damarlarım buzla doluyor. Kaskatı kesilip, damar yoluna doğru geri adım atarken, bakışlarımı kişisel alanıma giren canavara çeviriyorum.

Saçımı yakaladı ve başımı o kadar sertçe geriye çekti ki, boynumda bir acı hissettim ve kafatasımda yankılandı. Çırpınırken göğsümden utanç verici bir çılgılık çıktı, ama ayaklarımla sürünerek dengemi yeniden kazandım ve ellerimi yumruk haline getirerek saldırma dürtüsüne zar zor direndim.

Silahının namlusunu boğazımın dibine dayadığında irkilirim, metalin sıcaklığı şok edicidir.

"Neden?" diye hırladı.

"Neden ne?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum, o da silahı boynumun yanına doğru kaydırıyor.

"Neden patronumu koruyorsun?"

Asimetrik mavi gözlerinden parıldayan vahşi, donmuş çoraklık - yara izi kaşını çarpık bir şekilde çatırttı - beni varlığımın en derinlerine kadar dondurdu.

"Koramadım. Arkadaşlarımı korudum," diye cevap veriyorum.

Bakışlarında yüzen dengesiz hayranlık beni tiksindiriyor. "Aptal *suka*. Onlar senin için aynısını yapmazlar," iş arkadaşlarımı işaret ederek başını sallar, "ama ben yaparım." Sanki benim korkum onu gururlandırıyor gibi, elindeki silahla göğsüne vurur. "Şimdi ve sonra. Arkadaşlarını öldürdüğümüzde, seni tutacağım. Seni koruyacağım, *tamam mı?*"

Onun şehvetli ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Ölmeyi tercih ederim."

Dilsiz dilimi lanetliyorum ama sözlerim doğru olduğu için geri almayı reddediyorum. Daha önce kötü adamların elinde acı çektim ve kız kardeşimi kurtarmak için değilse bir daha bunu yaşamayacağım. Diğerleri cehenneme gidebilir.

Yaralı dudaklarını korkunç bir sırtışa kıvrıyor ve burnu benimkine neredeyse değecek kadar yaklaşıyor.

"Benim için sorun değil. Evcil hayvan daha eğlencelidir, *değil mi?*"

Kız kardeşim acil bir emirle beni kurtarır. Monitör uyarı sinyali verir. Geriye yaslanıp sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırırım.

O kaşlarını çatıp beni ameliyat masasının başına doğru iter.

Uyluklarım serum sehpasının köşesine çarptığında tökezleyip tıslarım, ama kendimi toparlayıp hastanın damarlarını kontrol ettikten sonra tekrar onun ilaç ihtiyaçlarını hesaplamaya dalarım. Odadaki gerginlikten ve içimdeki kargaşadan kız kardeşimi korurum. Birkaç adam garip aralıklarla odaya girip çıkarlar —her biri ölü bedenin üzerinden hiçbir tepki göstermeden geçerler— ve operasyonu denetleyen canavarla Rusça konuşurlar.

Birkaç saat sonra, ayakta durmaktan ayaklarım uyuşmuş ve belim ağrımışken, kız kardeşim son dikişi atıp cerrahi ipliği keserken zihnimi başka bir şeye odaklarım.

Ekibi işini bitirirken, ben tam gaz moduna geçiyorum ve devasa adamı derin uykudan güvenli bir şekilde uyandırmak için birçok adımdan ilkinin atıyorum.

İlaçlarını ayarlayıp tepkilerini kontrol ederken omurgam zonkluyor, ama eğilip göz kapağını açarak pupilasının ışığa tepki verdiğinden emin oluyorum, sonra içgüdüsel olarak değişiklikleri kaydetmek için klipsli dosyamın üzerine uzanıyorum.

Hatamı fark edince, yerine arabayı yaklaştırım. Rus canavarın gözleri üzerimde dolaşır. Karıncalar cildimde geziniyor.

Yarım düzine adam odaya daldı. Dilleri kulağıma doğal olarak sert gelse de, aciliyetleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Kanla kaplı bir el kolumu yakaladığında donup kalırım. Akışı ayarlamak için her iki elim de torba kelepçesinde olduğundan, hastanın damarlarını su basmadan kendimi korumak için kollarımı indiremem ve böylesine kapsamlı bir ameliyattan sonra, dengesizliği asla telafi edemeyebilir.

Rus canavar sırtıma bastırırken vücudumdaki her kas kasılır. Kulağıma fısıldarken midem bulanır.

"Hâlâ patronuna karşı sorumlulukların var, *değil mi?* Uslu bir kız ol ve benimle gel. Ona en iyi ilaçları ver. Hemen."

Haydutlar cerrahi ekibi masadan uzaklaştırıp hastayı tekerlekli yatağa aktarırken, ben de boyun eğiyormuş gibi sertçe başımı sallıyorum ve serum torbalarını yatağın üzerindeki kancaya asarken onun elini kolumdan itiyorum.

"İlaçlar koridorun sonunda..."

Binanın önünden silah sesleri yankılanıyor. O küfrediyor ve silahıyla işaret ediyor. Kaosu fırsat bilip, onun ekibini takip ederek yatağın diğer tarafına geçiyorum. Adamların yarısını silah seslerinin geldiği yere, diğer yarısını da arka çıkışa yönlendiriyor.

Topuğu eşiği geçtiği anda, çift kapıyı çarpıp kilitlerim, sonra çerçeveye sürgüleri çekerim ve duvara yaslanarak yere çökerim. Öfkeli bağırışları kalbimi sıkıştırır, ama kapıdan daha da uzaklaşır ve odada iş arkadaşlarımı ararım. Kapıyı iki kez tekmeler, sonra küfürler ve geri döneceğine söz verir, sonra da ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

Dışarıda savaş devam ederken, yorgun ve şoktan donakalmış bir sessizlik içinde korkuyla sineriz. Asistanlarının arasında ameliyat masasının arkasında yerde oturan kız kardeşim, yüz koruyucusunu, maskesini ve gözlüklerini çıkarır. Gözlerinin etrafındaki derin çizgiler ve gözlüğün ağırlığından dolayı burnunun köprüsündeki çukurlar, yaşadığı zorluğun tek dış belirtileri olabilir, ama duygusal çalkantısı, bağımız aracılığıyla bize stres dalgaları gönderir.

Konsantrasyonu bozulduğu için kontrolünü korumaya çalışıyor, ama her zamanki gibi beni itiyor. Kendimi sıkı sıkı sarıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, ona başa çıkması için ihtiyaç duyduğu alanı tanımaya çalışıyorum.

Yıllar boyunca ona çok fazla acı çektirdim. Benden uzaklaşmaya her hakkı var. Benim yüzümden artık bir annesi yok. Benim yüzümden ailesini ve arkadaşlarını kaybetti. Benim yüzümden asla evine dönemiyor.

Yanağım zonkluyor. Ağrım uyluğuma yayılıyor. Koridorda önce bir, sonra bir başka ayak sesi gürültüsü duyulunca titriyorum. Adrenalinim düşüyor, ama bir adam seslendiğinde, göğsümü saran korku daha da sıkılaşıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Polis! Kapıyı açın ve ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun."

Kıpırdamıyorum. Kıpırdamam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Ayaklarım muşamba zeminden kalkmak istemiyor. Kararsızlık içimi kemiriyor.

En son bir polise kapıyı açtığımda, dünyam başıma yıkılmıştı. Annemin çılgınlıkları hafızamda yankılanıyor. Boş bakışları kabuslarımda beni rahatsız ediyor. Bir yanım polisle uğraşmaktansa Rus mafyasıyla uğraşmayı tercih ediyor, ama endişelerimi bir kenara itip kapıya doğru sürünürken iş arkadaşlarımın gözlerine bakıyorum. Yüzlerinde parlayan rahatlama bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

Titrek ellerimle çift kapının bir tarafını açtım ve orta mandalı çözdüm, sonra pencereden bakıp diğer tarafta duran adamın gözlerine baktım

. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp geri adım atıyorum, neredeyse ölü adamın üzerine basıyordum, sonra körü körüne onun etrafından dolaştım.

Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçer. Birkaç polis memuru bana temel sorular sorar, ama ben mümkün olduğunca az ayrıntı vererek cevap veririm, iş arkadaşlarımda aynısını yapmasını dilerim ve yetkililer bize eve gitmemize izin verene kadar kız kardeşimle göz teması kurmaktan kaçınırım.

Tek kelime etmeden, ben, kız kardeşim ve onun iki asistanı Tabitha ve Ariel, nöbet odasında toplanırız. Sıramı bekleyip hızlıca duş aldıktan sonra, sıcak sudan pembeye dönmüş ve sert ovuşturmamdan dolayı kızarmış bir ciltle dışarı çıkarım. Kız kardeşim beni bir kez süzer ve bir an için onun gergin ifadesine nasıl tepki vereceğimi bilemem, ama sonra Tabitha ağlamaya başlar.

Kollarımı açıp üç kadını bir grup kucaklaşmasına davet ediyorum. Kız kardeşim ve ben, hayatımız boyunca bu iki bayanla diğer herkesten daha fazla zaman geçirdik, bu yüzden bir bakıma kendimi onların ablası gibi hissediyorum, ama ben her zaman bir yabancı olacağım. Livia onların lideri ve arkadaşı. Ben sadece onun izin verdiği ölçüde destek oluyorum.

Ariel, Tabitha'ya katılarak duygularını serbest bırakır. Gözyaşları yüzlerini ıslatır ve gömleklerimize damlar, ama ben onları daha sıkı tutar ve elimi kız kardeşimin omzuna koyarak bir şans denerim. O benim dokunuşuma yaslanır ve başını koluma bırakır. Rahat bir nefes alıp bu teması içime çekerim, dokunmaya aç olduğum zamanlar için bu hisleri saklarım.

Bu her zaman böyledir, ama o bana vücuduna erişim hakkı borçlu değildir. O kendi kişisidir ve suçluluk duygum ondan daha fazlasını istememi engeller.

Boğazım düğümlenir, ama bu an benim için gözyaşı dökmek için çok değerli ve dördümüz de yıkılırsak, bu odadan asla çıkamayız, bu yüzden duygularımın saldırısına karşı kendimi hazırlarım ve kargaşanın içinde nefes almaya odaklanırım.

Birkaç dakika boyunca Livia aralarında sessizce ağlar, ama sonra kendini toparlar ve onları geri gerçekliğe çeker.

"Sen kapıyı kilitleyene kadar öldüğümüzü sandım, Loretta. Bizi kurtardın. Teşekkürler," diyor Ariel burnunu çekerek.

Livia sertleşir. Ben başımı sallarım.

"Siz üçünüz soğukkanlılığınızı koruyup o adamı kurtarmasaydınız hayatta kalamazdık. Asıl kahramanlar sizlersiniz," diyorum.

Kız kardeşim insan çemberinden uzanıp yanağımı okşadı. Nefesimi tuttum, elini çekeceği anı korkuyla bekledim.

"Acıyor mu? Eve gitmeden önce merhem sürmeliyiz," der ve Rus'un bana tokat attığı yere başparmağını sürer.

Yutkunup, minnettarlık gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. "Evet, lütfen."

Sesim sadece biraz titrediğinde, kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum.

"İkiniz çok tatlısınız. Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız," diyor Tabitha. Gözlerini koluyla sildikten sonra omuzlarını dikleştirip kucaklaşmadan ayrılıyor. "Şimdi tekrar dağılmadan gidelim."

Ariel de aynı fikirde. Endişemi gizlemeye çalışsam da gülümsemem gerginleşir.

Tabitha ve Ariel kapıdan çıkmak yerine oyalanınca, merhem tüpünü alıp Livia'ya uzattım. O da tüpü benden aldı ve parmağına biraz merhem sıkıp yanağıma ve çeneme sürdü. Dudaklarını konsantre bir şekilde ince bir çizgi haline getirip merhemi yüzüme yaydı. Gözlerimi kapattım ve dokunuşundan bana akan özen ve bağlılığın tadını çıkardım.

Çok çabuk bitti, ama ona teşekkür edip merhemi kaldırdım, çantamı omzuma attım ve küçük grubu takip ederek kapıdan çıktım. Koridorlarda ve sokaklarda sıkı bir grup halinde kalıyoruz ve birkaç blok boyunca nispeten sessizce yürüyoruz. Çeşitli ışık kaynakları olsa da, zihnimde her gölgenin kıvrılan canavarlar barındırdığını düşünüyorum. Kız kardeşim ve arkadaşlarından yayılan gerginlik beni yüksek alarmda tutuyor. Başımı sağa sola çevirerek onların hemen arkasında kalıyorum, herhangi bir tehdit ortaya çıkarsa saldırgan bir bekçi köpeği gibi atlamaya hazırım, ama yürüyüş olaysız geçiyor.

Tabitha ve Ariel, Livia'ya sarılırlar, sonra bana veda ederek el sallarlar ve blok boyunca kendi binalarına doğru aceleyle yürürler.

Livia ve ben, varış noktamıza ulaşana kadar birkaç dakika daha yan yana yürümeye devam ediyoruz. O anahtar kartını kullanarak binaya girdikten sonra, ben de kartımı asansör okuyucusuna basıp, o güvenli bir şekilde içeri girene kadar elimi kapı sensörünün üzerine koyuyorum. O arka köşeye yaslanıp gözlerini kapatırken, ben bizim kata ait düğmeye basıp ön tarafta duruyorum ve asansör yükselip kapılar tekrar açıldığında onu olası tehlikelerden koruyorum.

yönü taradım ve koridora adım atıp kapıları onun için açık tuttum. Ben onun dairesinin yanında durana kadar arkamdan yürüdü.

"Ben..." Çocukken "köpek yavrusu yığını" dediğimiz şeye kendimi davet etmeden önce duruyorum. Eskiden ağabeyimiz ve annemizle köpek yavruları gibi kıvrılırdık, ama annem öldüğünde bu sona erdi.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

O çok yorgun. Yalnız kalabilirim. İkizim kendi alanına ihtiyaç duyuyor. "Bir kez daha sarılabilir miyim?" diye soruyorum onun yerine.

Biraz tereddüt ettikten sonra, bir adım öne çıkıp kollarıyla beni sardı. Ben de aynı şekilde ona sarıldım ve teşekkür ettim, ama o kollarını indirdiği anda onu bıraktım.

Boğazımı temizlerim ve çantamı omzumda daha yukarıya yerleştiririm. İkizimin de iyi olmadığını bildiğimden ve ona daha fazla soru sormak aramızdaki mesafeyi daha da artıracığından, hızlıca vedalaşırım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni," diyorum. "Ararım. Teşekkürler, Loretta," diye cevaplıyor.

Bu, benim arzuladığım aşk ilanı değil, ama hak ettiğimden daha samimi, bu yüzden o apartman kapısının sürgüsünü arkasında kilitleyene kadar bekledikten sonra koridorun karşısındaki daireye dönüyorum.

Anahtar kartımı okuttuktan sonra eşiği geçip topuğumla kapıyı kapatıyorum. Otomatik ışık yanınca çantamı ön masaya bırakıp ayakkabılarımı çıkarmak için bankta oturuyorum. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp içlerine soktukten sonra ayakkabı düzenleyicisine koyuyorum.

Işık söner.

Kontrolümü kaybettim. Etrafımda beni yargılayan kimse olmadığı için, günün travması damarlarımdan akıyor. Rus'un yaralı yüzü hafızamı dolduruyor ve saldırma ihtiyacı çok güçlü hale geliyor.

Ayakkabı düzenleyiciyi devrilene kadar tekrar tekrar tekmeliyorum. Her hareketimde öfkeyle, ayağa kalkıyorum, dağınıklığın üzerinden atlıyorum, siyah spor sütyenim ve boxer şortumla kalıyorum — karanlıkta arkamda bir giysi izi bırakarak — ve sahip olduğum en ağır ayak bileği ve bilek ağırlıklarını takıyorum, sonra yemek köşesi olması gereken yerin ortasında duran bağımsız ağır sıklet boks torbasına doğru yöneliyorum.

Kız kardeşim bu kompleksde yaşadığımız beş yıl boyunca dairemi sadece dört kez ziyaret etmiş olsa da, mutfığı, oturma odasını,

banyo ve misafir odasını tertemiz ve onun için hazır tutuyorum. Yemek alanımı egzersiz alanım olarak ayırmak, oturma odası için çok amaçlı mobilyalar satın almamı gerektirdi — modüler bir kanepa, yüksekliği ayarlanabilir sehpa ve uzun kollu lambalar — nadiren yemeğe veya film izlemeye geldiği zamanlar için, ama buna değer. Livia bu çok yönlülüğü o kadar çok sevdi ki, kendi dairesine de modüler bir kanepa aldı. Markası, rengi ve stili farklı, ama yine de modüler bir kanepa.

Her oturduğunda beni iyi düşünmesini umuyorum, ama muhtemelen bana küfrediyordur.

Korku ve hayal kırıklığı damarlarımdan akarken, ısınmayı atlayıp kum torbasına bir dizi yumruk atıyorum. Kollarımdan omuzlarıma yayılan acı, vücudumda biriken toksinleri serbest bırakıyor.

Dairemi sadece mutfaktaki loş yer lambaları aydınlatırken, kum torbası dev bir Rus devine dönüşüyor.

Daha sert vuruyorum. Yumruğumu onun solar pleksusuna indiriyorum. Dirseklerimle kaburgalarına vuruyorum. Kalçalarımdan sallanarak yumruklarımı karnına gömüyorum. Dizimle kasıklarına vuruyorum. Onu itiyorum. Karaciğerine tekme atıyorum.

Birkaç dakika boyunca, kaslarımdaki yanma hissi ve yeni şeytanımı temsil eden kum torbası dışında hiçbir şeyin varlığı yok. Kargaşam sonunda dinince, yere yığılır ve ayak bileklerimden ve bileklerimden ağırlıkların cırt cırtlı kayışlarını çekerim, bu sert ses beni rahatlatır çünkü onu ben kontrol ediyorum. Vücudum yorgun, ruhum uyuşmuş halde, karanlıkta beyaz tavanıma bakarak biraz zaman geçiririm.

Telefonum, oturma odası ile mutfak arasındaki yerde, cebimde titriyor. İç çekip kendimi ayağa kaldırıyorum ve robot gibi dağınıklığı temizliyorum.

Daireyi mükemmel bir şekilde düzenledikten sonra, hızlıca duş alıp birkaç saat uyumak için yatağa giriyorum, ama ne zaman uykuya dalksam, kabuslar beni uyandırıyor.

Önseziler içimi kaplar. Kardeşimi, aramızdaki engele rağmen olumsuzluklarımdan korumak için endişelerimi sıkıca içime atarım.

Üvey kardeşim, on sekiz yıl önce yapmadığım şeyler için beni suçladı ve üvey annemizi mafya ailemizden bizi sürgüne göndermesi için zorladı. Kardeşimiz araya girip eğitimimizi finanse etti, ama Livia ve ben bir daha asla suçlu bir yaşam tarzına bulaşmayacağımıza yemin ettik.

Yeminimizi bozduk, ama kendi isteğimizle değil.

İçgüdülerim bana bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor. Rus mafya üyeleri ne kadar korkutucu olsalar da, liderlerinin korkunç yaraları düşmanlarının çok daha kötü olduğunu kanıtlıyor.

Artık klinikte çalışamayız. Livia nihayet hayalindeki cerrahi ekibi bulduğunda onu ayrılmaya nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum, ama bu ikimiz için de güvenli değil.

Bugün karşılaştığımız canavarların ardından, gezegendeki en iğrenç yaratıklar da mutlaka peşimizden gelecektir, bu yüzden onlar geldiğinde çok uzaklarda olmamız gerekiyor, aksi takdirde başımız belaya girer.

Zaten bir şeytanın hedefi oldum. Bir başkasının da peşimde olması gerekmez. Uyku gelmiyor. Yine zorlu bir gün için uyanıyorum.

BÖLÜM 2

Ermanno Mancini

GÖĞSÜMDEN KAYNAYAN SÜREKLİ AĞRI, yanıcı bir acıya dönüşür, ama adamın kafasını suya daha da batırır ve çılgınca debelenmesine rağmen onu su altında tutarım. Suyu soluduğu anda onu yukarı çekip, öksürürken ve tükürürken yüzünü suyun yüzeyinden bir santim yukarıda tutarım.

"İsimleri istiyorum, Rubio," diye
hırlıyorum. "Siktir git!" diye
bağırıyor.

İç çekiyorum, ama bu gerçek bir hayal kırıklığından çok gösteriş için. Açıkça yalan söylemedi, ki bu durumda çok daha şiddetli bir sorguya çekilirdi, ama tam olarak işbirliği de yapmıyor. Yalancılar ve hainler, kim olurlarsa olsunlar, benden her zaman özel muamele görürler. Kadınları, çocukları ve evcil hayvanları istismar eden insanlar kadar affedilemezler.

Onu neredeyse bir dakika boyunca suya batırıp çıkardım.

"Üç ay önce depoda rafların arkasında saklandığını gördüm. O çirkin burnun unutulmaz. O gece seninle birlikte başka kim vardı?" diye soruyorum.

New York'un son on yılda gördüğü en büyük can kaybıyla sonuçlanan çatışmadan sağ kurtulmuş olabilir, ama aileme saldırıya katıldığından beri aldığı her nefes, ödünç alınmış zamandı. Bu olaya karışan herkesi bulup öldüreceğim.

Üç ay öncesine kadar, sadece bir kişi yalanlarla hayatıma girmeyi başarmıştı. Ona New York'a bir daha asla dönmemesi konusunda uyardım, ama ailemi tehdit edenlere karşı bu kadar nazik olmayacağım.

Babamın sözleri kafamda yankılanıyor.

Hepsini öldür.

New York'un en güçlü ve acımasız mafya babası Nico Russo sana bir emir verdiğinde, ölsen bile onu sonuna kadar yerine getirirsin.

Ben de öyle yaptım. İki kez. Birincisi, kurşun geçirmez yeleğim işe yaramadığında depoda, ikincisi ise ameliyat masasında.

Yine de aynısını yapardım. Pişman değilim. Russo ailesini korumak, babamın başlattığı bir miras ve ben bunu gururla sürdüreceğim. Hiçbir mafya ailesi bunu daha fazla hak etmiyor. Dante ve Nico, *babam* dışında tanıdığım en titiz ve güvenilir adamlar. Tekrar başarısız olarak onları küçük düşürmeyeceğim.

Serenity üç ay önce kaçırıldığında, hamile olduğunu yeni öğrenmişti. Donumun gözlerindeki korku, asfaltta dağılmış hamilelik testlerini gördüğünde sadece bir milisaniye sürmüş olsa da, kabuslarımı rahatsız ediyor. Talimatlarındaki öfke ruhumda yankılanıyor.

Hepsini öldürün.

Üç ayımı iyileşmekle harcadım. Serenity ve kardeşi Giorgio, saldırının arkasındaki pisliği yakalamak için ellerinden geleni yaptılar, ama ağır yaralanmasına rağmen kaçmayı başardı. Onu yakalamak için bir blok boyunca her yeri didik didik aradılar ve sanayi parkından bir saatlik mesafedeki tüm acil servisleri taradılar, ama onun bağlantıları var. Güçlü, tehlikeli bağlantıları.

Bu da bu cılız serseriyle uğraşmayı sinir bozucu hale getiriyor.

Öne eğilip esirimin kulağına fısıldayarak, o ana ürkütücü bir samimiyet katıyorum.

"Senin küçük çetenin bir önemi olduğunu mu sanıyorsun? Bana isimleri ver, yoksa onların kanıyla kanalizasyonları doldurur, onları küçük parçalara ayırır ve cesetlerini boktan dairelerinin duvarlarına tıklarım. Asla bulunamazlar. Asla gömülemezler. Öbür dünyada asla huzur bulamazlar."

Sesli bir şekilde yutkunması korkusunu ele veriyor, ama bileklerindeki plastik bağları çözmeye çalışıyor ve kafasını tutan ellerime karşı direniyor.

Göğsümdeki kesikler gerilince içimi keskin bir acı kapladı, ama parmaklarımı bükerek kafasından bir tutam saç kopardım ve burnunun ucu çalkantılı suyun altına dalana kadar onu aşağı ittim.

"İstedğin bu mu Rubio? Bütün ailenin sonsuza kadar sokaklarda dolaşmasını mı istiyorsun? Hiç ilgilendirmediği bir anlaşmazlık yüzünden sevdiklerini öldürecek misin?"

"Hayır! Konuşacağım!"

"Öyleyse konuş. Dinliyorum."

Kekeliyor. Onu suya batırıyorum. Çırpınıyor. Onu kaldırıyorum. Boğuk bir sesle birkaç isim söylüyor. Hepsi erkek. Lideri Chad'i söylemiyor.

Onu varilin içine o kadar derine sokarım ki dirseğim sırtına batar ve omuzlarının etrafında hava kabarcıkları patlar, onu neredeyse baş aşağı ittiğimde burnuna su dolmasını sağlarım.

Tekmeliyor ve çırpınıyor, ama ben zip bağlarıyla bağlanmış ayak bileklerini baldırımla varilin kenarına sabitliyorum. Karlos bana yardım etmek için öne doğru adım attığında, çenemi sallayarak geri çekilmesini istiyorum ve Rubio'nun saçlarını daha sıkı tutuyorum.

Stronzo'yu yukarı çekip, kendini toparlamasını beklemeden bir sonraki sorularımı soruyorum.

"Chad'e kim yaklaştı? Sana ne vaat ettiler?"

Öksürüyor. Göğsü genişleyene kadar onu tekrar suya batırıyorum, sonra yukarı çekip sorularımı tekrar ediyorum.

Cevap vermesi yeterince hızlı değil, bu yüzden onu tekrar suya batırıp kaldırıyorum. Yüzünü bir kez daha suya doğru indirdiğimde, pes ediyor.

"İri bir adam! Kırık İngilizce konuşuyordu. Yüzünde bir yara izi vardı. Alman ya da öyle bir şeydi." Devam etmeden önce tükürdü. "Bize kişi başı on beş bin verdi ve sonra otuz bin daha vereceğine söz verdi. Russo'ların hedef olduğunu bilmiyorduk. Yemin ederim, biz..."

Onu suya batırıp, direnmeyi bırakana kadar orada tutuyorum. Birkaç kez çırpınıyor, sonra gevşiyor. Ellerimi onun pisliğinden arındırmak için tiksintiyle bileklerimi sallıyorum ve eski kasap dükkanının köşesindeki lavaboya doğru yürüyorum.

Beyaz gömleğim ıslak göğsüme yapışmış, göğsümü saran bandajları belirginleştiriyor. Lavabonun üzerindeki paslı aynada yansıyan görüntüme alaycı bir gülümsemeyle bakıp ıslak kumaşı omuzlarımdan sıyrıyorum. Karlos arabadan ilk yardım çantasını parlak tezgahın üzerine bırakıyor. Ona teşekkür edip sabunla ellerimi yıkadıktan sonra bandajlarımı açıp cildimden su geçirmez pansumanları çıkarıyorum.

Kaburgalarım arasındaki morluklar bir hafta öncesine göre çok daha iyi görünüyor ve çok sayıda dikişin etrafındaki deri artık iltihaplı değil, ancak göğüs kafesimin arkasındaki yanma hissi ve midemdeki sürekli mide bulantısı, iyileşme sürecinde olması gerektiği kadar ilerlemediğimi gösteriyor.

Dinlenmek için vaktim yok. Serenity'nin kaçırılmasından sorumlu olan Ralf'ın özgür kaldığı her an, Russo ailesinin ciddi bir tehlike altında olduğu bir an daha demek.

tehlike altında olduğu anlamına geliyor.

Ralf onun gerçek adı değil. Serenity'ye yaklaşmak için kullandığı takma ad. Yalancı, onun niversitesinde burnumuzun dibindeydi ve biz farkında bile değildik. Bu düşünceye öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum ve ilk yardım çantasını karıştırıp ihtiyaım olan şeyi buluyorum. Lavaboda soğuk suyla hızlıca yıkadıktan sonra, sessizce merhem sürüp yeni bandajlar yapıştırıyorum.

Onun Rus mafyası olduğundan şpheleniyoruz, bu yüzden Rubio'nun kırık İngilizceyle ilgili ifadesi uyuyor, ama Ralf'ın yüzünde yara izi yoktu. Nico, Serenity'nin kaçırılmasından birkaç gün önce ona dokunduğu için onu döverek pestilini çıkarmış olsa bile, kimse onu yaralı olarak tanımlamazdı. Belki morarmış ya da burnu kırılmış ve şişmiş olabilir, ama Nico bıçak kullanmamıştı.

Bu da Ralf ya da her ne haltsa adı, memleketinden başka insanları New York'a getirdi demek. Hangi Rus mafyası ailesinden olduğuna dair somut kanıtımız yok ve kanıt olmadan bir savaş başlatmak istediğimiz son şey, bu yüzden aramaya devam ediyoruz.

şu anda Russo'ları korumayan en güvendiğim dört adamım odada benimle birlikte duruyor ve emrimi bekliyor. Nico Russo'nun danışmanı olarak, sözlerim onun sözleri kadar etkilidir.

Nico'nun başka içleri var. Aslında, öngörülebilir gelecekte tüm ağır içleri ben yapacağım, böylece o zamanını ve enerjisini hamile karısına ayırabilecek.

Saatime bakıp içimden küfrediyorum.

"Chad'in çetesinin geri kalanını ortadan kaldıracadığ ve aramamızı veterinerlere, eczanelere, kliniklere vb. genişleteceğiz," derken ıslak giysilerimi çıkarıyorum. "Tıbbi ekipman veya ilaç bulunan her yer." En yakın et kancasına asılı olan giysi çantasının fermuarını açıp temiz bir takım elbise pantolonu giyiyorum. "Endüstri parkından bir saatlik sürüş mesafesi içinde kalın. Daha uzun süre hayatta kalamazdı. *Capisci?*"

"Evet, consigliere," diye hep birlikte cevap verirler.

Temiz bir gömlek giyerken yüzümü buruşturmamı gizlerim ve Karlos'un gözlerine bakarım. "Temizlik işini kontrol etmek için geri gelmem gerekir mi?" diye sorarım.

"Hayır, efendim," diyor Karlos tereddüt etmeden.

Bu adamlara güveniyorum. Saldırı gecesi hepsi depodaydı ve yıllardır Nico Russo'ya sadakatle hizmet ettiler, bu yüzden geçerken Karlos'un omzuna bir el vurup diğerlerine başımla selam vererek kapıdan ıktım. Meraklı gözlerden uzaklaştığımda adımlarımı kısalttım ve rol yapmayı bıraktım, avucumu göğsüme bastırıp omuzlarımı yavaşça ve dikkatlice

yuvarlayarak karanlık koridorlar labirentinde topallayarak ilerliyorum.

Çıkışa adım atmadan önce, omurgamı düzeltip yumruklarımı yanlara indiriyorum. İçimi kaplayan öfke, acıma bir anlam katıyor. Arabama atlıyorum, saati kontrol ediyorum ve öğleden sonra trafiğinde Russo ailesinin evi olarak adlandırdığı gökdelene doğru aceleyle yola çıkıyorum.

Orası benim de evim.

Babam hayatını Dante Russo'yu korumaya adanmıştı, onların yakınında yaşıyor. Çocukken, onların gölgesinde yaşamak canımı sıkıyordu, ama şimdi güçle iç içe geçmiş tehlikeleri anlıyorum ve başka türlü yaşamak istemem. Nico ve ailesini korumak beni gururlandırıyor.

Ailem, önceliklerini ve güvenlik protokollerini korumak için Russo ailesiyle sıkı sınırlar koyardı, ama üç yıl önce annem öldüğünden ve Nico Russo işlerinin günlük yönetimini devraldığından beri, Dante ve ikinci eşi Kara babamı kanatları altına aldılar. Babam hala eskisi gibi sert ve ölümcül bir adam, ama artık neredeyse hiç yalnız yemek yemiyor ve Russo ailesi onu her zaman aile etkinliklerine davet ediyor. Katılmaktan çok katılmamayı tercih ediyor olabilir, ama yaşlı adam kabul edildiğini ve takdir edildiğini biliyor. Aslında, Dante partilerde ve benzeri etkinliklerde ona arkasını kollamasını istediğinde en mutlu oluyor, Nico her yere gittiklerinde küçük bir güvenlik ekibi götürmeleri konusunda ısrar etse de.

Asansörle babamın yaşadığı kata çıkıyorum — Dante'nin dairesinin hemen altında — ve omuzlarımı gevşeterek onun dairesinin zilini çalıyorum.

Son hastaneye yatışımdan sonra onun evine taşınmış olsam da, dün resmi olarak daha üst kattaki daireme geri döndüm, bu yüzden zili çalmak tuhaf geliyor ama onun mahremiyetine saygı duymak için doğru olan bu.

Babam on saniye geçmeden kapıyı açıyor, bu da zaten dışarı çıkmak üzere olduğu anlamına geliyor.

Yetmişinci yaş gününü üç ay geçiren babam, hala çevresini çok iyi fark eden bir adamın zarafetiyle hareket ediyor, ancak doğal bronz teninin altındaki solgunluk ve her nefes verişinin sonunda hafif hırıltı, son birkaç hafta içinde daha da kötüleşti. Durumunun kötüleştiğini fark ettiğimde, onu bazı testler için benimle birlikte hastaneye götürdüm. Doktorlar, bugünkü muayenede sonuçları bize vereceklerini söylediler, ancak testleri yaparken yüzlerindeki ifade bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu.

Düşük bir inilti, dikkatimi onun yanındaki tüylü köpeğe çekti. Yetişkin bir adam kadar ağır olmasına ve hayatı boyunca hiç tehlikeye maruz kalmamış olmasına rağmen

, babamın köpeği onun uyluğuna yaslanıp titriyor.

"Neşelen, Scraps. Sadece yürüyüşe çıkıyoruz," diyor babam.

Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Zavallı Scraps'a ne yaptın, baba?" diye alay ediyorum.

Köpek kulaklarını diker ve beni fark edince kuyruğu babamı neredeyse devirecekti. Babamın elini yaladı ve beni selamlamak için izin istedi.

"Oh, devam et, nankör köpek." Elini sallayarak, 150 kilodan fazla heyecanlı köpeği üzerime salarken, "Bana karşı hiç el kaldırmadığımı çok iyi bilirken, beni *aptal* gibi göstermeye çalışıyorsun." diye homurdanıyor. Dudakları aşağı doğru kıvrılmış olsa da, kapıdan çıkarken gözlerinde eğlence parıldıyor.

Ayaklarımı çok yükseğe kaldırmamaya ve kazara devasa tüylü topun üzerine basmamaya dikkat ederek, Pops'un Scraps'ın kuyruğuyla vurulma tehlikesi geçene kadar uzak duvara doğru kayarım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, köpek şaklabanlıklarını kesene kadar onu okşamayı reddederim. Heyecanla zıplayıp sızlanmasına rağmen, bana asla pençesini sürmüyor ya da dengemi bozacak kadar sertçe itmiyor, bu yüzden sonunda poposunu yere koyup bana kederli gözlerle baktığında, dayanamıyorum. Kuyruğu yere vuruyor ve ben kulaklarını kaşıyıp kafasını okşarken tüm vücudu heyecandan titriyor.

"Sen de küçük Bella kadar eziksin, değil mi, *mio figlio*?"

"*Mia mamma* evde başka bir eğitimli katil isteseydi, vasiyetinde çok farklı bir köpek bırakırdı. O öldüğünde senin bakman gereken büyük bir yufka yürekliye ihtiyacın olduğunu biliyordu," diyorum.

Scraps'ın tasmağını kaldırdığımda, bana yaslanıyor ama sızlanıyor ve babama bakıyor. *Babam* yumuşayıp tasmayı benden almak için uzandığında gülümsüyorum. Scraps mutlu bir şekilde havlar ve koridorda bir kapı açılana kadar babamın yanında zıplar. Artık evinin güvenli ortamında olmadığını hatırlayınca, köpeğin kuyruğu sarkar ve kulakları düzleşir, babama daha da yaklaşır.

Gülümserim ve onları asansöre kadar takip ederim. "Eğer biri kırbaçlanacaksa, o da sensin baba," derim.

Asansöre girer, anahtar kartını okutur ve omuz silkmeden bir üst katın düğmesine basar.

Saatime bakarım ama randevumuza ne kadar geç kaldığımız konusunda babamı azarlamam.

Yüksek bina şehirdeki en güvenli bina olmasına rağmen, asansörden ilk ben çıkarım ve resepsiyon salonunu gözden geçirip alanı geçip zili çalarım. Güvenlik sistemi, babam asansör düğmesine bastığı anda, tüm katı kaplayan Russo dairesine bir uyarı göndermiştir, ama bu kadar basit bir nezaketi göstermezsem, *annem* mezarından kalkıp bana bir tokat atar.

Bella, Nico'nun on dört yaşındaki üvey kız kardeşi, birkaç saniye içinde kapıyı açar. Kızarmış yüzü ve ağır nefes alışı, bizi güvenlik kamerasında gördüğü anda kapıya koştüğünü gösterir.

"Scraps! Buraya gel, tatlım," diye mırıldanarak coşkulu köpeğe uzanır.

Babam tasmayı bırakır ve "Ben şimdi neyim, kıyılmış ciğer mi?" diye mırıldanmasına rağmen sırtarak gülümser.

"Merak etme baba. Kıyılmış ciğer olsan bile Scraps seni yemez. O çok sadık ve tatlıdır," der Bella, şımarık köpeği kucaklayıp okşarken tiz, şarkı söyler gibi bir sesle.

"Onu birkaç saat benim için gözetir misin?"

Sormasına gerek yok. Onun cevabı her zaman evettir. Sanki piyangoyu kazanmış gibi çılgılık atar ve sevinir, Scraps'la her kelimesini anlıyormuş gibi konuşur. Kuyruğunu coşkuyla sallaması ve yüzündeki aptalca sırıtışından anlaşıldığı kadarıyla, aptal köpek ne olup bittiğini umursamıyor. Sadece dahil edildiği için mutlu.

"Büyük tavşan geçen hafta veterinere gittiği için hala travma yaşıyor, onu yürüyüşe çıkarırken dikkatli ol," diye talimat verir babam.

"Tabii ki baba. Ona her zaman dikkat ediyorum. Değil mi, Scraps?" "Romo, dün akşam yemeğinde seni özledik," diyor Dante, babama seslenerek diye seslenir.

Babam ve ben aynı anda hafifçe eğiliyoruz. Dante babamın omuzlarını tutuyor ve her iki yanağına da birer öpücük kondurarak geleneksel İtalyan selamını yapıyor.

Dante, babamın yüzünü incelerken gözlerinde endişe belirir, ama bu tepkiyi bir gülümsemeyle maskeler.

"Neden biraz içeri gelmiyorsun? Eminim Nico ve Ermanno'nun konuşacakları şeyler vardır," diyor.

"İsterdim, ama *mio figlio*'yu doktor randevusuna götürüyorum," diye yalan söyledi babam. O konuşmaya devam ederken kalbim sıkıştı. Yalan söyleyenlerden nefret ederim, ama babam arkadan bıçaklayan bir manipülatör değildir. Sevdiklerini korumak için

"Ben yokken kendini ölesiye üzmesin diye kurt kılığına girmiş koyunumu bırakmaya gidiyoruz."

Scraps'ın artık babamın yanında olmayacağı düşüncesi kalbimi yine sıkıştırıyor.

Dante, gözlerinde şüpheler olsa da meraklı davranmayarak saygımı daha da kazanır. Hızlıca vedalaşıp otoparka doğru yola çıkarız. Babamın reddedeceğini bildiğim için arabayı getirmeyi teklif etmem ve aydınlık alanı geçerken adımlarımı onun adımlarına uydururum.

Yolun yarısında, babam öksürük krizine girer. Göğüs cebimden mendili çıkarır ve kolumu onun sırtına dolarken ağzını kapatırım. Yardımımı kabul eder ve buruşuk parmaklarını elim üzerine koyar. Yarım milenyum sonra nihayet durduğunda, beyaz mendil kanla kaplıdır. Ağzını silerim ve mendili katlayarak koyu kırmızı lekeleri gizlerim ve arka cebime koyarım.

"Bugün kaç kez oldu?" diye sorarım. "Az önce," diye hırıltılı bir sesle cevaplar.

Ona şüpheyle bakarım. Arkamızdaki yolu işaret ederek ne kadar yürüdüğümüzü gösterir.

"Bütün gün kırımın üstünde oturdum. Hiç şansım yok," diyor.

Ona tek kelime etmeden arabamın yolcu koltuğuna oturmasını sağlıyorum ve sessizce hastaneye doğru yola çıkıyoruz.

Zihnimi dikkatlice boş tutuyorum. Ben park edene kadar bekliyor, sonra orta konsoldan uzanıp yıpranmış ellerini benim ellerimin üzerine koyuyor.

Yasaya göre bir suçlu olabilir, ama her zaman çok iyi bir baba ve *annem* için sevgi dolu bir koca olmuştur. Annem öldükten sonra bile, kalbini ona adadı.

Elinin arkasını incelerken, içimi hem hayranlık hem de hüznün kaplar. Umarım yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında dövmelerim onunki kadar güzel olur. Onun kadar çok yara izim olsa da, yılların zorlu çalışmasıyla parmak eklemlerine kazınan izler, onun hayat hikayesini anlatıyor.

"Bana bak, *mio figlio*," diyor.

Babam beni korkak olarak yetiştirmedi. Tereddüt etmeden gözlerine bakıyorum.

"Doktor ne derse desin, tedavi görmeyeceğim. Hayatımdan pişmanlık duymuyorum ve gelecekte endişe duymuyorum. Russo ailesi, senin gibi bir danışmanla emin ellerde. Seninle gurur duyuyorum, *mio figlio*."

Ruhumdaki kaygı kaybolur, ama ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırır, bileğimi çevirir ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm.

"Pes ediyormuşsun gibi konuşuyorsun, ihtiyar."

"Yetmiş lanet yılı boyunca bu bedeni kötüye kullandım. Kahretsin, gençlik yıllarımı atlatmam bile bir mucizeydi, yirmili ve otuzlu yaşlarımı ve yetmişime kadar yaşamam ise daha da büyük bir mucizeydi. Annen gittiğinden beri işler eskisi gibi değil."

Parmakları benimkilerle kavuşuyor.

"Ama kalan zamanımı lanet bir hastanede geçirmek ya da hala hayattayken sevdiklerimin benim için yas tutmasını izlemek yerine, kafama bir kurşun sıkmayı tercih ederim. *Anladın mı?*"

Babamın inatçılığına gülümsemeden edemiyorum.

"*Anladım* baba. Bir şartla sırrını saklayacağım."

Arabanın kapısını açtığımız anda, babam New York'un en güçlü mafya imparatorluğunu kurmaya yardım eden acımasız adam haline gelecektir, bu yüzden onu ikna etmek için tek şansım şu an. Başını sallayarak benden bedelimi söylememi ister.

"Ağrı kesicileri al ve evde yapabileceğin noninvaziv tedavilerle beni memnun et. Seni gereksiz yere acı çekmeye terk edersem, annem mezarında ters döner."

Kaşlarını kaldırır.

"Hayır dersem her gün beni kontrol etmeye geleceksin, değil mi?" diye sorar.

Ona sarsılmaz bir sırıtışla cevap veriyorum. O alaycı bir şekilde başını sallayarak kapısını açıyor.

"Babana sataşmaktan daha iyi şeyler yapabilirsin." "Baba," diye azarladım.

"Tamam, tamam. Lanet olsun, bana ne ilaç verirlerse verin, ben de yutacağım, sen de ailemize yönelik son tehdidi ortadan kaldırmak için ne yapman gerekiyorsa yap. *Anladın mı?*"

Benim içimde kaynayan öfke onun gözlerinde de parıldıyor ve Nico ile Serenity'ye yapılan saldırıları düşündüğünü biliyorum, bu yüzden başımı sallayıp onu arabadan dışarı takip ediyorum.

Doktor babama akciğer kanseri teşhisi koyup altı ay ömür biçtiğinde, ikimiz de gözümüzü bile kırpmadık.

Sevdiklerimizi korumaktan daha önemli hiçbir şey yok.

Kaderin babamı benden almaya cüret etmesi öfkemi daha da artırıyor. 'u tanıyarak, her saniye harcayarak avlayarak entrikacı,

Russo ailesini tehdit etmeye cüret eden manipölatif *stronzo*, beni babamın bu dünyadaki azalan zamanından uzaklaştıracak, içimdeki öfkeyi körüklüyor.

Babamın emri kulaklarımda çınılıyor.

Hepsini öldür.

BÖLÜM 3

Loretta Giordano

Kapının yanındaki askıdan süveterimi alıyorum, hasta odasından çıkıp maskeyi yüzümden çıkarıyorum, ama koridordaki soğuk hava göğsümdeki acıyı hafifletmeye yetmiyor. Kollarımı süveterin kollarına sokup başımdan geçirirken ellerim titriyor.

Çok fazla zorladım ve şimdi tükenmiş durumdayım. Fiziksel olarak değil. Duygusal olarak.

Rus mafya üyeleri kız kardeşimi liderlerini ameliyat etmeye zorladığından bu yana sekiz ay geçti. Yara izli canavar bana geri döneceğini söyleyeli sekiz ay oldu. Sekiz aydır kabuslarla dolu geceler ve gün boyu arkamızı kollamakla geçiyor.

Kız kardeşim, koridorda sarıldığımızdan beri bana dokunmadı, sıradan bir el sıkışma ya da sırtımı okşama bile yapmadı. İş yerinde kaç saat yorulursam yorulayım, spor salonunda ne kadar sıkı antrenman yaparsam yapayım, kalbimdeki boşluğu ya da derimin altında durmadan vızıldayan sesi görmezden gelemiyorum.

Genellikle birkaç saatlik dövüş antrenmanı, semptomlarımı maskeleyerek için duygusal rahatsızlığı yeterli fiziksel acıyla değiştirebilir, ama ağırlıklı battaniyelerim ve kaygı giderici pelüş oyuncaklarım bile yardımcı olmuyor.

"Hey, Loretta," Samantha resepsiyon masasının arkasından sesleniyor. Çenemi kaldırıp ona doğru yöneliyorum. "Livia kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden Tabitha ve Ariel ile birlikte erken çıktı, çünkü onların günün son ameliyatıydı," diyor.

"Teşekkürler, Samantha," diyorum.

"Transferle ilgili bir haber var mı?" diye soruyor, ben soyunma odasına doğru yönelmeden önce.

Bugün hala iki hastayı uyutmam gerekiyor, ama şu anda birkaç dakika dinlenmek bana rüya gibi geliyor.

"Hâlâ bekliyoruz," diyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü biliyor musun?"

diye sorar Samantha. Ciğerlerimi doldurup başımı sallarım.

İlk başta Livia ve ekibi de benim kadar transfer için hevesli görünüyorlardı, ama haftalar geçip de hiçbir suçlu bizi almaya gelmeyince, aciliyet duygusunu kaybettiler. Polis, kimlik tespiti için gözaltında birkaç şüpheli olduğunu söylediğinde, hep birlikte karakola gittik, ama orada tüm şüphelilerin gece boyunca gözaltı hücresinde kavga edip birbirlerini öldürdüklerini öğrendik. Çoğu adam birbirlerini döverek pestilini çıkardığı için cesetleri göremez olduk, ama onları tutukladıkları zamanki fotoğraflarını gösterdiler.

Ekran üzerindeki küçük bir fotoğrafta bile, yaralı canavarın şeytani bakışı içimi burktu.

Onun öldüğüne inanmıyorum. Belki cesedini görseydim inanırdım, ama polisin sözüne güvenemem.

Polis karakolunda şüphelerimi dile getirdiğimde Livia'nın yüzündeki utanç ifadesini asla unutmayacağım. Memur, cesetlerin artık karakolun prosedürleri hakkında yürütülen bir soruşturmanın parçası olduğu için bana bir cevap veremediği için özür diledi, ben de konuyu kapattım ve Livia'yı daha fazla aşağılanmaktan kurtardım.

Cevap vermekte çok uzun sürdüğümde, Samantha başını eğip kaşlarını kaldırdı.

"Bence şirket, başka bir yere transfer olursak burada çok büyük bir boşluk bırakacağımızdan endişeleniyor," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

Gözlerini devirir ama başını sallar.

"Sen ve kız kardeşin kusursuz takım çalışmanızla ün salıyorsunuz, bu yüzden şirketin sizi transfer etmekte tereddüt ettiğini anlayabiliyorum."

"Teşekkürler. Bir sonraki prosedürümden önce yaklaşık otuz dakikam var, bu yüzden ben..."

Camlar kırılır ve odada silah sesleri yankılanır. Yüzüstü yere yatıp masanın etrafından Samantha'ya doğru sürünürüm. O çığlık atar ve başını tutar. Ellerini çekince avuç içleri kanla kaplıdır.

"Panik yapma! Kafa yaraları çok kanar. Bu sadece bölmenin kırılmasından kaynaklanan bir çizik, silah yarası değil. Bir şeyin yok," bekleme odasından gelen panik çığlıklarının sesini bastırarak bağırırım.

Gözlerini kırıştırır ve yüzümü inceler, sandalyenin arkasından ceketini alıp kafasındaki yüzeysel kesik üzerine bastırduğmda, o devralır ve benim yönlendirmem olmadan baskı uygular.

Ağır bir aksanı olan bir adam küfür eder. Rusça değil, İspanyolca olarak arkadaşlarına bağırdığını fark edene kadar omurgamdan bir ürperti geçer. Silah sesleri kesilir. Kaçan birinin botları camları ezerek geçer.

Beş nefes saydım ve acı dolu çığlıklar dayanılmaz hale gelmeden önce tehlike belirtileri olup olmadığını dinledim.

"911'i ara. Yardım etmem lazım," diyorum Samantha'ya.

"Bekle," diye bağılıyor, ama ben çoktan masanın etrafından dolaşmışım.

Resepsiyon masasına en yakın devrilmiş sandalyelerin üzerinden atlıyorum ve kan gölünde oturan gri saçlı kadının yanına diz çöküyorum.

"Nerenizden yaralandınız?" diye soruyorum.

"Bu benim kanım değil. Oğlumun kanı. O dışarı çıktı, ama benim bacağım..."

Omzunu tutup onu poposunun üzerine oturtuyorum, böylece kendini daha fazla incitmesin.

"Sen..." En yakınımıdaki kadını işaret ediyorum, "onunla otur. Kalkmasına izin verme.

Ambulans yakında burada olacak."

Dışarıya koşarım.

Gelinlik giymiş bir kadın en ağır yaralı adama yardım ediyor, ben de diğer yaralıları gözden geçirip uyluklarından kan akan adama doğru koşuyorum. Kafamdan süveterimi çıkarıp yarasına bastırıyorum. Adam çığlık atıyor. Ona kısa ve öz güven verici sözler söylüyorum.

Odaklanmama rağmen, çevremdekilerin duygusal çalkantıları savunmamın altından sızar ve ruhumdaki büyüyen kara deliğe karışır.

Tüm ağırlığımı adamın yarasına verirken, bakıma ihtiyacı olan bir sonraki kurbanı arıyorum.

Gelinlik giymiş kadın eteğinden bir parça kumaş koparıp hastasının yarasından akan kanı durdurmak için kullanır.

Göbeği olan yaşlı bir adam koşarak yanıma gelir ve dizlerinin üzerine çöker.

"Ben ordudan emekli bir askerim. Ambulans gelene kadar yaraya baskı uygulayacağım. Şuradaki kadınlar yardımımı kabul etmiyorlar, ama biri..."

Alarm çalar, çünkü grubun ortasında hamile bir kadının eğilip karnını tuttuğunu fark ederim. Onun bileğini tutar ve ayağa kalkarken sıkma işini ona devrederim.

Gelinlik giymiş kadın arkamdan talimatlar veriyor, bu yüzden sırtında büyük bir yara olan adam kaldırımda oturmasına rağmen kadın grubuna odaklanıyorum.

Endişeli kadınları kenara itip anneye sesleniyorum.

"Nerenizden yaralandınız?" diye soruyorum.

Kafasını sallar ve yüzünü buruşturur, sonra dikleşir.

"Sanırım zaten doğum sancılarım başlamıştı. Ben iyiyim. Kocam arabayı almaya gitti," diyor.

Görsel kontrol sonucunda herhangi bir travma belirtisi görmediğim için başımı sallayıp, "İlk birkaç ambulans dolu olacak, bu yüzden muhtemelen en iyisi bu. Başka kimse..." diyorum.

Dönüp gri gözlerle karşılaştığımda sözlerim boğazımda takılır. Yakasından dövmeleeri görünen siyah smokinli, bana doğru yürüyen adam, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdır, ama yürüyüşündeki ölümcül yetenek ve bakışlarındaki öfke damarlarımda alarm zilleri çaldırır.

Onu daha önce hiç görmemiştim - libidosu olan hiçbir kadın onun yüzünün mükemmelliğini unutmazdı - ama gözlerindeki nefret, onun beni tanıdığını gösteriyor gibiydi.

Korku omurgamı sarar ve otoparka doğru koşmayı düşünürüm, ama yanağında derin bir yara izi olan yirmili yaşlarındaki bir kadın önüme çıkar. Saçma düşüncelerimi kafamdan silmek için başımı sallar ve ilk yardım moduna geri dönerim.

Birkaç sakın sözle kadına iyi olduğunu söylerim ve ceketinin köşesini yanağındaki kesik üzerine bastırırım.

Ambulanslar geldiğinde, kadınları kenara çekip daha hafif vakaları hallederken, gözümün ucuyla gelinlikli kadını izliyorum. Kaosu zarif bir senfoniye dönüştürme yeteneği beni hayran bırakıyor ve sağlık görevlileri ona teşekkür ettiğinde, ona minnettarlığımı gösterme isteği beni ele geçiriyor. En kötü durumdakileri atlatarak kliniğe koşar, bir paket ıslak mendil alıp kaldırıma fırlarım.

Polis şeridinin altından geçerken, güneş ışığı beyaz elbisesinde parıldıyor, kırmızı lekeleri ve yırtık kumaşı vurguluyor.

Ciğerlerim yanıyor ve gözümün önünde siyah noktalar dans ediyor, ama onun peşinden koşup şeridin altından geçiyorum.

"Hey! Affedersiniz," diye sesleniyorum.

Durur ve döner. Cam gibi gözleri zihinsel yorgunluğunu gösterir, ama bana küçük bir gülümseme sunar. Çoğu insanın şok edici bir olaydan sonra iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu bilerek, ondan birkaç metre uzakta dururum.

"İstersen kliniğe gelip yıkanabilirsin," diyorum. O başını sallıyor.

"O zaman bunları al," derim ve öne doğru adım atarak ıslak mendilleri eline veririm. Parmaklarımızı kaplayan kana rağmen, dokunduğum anda kolumdan bir rahatlama hissedirim. Bu, hayal edilebilecek en az samimi dokunuş olabilir, ama haftalardır yaşadığım en travmatik olmayan cilt temasıdır.

Sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre elini tuttuğumu fark edince içimi bir garip his kaplar. Ona sarılmak ve kendimi geri çekmek istemesine rağmen onu bırakırım.

Yorgunluk her bir uzvuma yüz kilo ağırlık eklerken, endişe duyularımı keskinleştiriyor. O da kaldırıma uzanıp kestirmek için hazır görünüyor, ben de etrafta damadını arıyorum. Daha önce gördüğüm adamın muhtemelen onun yeni kocası olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğruyorum.

"Elbisen için üzgünüm." Özür dilemek ağzımdan kaçıyor, ama nedenini bilmiyorum. Bu benim hatam değildi. "Neredesin..."

San Francisco'nun en güçlü mafya patronunun ikinci oğlu Fiero Capito bize doğru yaklaşırken donup kalıyorum. Artık yirmi yıl önce tanıştığım genç çocuk değil, ama kimliği konusunda hiç şüphe yok.

Babam Alvaro Giordano, biz çocukken onun babasıyla birkaç anlaşma yapmıştı. San Jose'de en hızlı büyüyen mafya ailesi olarak, birkaç kez San Francisco'ya seyahat etmiştik. Bir ömür önce olsa bile, gelininden gözlerini ayırdığı anda beni tanımaması imkansızdı, bu yüzden onu tuttuğu anda kliniğe doğru kayboldum.

Kader bu kadar acımasız olamaz. Üvey annem, kız kardeşimle beni San Jose'deki ailemizden kovdu, bu yüzden kardeşim bizi olabildiğince uzağa, New York'a gönderdi. Fiero Capito burada ne arıyor?

Kalabalığın arasından geniş omuzları dikkatimi çekiyor. Artık takım elbisesini giymiyor, gezegendeki en yakışıklı adamın dövmeleri beyaz gömleğinin üzerinden koyu izler bırakıyor. Çarpıcı profili beni özlemle dolduruyor, ama Fiero ile birlikte köşeyi döndüğünü fark edince midemde bir şeyler kıvrılıyor. Bu da onun da mafya olduğu anlamına geliyor. Bir polis memuruyla el sıkışıyor. Topuklarımı döndürüp binanın köşesine koşuyorum, kimse benim aceleci kaçışımı görmesin diye dua ediyorum.

İki taksi şoförü park yerinin ortasında birbirlerine bağıyor. Başımı eğiyorum ama duvar boyunca binanın arkasına doğru ilerlerken çevremdeki olaylara dikkatimi vermeye devam ediyorum.

Bütün gün süren iş, silahlı çatışma ve bir daha asla karşılaşmamayı umduğum bir adamın beklenmedik ortaya çıkışı yüzünden bunalmış durumdayım, panik bir an için düşüncelerimi karıştırıyor, ama kız kardeşimle olan bağım çınlayarak beni potansiyel bir sarmaldan kurtarıyor. Duygularımı bir kenara itip, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Gözümün önündeki birkaç kişi kendi hayatlarıyla meşgul görüldüğünde, binaların arasındaki dar sokağa giriyorum. Genelde teslimat ve çöp toplama için kullanılan arka sokak, çöp konteynırları, metal sürgülü kapılar, beton basamaklar ve endüstriyel kapılardan oluşan bir labirent gibidir.

Ensesindeki tüyler diken diken olur. En yakın çöp konteynerinin etrafından dolanır ve konteyner ile merdiven arasındaki boşluğa kayar. Kalbi göğsünde çarpılmaktadır.

Birkaç saniye boyunca, tuzağa düşmüş bir fare gibi köşede sıkışıp kalıyorum, korkudan kıpırdayamıyorum. Çantam hala işyerindeki dolabımda. Hiçbir şeyim yok. Kimliğim yok. Ev anahtarım yok. Param yok.

Belirsizlik dayanılmaz hale geldiğinde, başımı eğip merdivenlerin üzerinden bakıyorum, ofisimin arkasını kontrol ediyorum ve sonra cesaretimi toplayıp sokağın ağzına bakıyorum. Her şey aynı görünüyor, bu yüzden yavaşça ilerleyip çöp konteynerinin etrafına bakıyorum.

Çıkışı engelleyen iri yarı, dövmeleli mafya adamı yok, bu yüzden biraz daha ileriye doğru parmak uçlarımda ilerliyorum ve birkaç saniye daha bekledikten sonra rahat bir nefes alıyorum.

Gündüz vakti. Şehir sokaklarından çok banliyölere yakınız. Çatışma nedeniyle mağaza önü polisler, muhabirler ve meraklılarla dolup taşıyor.

Hayal görüyorum. Kimse buraya geri geldiğimi fark etmedi. İyiyim. Güvendeyim.

Ensemdeki tüyler rahatlamayı reddediyor.

Kilitli olduğunu bilsem de, merdivenlerden kliniğin arka kapısına çıkıp kolu çeviriyorum. Kapı açılmıyor.

Herkes muhtemelen binanın ön tarafında krizi yönetmekle meşgul olduğu için kapıyı çalmanın bir faydası olmaz. Alnımı soğuk, kirli metale dayayıp bir an nefes alıyorum, kendimi toplamak için birkaç saniye sessizliğe ihtiyacım var.

Rahatlama, göğsümün arkasında çalkalanan duyguları yatıştırıyor. Kız kardeşim erken eve gittiği için kaosu kaçırdı. Hiçbir zaman tehlikeye girmedi.

Korkunç bir düşünce midemi sıkıştırır.

Ya silahlı saldırı Rus mafyasıyla bağlantılıysa ve İtalyan mafyası bu yüzden ortaya çıktıysa?

Bu fikri kafamdan silip attım. Silahlı saldırgan İspanyolca konuşuyordu, mafya çifti düğün kıyafetleri giymişti ve Rus'u ameliyat eden cerrahi ekip bu öğleden sonra başka ameliyat programı yoktu.

Zihnimdeki bir engel aşılmış olsa da, önünde bir milyon engel daha vardı. Boğazımda düğümlenen duyguları yutarak arkamı döndüm.

Terör, çelik rengi gözlerle karşılaştığımda spor ayakkabılarımı merdivene yapııştırıyor. Her ne kadar gri tonlarla çevrili olsak da, irisleri buz gibi bir nefretle dans ediyor.

Kolları sıyrılmış beyaz gömleği, kaslı ön kollarındaki dövmeleri ortaya çıkarırken, geniş omuzları dikişleri zorluyor. Adını bilmediğim adam merdivenlerin altında durmuş, bana dik dik bakıyor.

Kaçma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Gidecek hiçbir yer yok. Parmaklıktan atlasam bile saniyeler içinde beni yakalar.

"New York'ta bir daha yalan söyleyen, entrika çeviren kışını yakalamaması için seni uyarmamış mıydım, *bugiarda*?"

Beni kim sanıyor ya da neden onlara yalancı diyor bilmiyorum, ama onun alçak, tehditkar sesi göğsümün derinliklerine işliyor ve kemiklerimi titriyor. O yavaş, yırtıcı bir zarafetle merdivenleri çıkarken, içgüdüsel olarak geriye doğru çekiliyorum.

Sırtım kapıya çarptı. O, ayakkabısını en üst basamağa koydu.

Ne söyleyeceğimi bilmeden ağzımı açtım, ama bana uzandığında vücudum tepki verdi. Arka ayağı hala alt basamakta ve kolu bana doğru uzanmışken, hiç de seksi olmaması gereken adem elması dikkatimin odağı oldu. Yıllarca süren eğitimim devreye girdi ve tüm vücudumu kullanarak boğazına bir aparkat attım.

Koluma bir acı yayılır, ama devam ederim, kolunun altından eğilirim ve yükleme rampasından geçerim.

Korkuluğu tutuyorum, atlıyorum ve son saniyede dönüp yüzüm yerine omzumla çöp konteynırına çarpmadan önce, yarı yarıya iyi bir iniş yapıyorum. Kirli yüzeyi itip köşeyi dönerek koşuyorum

Köşeyi dönüyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Bakışlarımı sokağın ağzına dikiyorum ve bacaklarımda beni daha hızlı taşımasını istiyorum.

Bir sonraki çöp konteynırına ulaşmadan, arkadan bir kamyon çarptı. Acı verici bir düşüşe hazırlandım ama kendimi duvara sıkışmış, ellerim başımın üzerinde ve kalın parmaklar boğazımı sıkıca kavramış halde buldum. Sert, erkeksi vücudu, yumuşak kıvrımlarımı binaya yapıştırdı.

Bundan nefret etmeliyim. Karşı koymalıyım.

Ama yapamıyorum. O çok güçlü. Çok iri. Çok mükemmel.

Beni kolaylıkla alt ediyor ve insan dokunuşuna olan ihtiyacımı ortaya çıkarıyor, beni titrek bir çaresizlik yumağı haline getiriyor.

Gözlerimi kapatıp yüzünü görmemek için engelliyorum ama çok geç. Koyu gri gözleri, kalın kirpikleri, öpülesi dudakları ve çekici çene hattı zihnimin gözüne kazınıyor, ne hayal edersem edeyim, yakışıklı yüz hatları gözümün önünden gitmiyor.

"Ağlarsan beni daha da kızdıracağını biliyorsun, o yüzden birkaç damla gözyaşı dökmeye zahmet etme. *Anladın mı?*" diye hırlıyor.

Ellerimi yumruk yapıp içimi kaplayan duygularla mücadele ediyorum.

Ruhum bu kargaşadan ikiye bölünmek üzere.

"Ne zamandır New York'tasın?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ama karışık duygularımın ötesinde bir şey düşünemiyorum. Bana yaslanınca çok iyi hissediyorum, ama ondan yayılan tehdit beni çok korkutuyor.

Alaycı bir şekilde güler ve elini boğazıma daha sıkı geçirir.

"Bu senin normal kıyafetin değil. Bu sefer kimi kandırıyorsun, Julieta?"

Anladığım anda şok dalgası içimi kaplar. Beni üvey kardeşim sanıyor. İçimde dehşet büyür.

San Jose'deki hayatımın paramparça kalıntılarını mahvetmeden önce, tek bir amaçla birkaç haftalığına New York'a gelmişti: Büyük şehrin en güçlü mafya ailesinin gelecek vadeden yeni danışmanının dikkatini çekmek. Onu tanıyan biri olarak, onun ilgisini çekemediğinde, mümkün olduğunca çok köprüyü yaktığını biliyorum.

Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Tepkisi bunu kanıtlıyor.

Ermanno Mancini, üvey kız kardeşimin kendi çıkarları için kullanmak istediği ama kullanamadığı adam. New York mafya dünyasının en ölümcül adamı, beni kaçış imkânı olmayan bir arka sokakta duvara sıkıştırıyor ve öfkesi her yerinden fışkırıyor.

Vücuduma bastırđı ağırlığı ve boğazımı acımasızca sıkın elleri yüzünden nefes almakta zorlanmama rağmen, ruhum onun dokunuşunu zevke dönüştürüyor ve başka bir insanla fiziksel temas kurma arzusuyla dolu kara deliğı beslemek için kullanıyor.

O *tsk* diye ses çıkararak bana yaklaşınca, kaderimi kabul edip kararlılığıı pekiştiriyorum.

Kimliğıı açığa vurup ikizimi tehlikeye atmaktansa, onun beni üvey kardeşim sanmasını tercih ederim. Üvey kardeşim onun nefretini kazanacak ne yaptı bilmiyorum, ama Julieta gibi davranmak bu psikopatın araştırmasını durdurup Livia'nın sekiz ay önce Rus mafya patronunu ameliyat ettiğini fark etmesini engelleyecekse, o zaman onun vereceğı cezayı memnuniyetle kabul ederim.

Bu, boğazımı acımasızca sıkın ve gözlerinden vahşet parıldayan adamın varlığına rağmen vücudumun nasıl canlandığını görmezden gelmek anlamına geliyorsa, bunu yaparım.

İkizimi korumak için her şeyi yaparım, bu kendimi bir canavarın merhametine teslim etmek anlamına gelse bile.

Kirpiklerimi kaldırıyorum, onun arduvaz grisi gözlerinde zerre kadar şefkat bulamayacağımı bilerek.

BÖLÜM 4

Ermanno Mancini

O kurnaz kaltağı ne kadar ^{nefret} etsem de, kirpiklerini kaldırıp parlak yeşil gözlerini bana çevirdiğinde damarlarım şehvetle doluyor. Gözlerinin bu kadar berrak olduğunu hatırlamıyorum, ama belki de onu görmeyeli neredeyse on sekiz yıl geçtiği için hafızam değişmiştir ve üzerimize dökülen güneş ışığı gözlerini eskisinden daha parlak gösteriyordur.

Yutkunur ve yüzümü inceler.

Şüphe, nefretimi azaltıyor. Uzaktan, tam olarak hatırladığım gibi, ama yakından bakınca, bir şeyler ters geliyor.

Tanıdığım Julieta hemen taktik değiştirir, göğüslerini bana sürter ve tehlikeden kurtulmak için sırtarak kaçardı, ama karşımdaki kadın seçeneklerini hesaplıyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

O çok güzel. Eğer o kadar sırtından bıçaklayan bir fahişe olmasaydı, yıllar önce onunla evlenebilirdim, ama artık yirmili yaşların başında değilim ve kendimi kanıtlamak için çaresiz değilim.

"Bu seninle alakalı değil, geri çekil," diyor.

Onun bakışlarındaki meydan okuma ve sesindeki sertlik karşısında sikim sertleşir.

Alaycı bir şekilde gülümser ve bileklerini daha sıkı tutarım.

"Benimle ilgisi yok mu? Ben buradayım. Bu işe karıştım ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun, değil mi, *bugiarda*?"

Kollarını çekerek bileklerimi tutuşumu test eder ve bana karşı kıvranır. Hırıldarım ve ağırlığımı daha fazla ona veririm.

"İstedğin bu, değil mi? Dikkatim. Öfkem," dişlerimi sıkarak hırıliyorum.

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken, vanilya kokusu burnumu gıdıklıyor. İçimde başka bir şüphe filizleniyor.

Julieta her zaman pahalı parfümler kullanırdı. Kimsenin onu bu kadar basit, doğal bir koku kullanırken yakalamasına izin vermezdi.

Ayrıca, üzerine kan bulaşmış mor ve pembe desenli önlüklerle ortalıkta dolaşmazdı. Aramızdaki cinsel çekimi bir çıkış yolu olarak kullanabileceği halde, bana açıkça yumruk atmaz ya da parmaklıklardan atlamazdı.

Belki de bu sefer gözünü diktiği zavallı ahmağın isteklerine geçici olarak uyum sağlıyordur.

"Az önce kurşunlanan klinikte mi çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri endişeyle parlar, ama bu tepkiyi sert bir bakışla maskeler ve tekrar bileklerini kurtarmaya çalışır.

Küfür edip parmak uçlarımı boynuna batırıyorum. Tepkisi kaderini belirliyor.

O bir şey saklıyor. Onu bırakamam. Sekiz ay önce aileme yapılan saldırıya katıldıkları için yok etmemiz gereken Dorian çetesinin kliniğinde çalışıyor olması tesadüf olamaz.

—sadece tesadüfen vurduğu klinikte çalışıyor olamaz.

"İnanılmazsın," diye homurdanıyorum.

Kaşlarını kaldırıp dişlerini sıkıyor, ama berrak yeşil gözlerinde kalan korku, cesaretini zayıflatıyor.

"Ben buradayım diye, boyundan büyük işlere kalkıştığını şimdi mi fark ettin?" diye alay ediyorum.

Sürpriz bir şekilde, o gülümser, başını sallar ve inatçı yeşil gözlerini bana tekrar odaklar.

"Onlarca yıl önce boyumu aşan bir işe kalkıştım, ama hala hayattayım. Hala *entrikalar çeviriyorum*." Onun bileklerini duvara dayamıyor olsaydım, parmaklarıyla tırnak işaretleri yapacağına yemin edebilirim. "Hala *seninle* tekrar karşılaşacak kadar şanssızım." Dudaklarını, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem alaycı gülümsemeyle kaldırır. "Benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürsen düşün, seni temin ederim ki değilsin. Seninle hiçbir ilgim yok, ellerini benden çek."

Alaycı bir şekilde güldüm ve bileklerini duvara daha yukarı çekerek onu parmak uçlarına zorladım. Yumuşak göğüsleri sert göğsüme değerek, yara izlerimin etrafındaki kabarık eti vurguladı.

"Merak etme, *bugiarda*. Senin gibi bir yalancıyla uğraşmaktansa bir yılanla uğraşmayı tercih ederim, ama ne yazık ki ikimiz için de, kaçıp daha fazla hayatı mahvetmene izin veremem.

zaten var."

Gözlerinde acı belirir ve bir an için o kadar savunmasız ve suçluluk duygusuyla dolu görünür ki, sözlerimi geri almak isterim, ama o düşüncelerini öfke maskesinin altına gömer.

"Ne yapacaksın, beni güpegündüz kaçırarak mısın?"

Sırıtarak başparmağımın ucuyla kulağının altındaki hassas cildi okşarım.

"O polisler benim cebimde, beni kim durduracak? Sen mi?" Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak mırıldanırım.

Dudaklarını düşmanca bir çizgiye getirir. Çenesindeki bir kas seğirir. Cazibe çok fazla gelir. Eğilip çenesini ısırırım, sonra kulağına fısıldarken sesime tüm tehditkarlığımı katarım.

"Denemek istersen dene, *bugiarda schifosa*, ama yaparsan sana yaptıklarımın hoşlanmayacağına emin olabilirsin."

Nabızı parmaklarımın altında atıyor ve yutkunduğunda boğazı avucumda sallanıyor. Dilimi, boynunun yanından akan teri tatmadan bir santim önce durduruyorum ve pişman olacağım bir şey yapmadan yüzümü ondan uzaklaştırıyorum.

Onun güzelliği, tanıdığım en bencil ve manipülatif kadın olduğunu kanıtladığında önemsiz olmalı, ama her tepkisinde ortaya çıkan dizginlenmiş öfke, içimde hapsolmuş vahşi canavarı uyandırıyor.

"Ne olacak, Julieta? Savaşacak mısın, yoksa uslu bir *puttana* olup benimle gelecek misin?" diye kışkırtıyorum.

"Bana zarar vereceksen neden seninle geleyim ki?" Soğuk öfke, şehvetimi silip süpürüyor.

"Zor durumdaki kız rolünü oynamak için çok geç. Sana bir kadın gibi davranmamı istiyorsan, yılan gibi davranmamalıydın."

Yüzündeki kan çekilir ve parlak yeşil gözlerinde korku belirir, ama bakışlarımdan asla gözlerini ayırmaz. "Sana vereceğim her acıyı hak ettin. *Capisci?*"

Yutkunur ve burnundan derin bir nefes alır, bana bakmaya devam eder. Ağzını açmadan nefes verdiğinde, kendini savunmaya niyetli olmadığını anlarım.

İyi. Onu şımartmayı bırakacağım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona birazcık özgürlük verdiğim anda kaçacaktır. İç çekip boğazını bırakıyorum ve tabancamı ayak bileğimdeki kılıftan çıkarıyorum

kılıfından çıkarıyorum.

Yüzündeki tüm duygular kaybolur. Namluyu yüzüne birkaç santim uzaklıkta tutarak duraksarım, tepkisi beklenmedik.

Gözlerinde gözyaşı yok. Panik yok. Çaresizlik yok. Kaçmak için kirli bir yol aramıyor, ona silah doğrulttuğum için öfkelenmiyor.

Bunun yerine, berrak yeşil gözlerinde şeytanlar gizlenen soğuk, alaycı bir yaratığa dönüşüyor.

Kollarını karnına indirip namluyu şakağına dayadım.

"Bu durumdan kurtulmak için manipülasyon yapamazsın, Julieta. Beni dinlersen, belki seni öldürmek yerine San Jose'ye geri gönderirim. *Anladın mı?*"

Gözlerindeki sertlik, benim sözlerime benim kadar inanmadığını gösteriyor, yani aptal değil.

Onu duvardan çekip, bileklerini serbest bırakıyorum ve kolumu omuzlarına atıp tabancayı kaburgalarına dayayarak onu yanıma alıyorum. Ben onu ara sokaktan otoparka doğru götürürken, o gerçek boyutlu bir oyuncak bebek gibi yanımda yürüyor.

Fiero ve Emma Capito çoktan gitmişler, ama başka bir taksi şoförü ve bir avuç polis memuru, park yerinin ortasında tartışan iki taksi şoförüne katılmışlar. Onları görmezden gelerek, arabamı kaldırımın ortasına park ettiğim sokağa doğru yavaşça yürüyorum.

Julieta'nın plakamı okuduğunu fark edince, namluyu kaburgalarına daha sert bastırıp soruyorum: "Hâlâ polisi aramayı mı düşünüyorsun? Yoksa pezevenklerinden birini arayıp seni kurtarmasını mı istiyorsun?"

Julieta hiç çekinmeden bakışlarını yüzüme çevirir.

"Telefonum hala işte, bunu nasıl yapacağım? Seninkini mi çalayım?"

Yolcu kapısını açıp onu koltuğa oturtuyorum, bu sırada silahı ona doğrultmaya devam ediyorum ve torpido gözünü açıyorum. Araca eğilip onun emniyet kemerini takmadan önce, birkaç çift kelepçe ışıktaki parlıyor. Burunlarımız birbirinden bir santim bile uzaklaşmadan gözlerine bakıyorum.

"Denemeye yetecek kadar yeteneklerine güveniyor musun?" diye soruyorum.

Onun somurtmasını beklerken, kaşlarını kaldırıp yüzüme alaycı bir bakış attığında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım.

"Yaşlandıkça yavaşladın mı ne? Telefonunu çalacak kadar aptal değilim. Senin saçma sorularına bir göndermeydi," diye alaycı bir şekilde gülümsedi.

Elimi kaldırıp iznim olmadan başının arkasını kavradım, parmaklarımı gevşek at kuyruğuna doladım. Geriye doğru çektim, çenesini tavana doğru kaldırarak boğazını ortaya çıkardım.

"Sıkıcı olsun ya da olmasın, her sözümü dinlesen iyi olur, *puttana*. Ayak bileklerini kelepçele. *Capisci?*"

İnanılmaz derecede sert gözlerle bakışlarımı yakalamadan önce, vücudum görüşünü engellese de tartışan kalabalığa doğru bakıyor. Bakışlarındaki kararlılık, işkence sırasında benim ellerimde ezilmek yerine ölmeyi seçen birkaç adamla boy ölçüşüyor.

"Elbette, *il mio sovrano*."

O benimle alay ederken, ben onun tuzağına düşmemek için öfkeli homurtumu bastırıyorum. Ben hükümdar değilim ve kesinlikle onun da değilim, bu yüzden İtalyanca'da "*benim hükümdarım*" ifadesi, beni otoriter bir kral ya da zalim bir lord olarak adlandırma şekli.

Elimi saçlarında gezdirip sırtınca, yüzünde hiçbir ifade değişmiyor.

"Aferin kızım," diyorum, sadece onun tereddüt etmesini görmek için.

Onun kararlılığından şüphelerim artıyor. Geriye yaslanıp saçlarını bırakıyorum ve o torpido gözünden bir çift kelepçe çıkarırken onu inceliyorum. Arkasına göğüs kemerini çevirip eğiliyor ve aynı anda her iki ayak bileğine kelepçeleri takıyor. Hızlı hareketlerle ayağa kalkar, emniyet kemerini takar, torpido gözünden bir çift kelepçe daha çıkarır, bölmeyi kapatır ve sol bileğine kelepçeyi takar, sonra iki elini yüzüme doğru kaldırır. Açık kelepçe aramızda sallanır.

Onun bileklerini havadan yakalayıp gözden uzak bir yere indiriyorum, sonra kelepçeyi ön paneldeki tutma koluna geçirip onun ince bileğine takıyorum.

Soğukkanlılıkla, yumruklarını açmaya zorlar ve hızlıca üstünü arar, sonra tabancamı kucağına koyar ve çenesini parmaklarımla sıkıştırarak tüm dikkatini bana vermesini sağlarım.

"Kıpırdama. Sessiz ol. *Capisci?*" diye emrediyorum.

Gözleri daha da sertleşir ve burnundan nefes alırken burun delikleri genişler.

"Elbette, *il mio sovrano*."

Testislerimde magma atıyor, ama sertleşen penisimi görmezden gelip yanağına aşağılayıcı bir şekilde vuruyorum, sonra tabancamı ayak bileğimdeki kılıfına geri koyup

kılıfına geri koyup ayağa kalkıp kapıyı kapatmadan önce. Ben arabanın önünden dolaşırken, o pencereden benimle göz teması kurmaya devam eder.

Birkaç dakika sürdükten sonra, parlak yeşil gözlerinin çok hesaplı olduğuna karar veriyorum, bu yüzden kenara çekip kemerimi çözüyorum.

Zaten gergin olan vücudu daha da sertleşir ve gözleri endişeyle büyür, ama ben kemerimi kemer halkalarından çıkarırken ve ona doğru dönerken sessiz ve dikkatli kalır.

"Gözlerini kapat," diye emrediyorum.

Çenesindeki kaslar yine seğirir. Daha önce hiçbir kadında böyle bir tepki görmemiştim. Meraklanarak, kemeri yumruğumda döndürür ve derisini çenesine sürterim.

"Tekrar etmem mi gerekiyor?" diye mırıldanırım. Kirpiklerini indirir.

Kemerle göz bağı yaparken, onun serin, terli alnına karşı derinin sıcaklığını kullanarak düşüncelerimi odaklarım.

Bir kadına işkence etme düşüncesi midemi bulandırıyor, ama bu sıradan bir kadın değil. O, on sekiz yıl önce hayatımı mahvetmeye çalışan entrikacı bir kaltak.

Kemer gözlerinin etrafına sıkıca bağlandıktan sonra, birkaç dakika arabayla dolaşarak takip edilmediğimizden emin oldum ve ardından banliyölerin kenarındaki harap apartman komplekslerine doğru yola çıktım. Bölgedeki küçük çeteler arasında sürekli çete savaşları olmasına rağmen, apartmanlar ne kadar boş görünürse görünsün, bana ait oldukları için kimse onlara dokunmaya cesaret edemiyor.

İnsanları korkutmak için Nico Russo'nun adını kullanmama gerek yok.

Bu da Julieta'nın stoik sessizliğini biraz sinir bozucu hale getiriyor. Bir insan yirmi yıldan az bir sürede bu kadar değişebilir mi?

Buna inanmıyorum. Beni ve patronumu birbirimize düşürmeye çalışan, bencil ve sinsi bir kadın gibi biri değişemez.

O, hileleriyle hayatımı neredeyse mahvediyordu, ama şimdi sıra bende. New York'a geri dönerse ne olacağını ona uyarıştım.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için kompleksin etrafında dolaştım ve en yakın iki binanın arasındaki otoparka park ettim.

Motoru kapatıp arabadan inerken, şüphelerimi bir kenara itip ruhumda biriken öfkenin beni yolcu tarafına doğru itmesine izin verdim.

Julieta sessizce otururken kapısını açtım ve bileğini tuttum. Onu ön panelden kelepçeden kurtardığımda, emniyet kemerini çözdüğümde

ve kelepçeyi tekrar bileğine takarken direnmiyor ya da mücadele etmiyor.

Onu omzuma atıyorum. Direnmediğinde şüphelerim artıyor. Homurdanıyor ve dengede kalmak için gömleğimin arkasını tutuyor ama kapıyı çarparak kapatıp onu bodrum katındaki daireye taşıırken direnmiyor ya da kıvranmıyor. Siyah demir kapıyı ittiğimde gıcırıyor ve beton merdivenlerdeki kir, inerken ayakkabılarımın altında çıtırdıyor ama anahtar ses çıkarmadan kilide giriyor ve kapı direnç göstermeden açılıyor.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitlerken, insanlığımı merdivenlerde bırakırım.

Omzumun üzerindeki yalancı, kötü baştan çıkarıcı kadın ne kadar cazip olursa olsun, ondan ihtiyacım olan cevapları almamı hiçbir şey engelleyemez.

Bana her şeyi anlatacak.

Onu kıracağım, tüm sırlarını öğreneceğim ve sonra, kişisel sınırlarımı aşmak anlamına gelse bile, on sekiz yıl önce hayatımı neredeyse mahvetmesinin bedelini ödeteceğim.

Julieta Giordano beni bir daha kandırmayacak. Parlak yeşil gözleri beni etkilemeyecek, çekici kıvrımları beni baştan çıkarmayacak ve her kararındaki stoiklik beni durdurmayacak.

Ona yapacağım şeylerden sadece kendisi sorumlu olacak.

BÖLÜM 5

Loretta Giordano

KEMERİ YÜZÜMDE YUKARIYA KAYAR. Burun köprümde bir boşluk oluşur ve altından bir ışık şeridi girer, ama sıcak deri, bir şey görebilmek için kirpiklerimi yeterince kaldırmamı engeller.

Safra boğazımın arkasında ekşiyor. Sert omuzu karnıma batıyor. Adrenalinimin altında yorgunluk gizleniyor, hipervigilansım azaldığında felaket bir düşüş vaat ediyor.

O sessiz adımlarla yeni mekanda dolaşırken duyularım keskinleşiyor, yumuşak adımları o kadar yırtıcı ki kaçma isteğim daha da artıyor. Görmesem bile, onunla kapalı bir alanda olma hissi beni yeni bir dehşetle dolduruyor. Yumruklarımı gömleğine sıkıştırıyorum ve omuzu karnıma batarken elimden geldiğince nefes alıyorum.

Kulaklarımı çığlık gibi bir ses doldurunca irkiliyorum. Duş perdesi kancalarının metal çubukta kayma sesini tanıdığımda, beni omzundan itiyor. Düşerken kalbim gırtlığa çıkıyor, ama o beni yakalıyor ve havada döndürüyor, sonra son birkaç santimi küvete bırakıyor. Sarsıcı çarpmanın etkisiyle tıslıyorum ve oturduğum yere soğuk su yağdığında küfrediyorum.

Ellerimdeki ve yüzümdeki kurumuş kan, saldırı altında yavaşça dökülmeden önce yapışkan hale gelir. Bağlı bileklerimi kaldırıp yüzümü silmek için kaldırıyorum, ama Ermanno'nun kocaman parmakları ellerimi kapatır, yumruk yapmaya zorlar ve kucağıma doğru iter.

"Sorularımı cevapla, ben de sıcaklığı ayarlayayım," diyor, düşün sesini bastırarak kadar yüksek sesle.

Başımı çevirip, yüzümden akan su ve kiri temizlemek için tükürüyorum.

Omuzlarımı tutar ve beni küvete daha aşağı iter, böylece su doğrudan başıma ve omuzlarıma çarpar. Göğsümde yükselen paniğe karşı koyarım ve mümkün olduğunca burnumdan nefes alırım.

Beni yukarı çekince, tekrar suya batırmadan önce bir nefes alıp veriyorum.

Zaman sonsuza uzadıkça, onun benim ıstırabımın arkasındaki kuklacı olduğunu bilsem de, zihnim onun ellerinin bana dokunduğu sıcaklığa tutunuyor.

Beni oturur pozisyona getiriyor. Soğuk su vücudumdaki ısyı emdikçe titriyorum.

"New York'ta ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkıp başımı ondan çeviriyorum.

Beni tekrar suya batırır. Onun yumruğunda parmak eklemlerimi birbirine sürterim, acı ve sürtünmeyi kendimi toparlamak için kullanırım. Sabırsız bir homurtuyla beni tekrar yukarı çeker.

Burun deliklerim yanıyor ve nefes almaya çalışırken buz gibi su dişlerimi ağrıtıyor.

"Neden o klinikte çalışıyormuş gibi davranıyorsun?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkmadan önce tükürüyorum. Sıcak sıvı çenemden aşağı akıyor ama boğazıma ulaştığında soğuyor.

"Kiminle çalışıyorsun?" diye hırlar.

Sesindeki zar zor kontrol altına alınmış öfke sinirlerimi gerer. Tutuşunu omzumdan enseme kaydırır ve sıkar.

Bir parçam rahatlıyor. Mantıklı gelmiyor, ama sıkı tutuşu savunmamı aşıyor ve içimdeki sürekli yalnızlık acısını dindiriyor.

"Sessizlikle kazanamazsın, Julieta. Hadi, eskisi gibi bana yalan söyle," diye mırıldanır.

Kafamı sallıyorum. Titremem, buz kemiklerime işledikçe daha da şiddetleniyor. "Bana hayır mı dedin? Cevap vermeyi mi reddediyorsun?"

Bana ne yaparsa yapsın, sessizliğimi bir silah gibi kullanacağım. Başka herhangi bir cevap, kız kardeşimi tehlikeye atar.

Tiksinerek alaycı bir şekilde güler, sonra beni yağmurun altına iter ve ellerini çeker.

Korkunç bir an için kalbim göğsümde durur ve göğüs kafesimin arkasında dönen kara delik beni yutmak üzereyken, onun soğuk sesi paniğimi keser ve deliliğe sürüklenmemi engeller.

"Sorun yok, *bugiarda*. Konuşmaya hazır olana kadar burada kalabilirsin."

Duşun sesinden onun ayak seslerini duyamıyorum, ama birkaç metre ötede bir kapı kapandığında, beni bağlı ve gözleri bağlı halde buz gibi suda tek başıma bıraktığını anlıyorum. Uyuşmuş parmaklarım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimden kemeri çıkarmayı reddediyor.

Daha derin, daha karanlık bir soğuk damarlarıma sızıyor ve beni geçmişe götürüyor. Annemin cansız gözleri bana bakarken, mutfak lavabosundan taşan su dolapların üzerinden akıp altımızdaki kan gölüne karışıyor.

Artık hiçbir şey eskisi gibi sıcak olmayacak. Birlikte buz gibi kırmızı nehirde mahsur kalacağız, ama o artık burada değil. Annem öldü.

Herkes gitti. Ön kapıyı açtığımda her şeyi mahvettim. Kimse beni asla affetmeyecek.

Kız kardeşim benden uzaklaştı. Erkek kardeşim beni suçladı. Babam bir daha benimle konuşmadı. Üvey ailem, beni koşulsuz sevmesi gereken kişilerle aramda kalanları yok etti.

Ve şimdi işkencecim beni donmuş yalnızlık cehenneminde ölüme terk etti.

Ermanno'nun dönüp dönmemesi önemli değil. Ben her zaman soğuk ve yalnız kalacağım.

Hayatım boyunca yaptığım tüm korkunç şeylerden sonra bunu hak ediyorum. Ne yaparsam yapayım, kız kardeşime verdiğim acıyı asla silemeyeceğim. Henüz anne karnından çıkmadan önce bile ondan çaldım. O benim yüzümden hep acı çekiyor. Onu korurken ölürsem, onun affını isteme hakkını kazanabilirim, ama affetmezse onu suçlamam.

Su kesiliyor. Zihnimde sessizlik yankılanıyor.

Kıpırdamıyorum. Yanımda cenin pozisyonunda kıvrılmış, küvetin kenarları sırtıma ve dizlerime baskı yapıyor. Titremeyecek kadar üşümüş, kabuslarımın bitmeyen karanlığında bir buz parçası gibi yatıyorum.

Acımasız eller gözlerimden kemeri çekiyor. Yüzümün önündeki beyaz porselene gözlerimi kırpıyorum. Kalın parmaklar çenemi sıkıştırıp başımı çeviriyor.

Delici gri gözler ruhuma saplanıyor.

Zihnimin parçalanmış parçalarını toplamaya çalışırken göğsümden bozuk bir ses çıkıyor.

Dünya dönüyor. Siyah noktalar gözümün önünde dans ediyor. Islak giysilerim donmuş bedenime yapışıyor. Ermanno kocaman ellerini omuzlarıma doladığında adrenalin duyularımı şimdiki ana getiriyor. Bağlı ellerimle kollarını itiyorum. Sinirli homurtusu damarlarıma ilk sıcaklık belirtisini getiriyor.

Kızgın kollar beni küvetten kaldırıp, daha da sıcak bir göğse bastırarak kucaklar. Ermanno'nun tiksinti dolu bakışları üzerimde dolaşırken, ben ona yaslanırım. Zihnim, kabuslarımı tekrar uygun bölmelerine itmek için bir an zamana ihtiyaç duyar. Sırılsıklam bedenimden damlayan su yere düşerken, tüm vücudum soğuktan titrer.

Gözlerimi kırpıp elimi göğsüne kaldırıyorum. Onu itmek niyetiyle, titrek parmaklarım onun yakasına dolanıp ona yapışırken, asi elime öfkeyle bakıyorum. O yaşıyor. Sıcak. Hayattan daha büyük.

Öfkesi içimdeki donmuş çoraklığı o kadar çabuk eritir ki, şok ve kafa karışıklığıyla sendelerim. Mutfığa girer ve beni ocağın önüne bırakır. Bacaklarım titrer, ama o beni saçımdan yakalar ve tezgaha doğru iter.

Karnım tezgahın kenarına çarptığında inledim. Kocaman elini sırtıma koydu ve beni öne doğru eğdi, bağlanmış ellerimi göğüs kafesime sıkıştırarak beni korkutucu bir kolaylıkla yere bastırdı. Donmuş bacaklarımla ona tekme atmaya çalışmadan, kalçalarını kıcıma bastırır ve tahrik olmamasına rağmen, onun ezici büyüklüğü beni dehşete düşürür. Ayakkabılarımın parmakları yere zar zor değiyor ve onun bacağı kelepçeli ayak bileklerimi dolaba sıkıştırıyor, tüm çabalarım sadece acınası bir kıvrınmaya dönüşüyor.

Onun vücudu, dünyada kalan tek sıcaklık ve bana karşı acımasız davranmasına rağmen, ruhum onun dokunuşuna sevinçle karşılık veriyor.

O ocak düğmelerine uzandığında bu saçma duyguyu kafamdan atıyorum. Yüzüme en yakın ocak gözü birkaç kez tıklıyor, sonra o düğmeyi yeterince çevirip ateşi yakıyor. Mavi alevler görüş alanımı dolduruyor. Titriyorum, ama ısı bana ulaşmıyor.

Parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümün yanını tezgaha bastırır, sonra gömleğimi kaldırıp enseme toplar, sırtımı ortaya çıkarır ve elini spor sütyenimin üzerinde gezdirir. Kopçası olmadığını fark edince homurdanır ve başımın üstündeki bıçak setine uzanır.

Kasap bıçağını bloktan çıkarırken kalçaları kıcıma sürtünüyor. Korku boğazımı sıkıyor.

Soğuktan tenim yanıyor, bu yüzden bıçağı sütyenimin altına sokup kumaşı keserken tek hissettiğim baskı. Bıçağın acımasız kenarını omurgam boyunca gezdiriyor.

"Ne kadar pürüzsüz bir ten," diye mırıldanır.

Midem düğümленir ve sesindeki takdirden içim burkulur, ama boğazımın arkasında bir ekşilik hissederim. Uzun zaman önce karnımdaki ve uyluklarımdaki yara izleriyle barışmıştım

kız kardeşimi kurtarmak için gösterdiğim çabayı temsil ettikleri için uzun zaman önce barıştım, ama onun beni işaretlemesi düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Başkalarını sırtından bıçaklamakla o kadar meşguldün ki, bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

O bıçağı sırtımdan kaldırırken sinirlerim gerildi. Elini saçlarımın arasına soktu ve başımı hafifçe salladı, bıçağı ocağa indirirken onu izlememi sağladı.

"Cevaplara ihtiyacım var, Julieta," diyor.

Metal üzerinde dans eden alevlere bakarken dişlerimi sıkıyorum. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Bana neden New York'ta olduğunu ve kim olduğunu söyle."

komplot kurduğun kişiyi söyle, bıçağı kaldırayım," diyor.

Sahte endişesi öfkemi uyandırıyor.

Gözlerimi sertleştirip omzumun üzerinden ona dik dik bakıyorum.

Başımı eğip çelik grisi gözleriyle yüzümü inceler, sonra yumruğunu saçımda sıkar. Kafamın derisi yanar, ama yüzümü buruşturmam.

O kasap bıçağını ateşten çıkarırken titriyorum. Soğuk şakaklarımdan korku teri akıyor.

Sırtımın alt kısmına beyaz sıcak bir acı saplanınca çığlığımı boğazımda tutuyorum. Gözlerimde siyah noktalar dans ediyor, ama gözlerimi kapatmak tekrar karanlığa düşmek anlamına geliyor, bu yüzden dikkatimi brülörün üzerindeki dans eden mavi alevlere veriyorum. Kontrolü biraz olsun ele geçirmek için çaresizce tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve yırtık sütyenim altımda toplanırken burun deliklerimden nefes alıp veriyorum.

Bıçağı kaldırır ve sırtımda bir santim yukarıya bastırır.

Kusmuk boğazıma kadar yükselir, ama çığlığımınla birlikte yutarım.

Bıçağı çevirir ve bıçağın düz kısmını omuz kemiğimin alt kısmına bastırır.

Gözlerimden damlayan gözyaşları şakaklarımın altında birikirken, vücudumun doğal tepkisini lanetlerim.

Sonunda bıçağı kaldırdığında, dişlerimi sıkıp sırtımda oluşan kabarcıkların derin, yakıcı hissini beklerim, ama kör edici acı zayıf bir zonklamaya dönüşür.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Dudaklarının tembel eğriliği eğlencesini yansıtıyor. Benim durumumdan zevk aldığını fark edince aşağılanma hissi içimi kaplıyor. "Siktir git, seni hasta pislik. Çekil üstümden," diye hırlıyorum.

Duygularım savunmamı aşarken direniyor ve mücadele ediyorum. Kız kardeşimi korumak için ölmeye hazır olsam da, onun aşağılayıcı sırtışı boşluktan geçip

ve yalnızlık içinde sıkışıp kalmış kırık küçük kızı ezip geçiyor.

Başımı geriye doğru çekip yüzümü sıçrama önleyiciye doğru zorluyor ve sıcak bıçağın keskin kenarını kullanarak geride kalan zonklayan çizgileri takip ediyor.

Sıcak metal. Soğuk et. Beni yakmayacağını biliyordu.

"*Vaffanculo!*" diye tıslayarak tezgaha doğru itiyorum, beni küçük düşürmektense bıçaklamasını tercih ediyorum.

Bıçak yere düşer. Ocak kapanır. Kalın parmaklar, tahriş olmuş cildimin etrafına desenler çizer. O, hafifçe kabarık, hassas eti çimdikleyip tırmalarken ben daha da direnirim.

"Sen Julieta değilsin, değil mi *gattina*?" diye mırıldanır.

Korku sesimi çaldı ve bir an için hareket edemedim, ama sözlerinin ağırlığı ruhuma yerleşince, dizlerim dolaplara çarpacak kadar sertçe mücadele ettim ve kelepçeler bileklerimin derisini yırttı.

"Bırak beni!" diye çığlık atıyorum.

Üzerime eğilir ve elini arkadan boğazıma dolanır. Islak gömleği sırtıma değiyor, sonra tüm ağırlığını üzerime veriyor. Beni tezgaha yapıştırıp ciğerlerimdeki oksijeni çalarken nefes almakta zorlanıyorum.

"Hangi Giordano ikizisin?" diye kulağıma fısıldadı.

Mücadeleyi bırakıp birkaç nefes alıp verdikten sonra dişlerimi sıkarak alaycı bir şekilde gülümserim.

"Son gördüğümünden beri aptallaştın mı, yoksa hep bu kadar aptal mıydın?"

Kıkırdaması tüm vücudumu titretir.

"Julieta, ocağı açtığım anda çığlık atardı. Seni onun kirli işlerini yapmaya mı zorladı, *gattina*?"

"Ben kedi yavrusu değilim ve insanlar değişir, *testa di cazzo*."

Geri çekilmeliyim. Sırıtmalıyım. Ağlamalıyım. Yıllar önce Julieta'yı San Jose'ye geri gönderirken ona verdiği sözü yerine getirmemesi için yalvarmalıyım.

Ama yapamıyorum. Vücudu beni tezgaha lezzetli bir şekilde sıkıştırırken acınası davranamam. Benim varlığımın özünü yok etmekle tehdit ederken onun altında korkmuş gibi davranamam. Tek istediğim onun dokunuşunda erimekten, inleyip kirpiklerimi çırpamam.

"Haklısın, insanlar değişir, ama bu kadar değil," diye homurdanır.

Ben alaycı bir şekilde, "Neredeyse yirmi yıl oldu. Ben artık..." derim.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, yorgun beynim tepki vermekte zorlanıyor. Beni sırt üstü çevirip, boğazımdan tutarak dizlerimin arasına kalçalarını sıkıştırıyor.

Tırnaklarımı bileğine batırıyorum ve o şehvetli gözlerle göğsümü süzerken titriyorum.

Gömleğim koltuk altlarımın altında toplanmış ve sütyenim arkadan kesilmiş, kumaş göğüslerimi zar zor örtüyor. Soğuk, ıslak kumaş ve onun açgözlü bakışları yüzünden meme uçlarım sertleşiyor.

Eğlenerek kaşlarını kaldırarak, nasırlı parmak uçlarıyla karnımdaki yara izlerini izliyor.

Onun bileğini bırakıp elini itmek için, ama o bağlı kollarımı kenara itip göğüslerimi yakaladı.

"Peki dövmen nerede, Julieta?"

Beynim, göğsümden kalbime doğru bir yıldırım çakmasıyla altüst oldu. Onun büyük, sıcak avuç içi ve uzun, sahiplenici parmakları damarlarımdan erimiş lav akıtıyor.

"Ben... ben onu sildirdim," diye kekeliyorum.

Nefes nefese sesim kulaklarımda yankılanırken utanç yüzümü kızartır.

"Yanık izleri nerede?"

"Lazer tedavisi artık iz bırakmıyor."

Kararsız bir şekilde mırıldanıyor ve göğsümü okşadıktan sonra eğilip şakağıma burnunu sürtüyor.

Kıpırdayamıyorum. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Çok yakın. Çok büyük. Çok sert.

"Doğru. İz bırakmazlar," diye mırıldanır.

Dudaklarını şakağıma değdirdiğinde ruhum özlemle doluyor. Parmaklarını boğazımın etrafında kıvrıp meme ucumu çimdiklediğinde, içim magma gölüne dönüşüyor.

"Özellikle de hiç dövmen olmadığında," diye fısıldıyor tenime.

Nefesim kesilir. Başını eğip kulağımanın kepeklerini yalar.

"Peki, sen Giordano ikizlerinden hangisisin? Loretta mı? Livia mı? Üvey kız kardeşinin dövmesi olabileceğini düşünen hangisiydi?" diye sorar.

Beynim, göğüslerimi yoğururken, boğazımı sıkarken ve dilini kulağıma kıvrırken, onun sözlerini işlemek için utanç verici bir süre harcıyor.

"*Coglione!* Beni kandırdın. *Fanculo!*" Dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum.

Onun düşük inlemesi doğrudan kalbimin ortasına saplanıyor. Kalçalarını ileri doğru itiyor ve yarı sert ama korkutucu derecede büyük penisini benim cinsel organıma sürüyor. Boğazımdan nefes nefese bir inilti kaçıyor, ama o tekrar ileri doğru ittiğinde ve külotumu dolduran kaygan sıcaklığı vurguladığında, sıkı sıkı dişlerimle onu bastırıyorum.

"Sana iki kez sordum, *gattina*. Üçüncü kez de yalan söyleyecek misin?" diye mırıldanır, elini boğazıma dolayarak çenemi yukarı kaldırır ve dudaklarını çene hattım boyunca gezdirir.

"Sana kedi yavrusu olmadığımı söyledim," diye hırlıyorum. "Çekil üstümden."

"Ama bir kedi gibi tıslıyorsun, tükürüyor ve tırmalıyorsun. Eminim birkaç tatlı sözle seni evcilleştirebilir ve parmaklarımla birkaç okşama ile seni mırıldanmaya başlatabilirim," diye gülüyor.

Aşağılayıcı sesi fazla geliyor ve elimden gelen tek şeyi yapıyorum.

Yanağını ısıırıyorum.

O hırlar, iki elini boğazıma dolayarak sıkar. Sıkışan şah damarımdan karanlık yükselir ve her şey kararır.

O omuzlarımı tutup tezgahı kaldırıldığında bir sarsıntıyla uyanıyorum.

Nabzım başımda atıyor. Dünya dönüyor.

Ermanno beni bir çuval patates gibi omzuna attığında karnımdan bir acı saplanır. Halsiz ve güçsüz bir halde dirseklerimi sırtına geçirip bağlı bacaklarımla tekmeliyorum ama o elini uyluklarımın arkasına koyup sıkıyor. Parmakları cinsel organıma değiyor ve başparmağı kıkımın yuvarlaklığına batıyor.

"Beni bir daha ısır, *gattina*, ne kadar ileri gidebileceğimi gör," diye homurdanıyor.

Baş dönmesi ve mide bulantısı, vücudumdaki mücadele gücünü elimden alıyor. Dişlerimi sıkıp ağzımı dolduran fazla tükürüğü yutuyorum, o ise dairede dolaşarak loş ışıklı yatak odasına doğru ilerliyor.

Beni tahta bir sandalyeye bırakıp bileklerimi yakaladığında, kuyruk kemiğimde bir acı hissediyorum. Onun bacaklarına tekme atmadan, ayak bileklerimdeki kelepçelere basıp topuklarımı sandalyenin ayaklarını birbirine bağlayan ön çubuğa sabitliyor. Sinir bozucu bir kolaylıkla yan masaya uzanıp çekmecedden bir ip yumağı çıkarıyor.

Bilek kelepçelerimi sandalyenin koluna bağladıktan sonra, ipi koltuğun altına, kucağımın üzerinden, uzak bacağın etrafına ve ayak bileklerimin arasına doladı. Bir dakikadan az bir sürede, beni sandalyeye bağladı ve kurtulmam için hiçbir boşluk bırakmadı. Ayak bileklerimdeki bağları denedim ve topuklarımı yere indiremediğim için hayal kırıklığıyla homurdandım.

Onun sıcaklığı bana değmeden, sıırsıklam giysilerim vücudumun ısını emiyor, ama en azından gömleğimin eteği aşağıya düşüp göğüslerimi ve karnımı örtüyor.

Sandalyeyi benimle birlikte yerden sürükler ve birkaç saniye boyunca çalışmak için yanıma çömelir. Zinciri yerden kaldırıp sandalyemin altına bağlarken metal metaline çarpar. Cıvataları ve zincirleri uzun zaman önce hazırladığını fark edince yutkunurum.

Islak saçlarım enseme damlarken, soğuktan dişlerim takırdıyor.

Başını kaldırıp dipsiz gri gözlerini bana çevirdiğinde, midem düğümlenir ve ilk kez durumumun ciddiyetini anlarım.

Bedenime iz bırakmamış olabilir, ama savunmamı yıkıp ruhuma izler bıraktı. Amansız hakimiyeti ve sert elleriyle, bedenime bağımlılık yaratacak kadar dokundu.

Ondan nefret ediyorum.

Onu istiyorum. Ona sahip olamam.

İkizimi korumak benim için tek önemli şey. Sessizlik işe yaramadı. Yalan söylemek de öyle.

Ve şimdi New York'un en yakışıklı ve ölümcül danışmanının merhametine kaldım.

Ama onun içinde zerre kadar merhamet olmadığını biliyorum. Kız kardeşimle benim Julieta ya da Rus mafyasıyla hiçbir ilgimiz olmadığına asla inanmayacak.

Mahvoldum.

BÖLÜM 6

Ermanno Mancini

HASSAS, PARLAK YEŞİL GÖZLERİ ruhumun derinliklerine işliyor ve merhamet dileniyor. Yüzünü avuçlarımla tutup, korku ve ıstırabını öpmek istiyorum, ama o gözlerini kırpıp başka yere bakarak benimle kurduğu beklenmedik göz temasını bozuyor.

O Julieta değil, ama bu onun masum olduğu anlamına gelmez. Üvey kız kardeşi kadar aldatıcı ve kurnaz olabilir.

Ancak, bunu düşünürken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Hiçbir tepkisi, Julieta Giordano kadar tecrübeli bir yalancının bile sahip olduğu yapmacıklığı taşıyor. Ona dokunduğumda çıkardığı inilti beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Berrak yeşil gözlerindeki korku, hiçbir oyunculukla yaratılamayacak bir çaresizlik barındırıyor.

Benden korkuyor, ama yine de çoğu erkeğin sahip olmayı hayal ettiği bir metanetle mücadele ediyor.

Ayağa kalkıyorum. Gözlerini yüzüme dikeyor.

Duygularını ne kadar gizlemeye çalışsa da, düşüncelerini ifadesinden tamamen silemiyor. Gözlerinin etrafındaki gerginlik ve çenesindeki kasların seğirmesi, benden en kötüsünü beklediğini gösteriyor.

Haklı olarak.

Cevaplara ihtiyacım var. O, Russo ailesine yapılan saldırıyla bir şekilde bağlantılı ve bunu çözmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Dudakları maviye dönmüş ve sırlıklam vücudundan su damlaları yere düşerken tüm vücudu titriyor. Leziz vücuduna yapışan önlüğüyle bile, sırlıklam ayakkabıları ve dağınık saçlarıyla acınası bir görüntü sergiliyor.

Onu çıplak bırakmak, dişlerim ve dilimle kıvrımlarını keşfetmek ve sikimle onu ısıtmak istiyorum. Bunun yerine, yataktan yorganı çıkarıp omuzlarına örterim ve kalın kumaştan yapılmış mini bir çadırın içine oturana kadar onu önünden sararım.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini sıkıştırıp kaldırıyorum, ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Kıpırdama, *gattina*. Misafirperverliğimi boşa harcama," diye uyarıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, ama dişlerinin takırdaması sert görünme çabasını boşa çıkarıyor.

"İstediğin kadar bağır, benden başka kimse seni duymaz," derim ve arkamdaki köşeyi işaret ederim.

Dikkatini tavana monte edilmiş kameraya çevirir. Göz bebeklerinin küçülmesini ve büyüleyici yeşil irislerinin saf mükemmelliğini ortaya çıkarmasını hayranlıkla izlerim.

Şiirsel bir ruh haline girip, onun vücudunun benimkine zevk verebileceği tüm kötü yolları keşfetmeden önce aramıza mesafe koymam gerekiyor, bu yüzden elimi indirip arkanı dönüyorum. Koridora adım attığımda ve kapı kolunu tutmak için döndüğümde, gözlerimiz buluşuyor. Yutkunuyor ve kapıdaki elime bakıyor, sonra çılgın gözlerle odayı arıyor. Yatağın başucundaki lambayı fark ettiğinde, yüzündeki panik izleri kayboluyor.

Duşta cenin pozisyonunda kıvrılmış halini hatırlayınca utanç ve endişe içimi kaplar. Odadan hiç çıkmadım, ama o neredeyse katatonik hale gelene kadar zihinsel ıstırabından hiç bahsetmedi.

Onun üzerinde sahip olduğum gücü zevkle kullanmam gerekirdi, ama kemerimi yüzünden çıkardığımda gözlerinin ne kadar donuk ve cansız olduğunu hatırlayınca dilim acı bir tatla kaplandı.

Julietta çok daha kötüsünü hak etmişti, ama bu kadın hak etmiyor. Henüz değil. New York'taki mafya dünyasıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenmeden ona daha fazla travma yaşatamam.

Masum olsa bile - ki bu pek olası değil, ama bu muhteşem kadına gereksiz zarar veririm kendimi asla affetmem - onu bırakamam.

Dorian klanının kurşunladığı klinikte çalışıyor olması tesadüf olamaz.

Tesadüflere inanmam. Ailemin güvenliği söz konusu olduğunda hiç inanmam.

Mia gattina rahatlamasını sert bakışlarının arkasına saklayıp muhteşem yeşil gözlerini bana çevirdiğinde, sırttım ve aramızdaki kapıyı kapattım, onun zayıf anını gördüğümü ve anladığımı fark edince yüzünde beliren endişe ve şaşkınlığın tadını çıkardım.

Telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını açıyorum ve koridordan geçip oturma odasından ön kapıya doğru ilerliyorum. Loş ışıklı oda

görüntü kalitesi bozuluyor, ama odayı incelerken geniş gözleri parlıyor. Başka bir kameraya geçip otoparkı ve girişi kontrol ettikten sonra kapıyı açıp bagajdan spor çantamı çıkarıyorum.

Birkaç mesaj gönderdikten sonra, ikinci yatak odasına kapanıp kuru bir tişört, eşofman altı ve spor ayakkabı giydikten sonra ıslak, kirli takımımı —ceket hariç— asıp arabaya geri dönüyorum. Esirimi tekrar kontrol ettiğimde battaniyenin omuzlarında sıkıca durduğunu görünce, göğsümün arkasında yer alan saygı duygusu daha da büyüyor.

Çoğu erkek, odadan çıkar çıkmaz, köşede kamera yanıp sönse bile, soğukkanlılığını yitirip bağlarından kurtulmak için battaniyeyi düşürecek kadar sertçe mücadele ederdi.

Ön kapıyı kilitlerim ve telefonumdaki güvenlik bildirimlerinin aktif olduğundan emin olurum, sonra arabama binip kliniğe doğru yola çıkarım. Köşedeki polis arabasının yanından geçerken, akşam güneşinin son ışınları polisin yüzüne vurur. Gözlerimiz karşılaşır. Birbirimize başımızla selam veririz.

Yakındaki bir otoparka park ediyorum ve araba anahtarlarım hariç her şeyi torpido gözünde bırakıyorum. Batmakta olan güneş betonun üzerine uzun gölgeler düşürse de, çoğu işletme akşam için çoktan kapandığı için sokaklar yaya trafiğinden yoksundur, ancak caddenin karşısındaki üst kattaki pencerede bir perde hareket ediyor.

Günün dramından sonra, kimse suç mahallini gözetlerken yakalanmak istemiyor, ancak dükkanlarının üstünde yaşayan esnaflar bakmadan edemiyor.

Arabamı kilitlerim ve anahtarlarımı pantolonumun cebine koyarım, sonra omuzlarımı silkerim ve otoparkta yürüyerek ilerlerim.

Göğsümdeki yara izleri, serin akşam havasında birkaç kilometre koşacakmışım gibi esneme ve ısınma hareketleri yaparken acıyor.

Polis memuruna doğru yürümeye başlıyorum ve yaklaşırken dikiz aynasından onunla göz teması kuruyorum. Yolcu tarafındaki camını indiriyor ve bir anahtar takımı kaldırıma atıyor. Eğilip anahtarları alıyorum.

Kliniğin önündeki ışıklar kırılmış ve tente girişi gölgeye boğmuşken, yozlaşmış polisten aldığım anahtarlarla kapıyı açtım ve içeri girdim. Karanlıkta lobiden geçtim ve nispeten kolay bir şekilde koridordan dinlenme odasına doğru ilerledim. İçeri girdikten sonra, kapıyı kapatıp ışığı açmadan önce pencereleri kontrol ettim.

Küçük bir mutfak, küçük bir masa, iki sandalye ve solda bir ikili koltuk, sağda iki kapı bulunan dinlenme odası küçüktür, ancak markalı mobilya ve aletlerle donatılmıştır. İlk kapı tuvalet, lavabo ve duş bulunan bir banyoya açılırken, ikinci kapı ortasında bir bank bulunan, tavandan yere kadar uzanan iki sıra dolapla donatılmıştır.

Dolapların üzerindeki iki isim etiketi dikkatimi çekiyor. Livia ve Loretta. Giordano ikizlerinin isimleri.

Anahtarları havaya atıp, ileri adım atarken yakalıyorum.

Livia'nın dolabı yarı açık olduğundan, içinden gelen çiçek kokusundan, bu dolabın sandalyeye bağlı bıraktığım kadına ait olmadığını anlıyorum, ama yine de her rafı kontrol edip giysi ceplerini karıştırdıktan sonra, ön tarafında Loretta'nın isim etiketi bulunan dolaba yöneliyorum.

İlkel dürtüye karşı koyamayıp kapıyı açıyorum, burnumu aralığa dayayıp kokluyorum. Zevk içimi kaplıyor ve sikim jogging pantolonumu şişiriyor. Bir iniltiyle nefesimi bırakıyorum ve tatlı vanilya ve kadın kokusunun bir başka nefis esintisiyle kendime işkence ediyorum.

Onun eşsiz kokusunu tadını çıkardıktan sonra, kapıyı sonuna kadar açıp içeriyi inceliyorum. Telefonu ve çantası ön tarafta duruyor, küçük bir spor çantası alt kısmı dolduruyor ve temiz bir takım sokak kıyafeti askıda asılı. Çantasını hızlıca kontrol ettiğimde cüzdanını, birkaç tipik eşyayı ve küçük bir ilk yardım çantasını görüyorum. Ehliyetindeki adres birkaç blok ötede ve bölgedeki en güzel apartman komplekslerinden biri.

Veriliş tarihi ile son kullanma tarihi arasındaki tutarsızlığa kaşlarımı kaldırıyorum. New York ehliyetleri sekiz yıl geçerlidir, ancak onun ehliyetinin veriliş tarihi sadece dört yıl önce ve son kullanma tarihi birkaç ay sonra. Bu da, sekiz yıl önce New York ehliyeti için başvurmuş veya yenilemiş, ancak dört yıl önce adresini değiştirmiş olduğu anlamına geliyor.

Doğum tarihine göre, birkaç ay sonra otuz beş yaşına girecek. Teorik olarak, başvuru yapmak yerine yenileme yapmış olsaydı, on sekiz yaşından beri burada yaşıyor olabilirdi.

New York'ta sekiz yıl mı yoksa on altı yıl mı yaşadığı önemli, ama her iki seçenek de kabul edilemez.

Her iki durumda da, benim arka bahçemde kök salmak için çok fazla zaman geçirdi. İkiziyle birlikte olanlar da dahil olmak üzere her birini tek tek koparacağım ve New York'a taşınma nedenlerini bulacağım.

Ehliyetini cüzdanına geri koyup çantasına atıyorum.

Telefonunda şifre gerekiyor. Kilit ekranında hiçbir bildirim görünmüyor. Boş cebimi açıp telefonu içine atıyorum, sonra giysilerini ve çantasını arıyorum. İlginç başka bir şey bulamayınca giysilerini katlayıp çantaya koyuyorum, sonra çantasını da ekleyip çantayı kapatıyorum. Askıyı tamamen gevşetip çapraz çanta gibi omzuma taktıktan sonra, varlığımın tüm izlerini siliyorum ve binayı arkamda kilitliyorum.

Polis, açık penceresinden anahtarları yolcu koltuğuna attığımda başını salladı.

Arabamın direksiyonuna geçer geçmez, eldiven kutusundan telefonumu çıkarır ve esirimi kontrol ederim.

Bir şekilde battaniyeyi başının ve koltuğun arkılığı arasına sıkıştırmış, önünü ise battaniyeyle örtmüş. Gözlerini açıp etrafına bakıncaya ve başını yine geçici yastığına yaslayana kadar kalbimde bir endişe dalgası geçer. Görüntü bozuk olsa da titrediği açıkça bellidir.

İç çekip doğrudan apartman kompleksine geri dönüyorum, ama park etmeden önce binanın etrafında hızlıca bir tur atarak kimse beni takip etmediğinden emin oluyorum. İkinci odadaki yatağa çantasını bıraktıktan sonra, sessizce koridorda yürüyerek yatak odasının kapısını açıyorum.

O birden dikleşir ve bulanık gözlerle bana bakar. Tavan lambasını yakarım ve o ani parlaklığa yüzünü buruştururken odaya girerim. Bana dik dik bakarken göz bebekleri küçülür. Sandalyenin arkasını tutar ve ona doğru eğilirim. Gözlerini kısar ve dişlerini sıkar, yakınlığım rağmen geri çekilmez. Korkmak yerine bana meydan okuduğu için heyecanla titrerim.

Kaşlarında yorgunluk izleri, gözlerinde kabusların izleri ve soğuktan solmuş dudakları olsa da, o hala büyüleyici.

Dayanamayıp, elimi saçlarına gömüyorum ve başını geriye çekiyorum. Parmak eklemlerimi açıkta kalan boğazına doğru kaydırduğımda bakışları daha da sertleşiyor. Battaniyeyi üzerinden çekip birkaç metre öteye atıyorum, sonra elimi koluna kaydırıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. O, koltuğa bağlı olmasına rağmen homurdanarak ellerini çekmeye çalışınca penisim sertleşir, ama ben *tsk* diye ses çıkararak alaycı bir şekilde başımı sallarım.

"Bu kadar ürkek olma, *gattina*. Yumruklarında bir şey saklamana izin veremem, değil mi?"

Yanakları kızarır. Gülümserim ve parmaklarımla avucunu okşarken, kolunda tüyleri diken diken olur, sonra diğer elinin parmaklarını açar

ve parmaklarımı içlerine soktum. Bu hareketin doğasında var olan samimiyet, kontrolümü neredeyse yok ediyordu, ama sekiz ay önce depoda hayatları için savaşılan babam ve kraliçesinin anılarıyla savunmamı güçlendirdim.

Loretta, parmak uçlarımı hassas avucunun üzerinde gezdirirken titrer.

Islak giysileri vücudunun kıvrımlarına yapışır ve ellerimi vücuduna yaklaştırırsam işin ucunu kaçıracağımı biliyorum, bu yüzden ayağa kalkıp cebimin fermuarını açarken onun üzerinde dikilip duruyorum.

Güzel gözleri pantolonumdaki çadırı görünce büyür, ama o başka yere baktığında, çenesi tutarak yüzünü bana doğru çeviririm ve elimi cebime sokarım.

Dişlerini sıkar, yutar ve duygularını benden saklayacakmış gibi ifadesini sertleştirir.

Cep telefonunu cebimden çıkarıp onun önüne tutuyorum.

Ben sormadan önce şifresini sayar. Başparmağımı çenesinin çizgisinde gezdirip mırıldanırım.

"İşte benim iyi küçük *gattina'm*."

Gözleri donar ve burun delikleri genişler, ama burnundan keskin bir nefes alır ve birkaç saniye kirpiklerini indirir, sonra kaldırır ve yenilenen öfkesiyle yeşil gözlerini ortaya çıkarır. Sırtarak ıslak gömleğinin altından beliren sert meme uçlarına bakarım.

Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var, arkanı dönerim ve telefonunun kilidini açıp ayarlardaki güvenlik önlemlerini kaldırırken sırtımda onun bakışlarını hissederim.

Dönüp kameranın altındaki duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bildirimlerini kontrol ediyorum.

Tıp alanıyla ilgili yarım düzine e-postası ve ona ekipman ve takviye satmaya çalışan birkaç spor şirketi var. Ekranın üzerinde başparmağım ile duraksıyorum, çünkü sadece iki kısa mesajı olduğunu fark ediyorum. Biri "spor salonu" adlı bir grup sohbetinden, diğeri Livia'dan.

Livia'nın mesajına tıklıyorum ve ne yapacağımı bilemeden bir an mesajı izliyorum.

Samantha beni aradı. Sana eve perişan halde geldiğini söyledim. Yarın işe gitme.

Giderek artan bir rahatsızlıkla mesaj dizisini kaydırıyorum. Livia'nın her bir yanıtındaki soğuk, kişisel olmayan üslup midemde bir taş gibi yoğunlaşıyor ve zihnimde oluşan şüpheye engel olamıyorum.

Loretta'nın midesindeki yara izleri, benim öfkeme rağmen Julieta gibi davranmaya istekli olması ve kız kardeşinin onun kaybolmasına aldırış etmemesi arasında, Loretta bir oyuncu olmaktan çok bir piyon gibi görünüyor.

Onu korumak için içimde çok güçlü bir dürtü uyanıyor. Gözlerimi kırıp bu tepkiyi zihnimden uzaklaştırıyorum, ama kalbim birdenbire yön değiştirip onu ailemle aynı kefeye koyunca sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum.

Henüz çok erken. Henüz güvenimi kazanmadı. Sevdiğim insanlara zarar vermek için hala milyonlarca yolu var.

Ama ona dokunduğumda çıkardığı boğuk inlemeler ve içgüdüsel tepkiler zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve ruhumda yankılanıyor.

Loretta Giordano tehlikeli bir kadın. Onun sırlarını bir an önce ortaya çıkarmalıyım.

Yavaş yavaş, küçük vahşi kedicik

Onu ellerimin altında mırıldanmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

İçgüdülerimin onu çoktan benim olarak kabul ettiğini fark edince lanet ediyorum. Sertleşmiş bir katil, on yıllar boyunca geliştirdiği içgüdülerini görmezden gelmez, ya da bir ömür boyu sırtına bıçak saplanmasını önlemek için öğrendiği zor kazanılmış hesaplamaları bir kenara atmaz. Ama hala cevaplanmamış çok fazla sorum var.

Kaburgalarım ağrıyana kadar ciğerlerimi doldurup telefonunun ekranını kapatıyorum. Gözlerime dik dik baktığında, ben bittim.

Artık kaçıışı yok. Russo ailesine bir tehdit oluşturunca, bu sorunu yolumun üzerinde çözerim.

Loretta Giordano benimdir.

BÖLÜM 7

Loretta Giordano

TAM BOYUNDA AYAĞA KALKIP Yatağın etrafında dolaşarak benim alanıma girerken, SLATE GRI GÖZLERİ tehditkar bir şekilde parlıyor. Jogging pantolonu kalçalarına kadar inmiş, gömleği kaslı göğsünü sıkıca sarıyor ve ben gözlerimi onun yüzünde tutmakta zorlanıyorum. O, erkek formunda, karanlık, ayak parmaklarını kıvırtan bir göz ziyafeti. Tüm kadınlar için bir tehlike. Uyanınca yüzün kızarmış ve ıslanmış halde, komodinin içinde saklı oyuncaklara uzanırken sadece rüyalarında görebileceğin türden bir erkek.

Derin gri gözlerindeki düşmanlık bile düşüncelerime şehvetli bir hava katıyor.

Eğilip, sanki onu aşağılamışım gibi cep telefonumu yüzüme tutuyor.

"Bu kullan-at telefon mu?" diye

hırlıyor. "Hayır," diyorum.

"Sana inanmıyorum. Kız kardeşin neden evde olmadığını sormadı?" diye sorar.

Acı kalbimi küçük, pürüzlü parçalara ayırıyor, ama boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve omuz silkiyorum.

"Biz birlikte yaşamıyoruz," diyorum.

Bir yanım, bugün yaşadığım zorlu deneyimi duyarsa, onu başka bir kliniğe transfer etmeye zorladığım için beni affedeceğini umuyordu, ama kalbimin derinliklerinde, affetmeyeceğini biliyordum. Klinik değiştirmek, bizi ayıran buzdağının sadece görünen kısmı. Hayatımız boyunca ona çok fazla zarar verdim.

Ermanno telefonumun güç düğmesine basarak ekranı aydınlatıyor ve kız kardeşimin mesajını okumam için bana gösteriyor. İç organlarım buz gibi oluyor ve gözyaşları göz kapaklarımın arkasında yanıyor, ama gözlerimi kırıp

ağlama isteğim geçene kadar avuç içlerime tırnaklarımı geçiriyorum. Kaçıp saklanmak istiyorum, ama bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçeler beni sandalyeye sıkıca bağlıyor. Omuzlarım, kalçam ve uyluklarım garip pozisyonlardan dolayı ağrıyor.

Beni esir alan kişinin delici gri gözleri, mikroskop altındaki bir böcek gibi beni inceliyor. "Senin için pek endişelenmiyor gibi görünüyor, *gattina*." Sözleri kalbime saplanıyor, ama ben kaşlarımı çatıp alnımı kırıştırıyorum. "Neden endişelensin ki? Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum tıslayarak.

Telefonumu yan masaya atıyor ve önümde çömeliyor. Gözleri neredeyse benimkilerle aynı hizada, kocaman ellerini uyluklarımın etrafına koyuyor ve alışılmadık bir şekilde nazik bir ifade takınıyor.

"Loretta, iş arkadaşın ona çatışmayı anlatmış belli ki, ama sana iyi olup olmadığını bile sormamış."

Onun sahte ilgisinden rahatsız olarak, alaycı bir şekilde gülerim ve onun mükemmel yüzüne dizimi vurmaya hayal ederim.

"Ben onun ablasıyım. Ona ben bakarım, tersi değil," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Şaşkınlık gözlerini büyüttü ve bir an için endişesi samimi göründü, ama sonra ellerini uyluklarımın daha yukarısına kaydırıp bana daha da yaklaştı.

"Aile böyle işlemez," diye ısrar etti.

Kalbim onun önerdiği şeyi arzuluyor, ama kader benim sağlıklı bir aile dinamiklerine sahip olamayacağımı düşünmüş. Ruhumdaki yalnızlık içimi kemiriyor ve göğsümün arkasındaki kara delik büyüyor. Onun sözlü saldırısı, arkasındaki niyeti ne olursa olsun, benim için kabul edemeyeceğim kadar acı verici, bu yüzden panik yapıyorum ve çaresiz önlemlere başvuruyorum.

"Eh, ailem böyle işliyor, ve eğer tek yapacağın beni eleştirmek ve kız kardeşimi kötülemekse, o zaman sorularını cevaplamayı bırakacağım."

Dişlerimi sıkıp başımı yana çeviriyorum. Çocukça bir davranış, ama kontrol edebildiğim tek şey bu.

"Somurtuyor musun, *gattina*?"

Ses tonundan kızgın mı yoksa eğleniyor mu anlayamıyorum, ama ona bakmayı reddediyorum. Islak giysilerim vücuduma yapışıyor ve sıcaklığımı çalıyor, uyluklarımdaki ellerinin ısısı ise bunun tam tersi bir etki yaratıyor.

Ellerini daha yukarı kaydırırken, dizlerimi birbirine bastırıyorum, parmak eklemlerini cinsel organımdan bir santim uzakta tutuyorum ve omurgamdan aşağı yukarı titreme geçince klimayı lanetliyorum.

"Öylesin, değil mi? *Mia gattina* istediği gibi karşılık veremediği için somurtuyor."

Onun alçak, samimi ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Beni alay ettiğini bilsem de, meme uçlarım sertleşiyor ve klitorisim zonkluyor, göğsünü dizlerime yaslayıp parmaklarını uyluklarımın etrafında esnetince, öfkeli bakışlarımı yüzüne çevirip kısa süren sessizliğimi bozuyorum.

"Hayır, protesto ediyorum. Zaten bana inanmayacağını söyledin, o zaman neden bir şey söyleyeyim ki?"

"Dikkatli ol, *gattina*, yoksa geniş gözlerini ve dudaklarını bir davet olarak algılayabilirim, çünkü lanet olsun, çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

Ciddi mi değil mi anlayamıyorum, bu yüzden kelepçelerimi sallayıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Bu bir iltifat *değil*, çünkü birkaç dakika öncesine kadar beni üvey kardeşim sandın."

Kıkırdar, bir elini bacağımdan çekip yüzümü avuçlar ve parmaklarını amıma yaklaştırır.

"Sana dokunurken başka bir kadını düşündüğüm için kızgın mısınız?" Başparmağıyla yanağımı okşuyor ve ben onu ısırmakla okşamak arasında gidip geliyorum. "Çünkü istersen bu gece *tüm* dikkatimi sana verebilirim."

Onun sözlerinin anlamı içimi kaplayan şehvetin sisinden geçip kafama ulaştığında, başımı sallayarak elini çekip, tiksintiyle dudaklarımı kıvırıyorum.

"Hayır. Bunu istemiyorum. Hiç istemiyorum. Ellerini benden çek," diye talepte bulunuyorum.

O kadar ani bir şekilde ayağa kalkıp gider ki, birkaç saniye boyunca ona inanmadan bakakalırım, sonra yorgunluk ve rahatlama dolayı yere yığılırım.

Onun zihinsel saldırısıyla ve içimdeki savaşla mücadele etmek çok yorucu geliyor. Her dokunduğunda sinirlerimin canlanmasından nefret ediyorum, ama daha fazlasını istiyorum. Onu arzuluyorum.

Battaniye olmadan, oda vücudumdaki son ısıyı da emiyor ve titriyorum, dişlerim takırdıyor, sandalye sallanıyor ve zincirlerim tıkırdıyor.

Birkaç dakika sonra bir elinde kupa, diğer elinde kaseyle geri döner. Her iki kaptan da buhar yükselir. Kahve ve tavuklu erişte çorbası kokusu burnumu doldururken ağzım sulanır.

Yemek takımını odanın uzak köşesindeki şifonyerin üzerine koyduktan sonra, yatak başı masasına doğru yürür, lambayı yere koyar ve yatak başı masasını kolaylıkla kaldırır. Yutkunurum ve daha fazla zihinsel ıstırap için hazırlanırım, çünkü masayı yanıma koyar, odanın diğer ucundan kahve ve çorbayı alır ve buhar çıkan tabakları bağlı ellerimin ulaşamayacağı bir yere koyar.

Bardağı dudaklarına götürürken üzerime eğilir ve üstüne üfleyerek buharı dağıtır. Midem guruldıyor. Utançla başka yere bakıyorum ve

derin bir nefes alıyorum.

O kolunu omuzlarıma doladığında ve fincanı yüzüme tuttuğunda şaşkınlıkla irkilirim. Nefesi şakağımı okşar. Dokunuşu omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçer ve yakınlığı beni özlem ve endişeyle doldurur.

"İç. *Mia gattina'nın* kavga sırasında pençelerini kaybetmesini istemeyiz, değil mi?"

Yüzüne öfkeli bir bakış atıyorum, ama o çok yakışıklı ve yakından bakınca çok tehlikeli görünüyor, bu yüzden bakışlarımı bardağa odaklıyorum. Tartışmaya girip kafein fırsatını kaçırmamaya karar verip öne eğiliyorum.

Kupayı dudaklarıma bastırır ve sıcak sıvıyı kendi hızımda yudumlayabileceğim kadar eğirir. İlk yudum boğazımı yakarken irkilirim, ama sıcaklık midemden yayılıp içimi ısıtırken bir yudum daha alırım.

Beklenmedik gözyaşları yanaklarımdan süzülür. Duygular boğazımı tıkadığından bir sonraki yudumda boğulurum, ama o bardağı çekince kendimi zorlayarak ağızımdaki kahveyi yutarım.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Hayatım boyunca bu kadar bağıllık görmeyi arzulamıştım. Bu acımasız mafya adamının bana en çok istediğim şeyi vermesi ironik ve acı tatlı bir durum.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıp, bir saniye önce benim dudaklarımdan olduğu yerde, fincanın kenarına bastırılmış dudaklarına bakıyorum. Homurdanarak kahveyi masaya koyuyor ve parmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Dilini yaktın mı?" diye soruyor.

Kafamı sallayıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o kolunu omuzlarımdan etrafına sıkıca doluyor ve parmak uçlarıyla yüz hatlarımı izliyor.

"Üzgünüm, *gattina*, sana vermeden önce daha fazla soğutmalıydım," diyor.

Şüphe içimi kaplar. Onun gibi sert suçlular özür dilemez.

"Ne yapıyorsun? Neden nazikmiş gibi davranıyorsun?" O, homurdanarak kaşıktan kaşığı kaldırır.

"Şimdi kirpiklerini kırmaya başlama, *gattina*. Bunun için çok geç," der ve kaşığın kenarından sarkan erişteleri kasesinin kenarıyla keser.

Kaşığı ağızıma götürdüğünde dişlerimi sıkıyorum. "Kendim yiyebilirim," diyorum dişlerimi açmadan.

O, kararsız bir şekilde mırıldanır ve kaşığın ucunu dudaklarımın kıvrımına bastırır.

"Biliyorum, ama bu daha eğlenceli," diye homurdanır.

Ağzımı açmıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarır ve başını çevirerek dudaklarını şakağıma değdirir.

"Sorun değil, *gattina*. Dişlerinin arkasına bir halka gag takmamı istersen, ağzınla yapabileceğimiz çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim."

Sesindeki alaycı ton, şüpheyi yer bırakmıyor. Çok ciddi.

Ağzımı açıp kaşıktan yemeği alıyorum. Boğazımın sıkışmasına rağmen kendimi çiğnemeye ve yutmaya zorluyorum, bacaklarımın arasında zonklayan ihtiyacı görmezden gelip Ermanno yokmuş gibi önüne bakıyorum.

Onun alçak gülüşü, düşüncelerimi karanlık, şehvetli bir ahlaksızlık adasına götürüyor.

"Seni nasıl üvey kız kardeşin sanabildim?" diye mırıldanıyor. "Ne?"

diye soruyorum, aklım yetişmeden.

"Sen asla onun gibi tepki vermezsin," diyor.

Omuz silkiyorum ve dudaklarımdan dökülen sözler için asi dilimi lanetliyorum.

"O tam olarak örnek almak istediğim biri değil."

O yine gülümser ve dolu kaşığı ağzıma götürür. Midem guruluyor. Tereddüt etmeden bir kaşık alırım ve bu sefer yemeğin tadını gerçekten alırım. Daha önce hiç yemediğim bir marka konserve çorba olmalı, ama yuttuktan sonra dilimde kalan baharatlı tadı hoşuma gidiyor.

Ermanno birkaç dakika sessizce beni besledikten sonra tekrar kahve ikram eder.

"Nasıl bu kadar birbirinize benziyorsunuz?"

Konuşmamız kesintiye uğramış olsa da, benim ve Julieta'yı kastettiğini biliyorum. Hala sıcak olan kahveden bir yudum alırken, ona cevap vermemeyi düşünüyorum, ama dedikodulardan kolayca öğrenebilir ve inatçılıkla hiçbir şey kazanamam.

Birkaç yudum içtikten sonra cevap verirken beni durdurmaz.

"O teknik olarak üvey kız kardeşim. Annesi, annem öldükten birkaç yıl sonrasına kadar babamın metresi idi, ama üvey kız kardeşi, üvey kardeşi kabul etmekten daha kolaydı, bu yüzden herkese öyle söylüyoruz," diyorum.

Bana daha fazla kahve ikram ediyor. Garip pozisyona rağmen koltuğa rahatça yaslanıyorum ve giysilerimden dolayı cildim soğuk olsa da içimi kaplayan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Julieta ile hiç iyi geçindin mi?" diye soruyor, ben içeceğimin son yudumunu alırken.

Yarı gülerek başımı sallıyorum. Dünya dönüyor ve bir an için kahveye ilaç mı kattı diye merak ediyorum, ama sonra kendisinin de bir yudum aldığını hatırlıyorum. Ayrıca, günün stresi bir fincan kahvenin etkisini çok aşıyor.

Sandalye, kelepçeler ve onun kolu izin verdiği kadar omuzlarımı döndürüp gözlerine bakıyorum. Aramızda sadece birkaç santimetre mesafe varken, gri irislerindeki koyu lekeler göğsümde dönen kara delik kadar uğursuz görünüyor, ama ifademi sertleştirip meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana ne yaptıysa, sana yaptığından daha kötüsünü bana yaptığını garanti edebilirim," diyorum.

"Öyle mi? New York'un gelecek vaat eden mafya adamlarının yarısını baştan çıkardıktan sonra hepinizi birbirinize düşürdü mü?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Midem bulanıyor ve içeriğini onun üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Julieta bize New York'a Ermanno Mancini ile evlenmek için geldiğini söylemişti, büyük şehirdeki tüm mafya grupları arasında bir savaş başlatmak için değil.

Onun gibi davranarak aptallık ettim.

Onun acımasızlığını yine hafife aldığım için kendime kızgınlım, babam bizi evden attıktan sonra, kız kardeşim için güçlü olmak adına bastırdığım duyguları yeniden yaşıyorum.

"Hepsi bu mu? Aferin sana. En azından hala evin ve ailen var," diye hırslıyorum.

"Açıkla," diyor, kaşığı çorba ile doldurmaya odaklanırken bile.

Belki de duygularımın ne kadar yıpranmış olduğunu hissediyor ve bu konuşmanın devam etmesinin tek yolunun bana biraz alan tanımak olduğunu anlıyor.

"Livia ve benim New York'ta olmamızın sebebi o, ama senin karmaşasına karışmak için aptalca bir plan yaptığı için değil," diye hırslıyorum.

Kolunu sandalyenin arkasına kaydırıp elini uzak omzumun üzerine koyduktan sonra göğsünü bana doğru eğdi, vücudunu benden uzaklaştırdı ama yine de beni sıkıştırılmış hissettirdi. Yine de, onu daha fazla görmek içimde kabaran öfkeyi yatıştırdı.

"Devam et, *gattina*," diyor.

"Babama yalan söyledi ve bizi aileden attırdı. Babam aile ağacından isimlerimizi sildi ve artık onun kızları olmadığımızı söyledi," diye tıslıyorum.

Omzumu sıkıyor, ama ben ona öfkeyle bakıyorum. Teselli ya da sempati istemiyorum. Bir şeye vurmam lazım ve öfkemi yöneltebileceğim tek kişi o.

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor.

"On altı yıl önce," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Ne zamandır New York'tasın?"

"On altı yıldır," diye tekrarlarım.

Elini omzumdan çekip, üzerinde hala boş tabaklar duran komodini eski yerine geri koyar.

"Buraya gelmene ne sebep oldu?"

Duygularımı bu kadar iyi okuduğu için ona kızgın olsam da, aramıza mesafe koyduğu ve öfkemi yatıştırmak için sıradan sorular sorduğu için içimden ona teşekkür ediyorum.

"Üniversite. Ayrıca, San Jose'den olabildiğince uzak bir yerdi," diyorum. O, konuşurken önümde çömelip ipi çözüyor.

"Sürekli 'biz' ve 'bizler' kelimelerini kullanıyorsun, ama burada Livia'yı görmüyorum. O seninle ilgilenmezken neden onu savunuyorsun?"

O kalın parmaklarını ayak bileklerime dolarken, dişlerimi sıkıp ellerimi yumruk yapıyorum. Dizlerim yüzüne bu kadar yakınken nasıl böyle korkunç bir soru sorabilir?

"Nedenini sana zaten söyledim," diye tersliyorum.

Ayak bileklerimden ipi çekerken tehditkar gri gözlerini bana diker.

"Hayır, söylemedin," diyor.

Metodik, telaşsız hareketlerle sandalyenin etrafındaki ipi çözmeye devam eder.

"Benim yüzümden arkadaşlarını ve ailesini kaybetti!" diye bağırırım.

"Elbette. On altı yıl önce." Ayaklarımı yere indirir ve dizleriyle sabitler, sonra iki eliyle bilek kelepçelerimi kol dayanağına bağlayan düğümü çözer. "Peki ya şimdi? New York'a geldiğinden beri onun erkek arkadaşlarını, en yakın arkadaşlarını, parasını veya işini çaldın mı?"

Sorusu mideme yumruk gibi iner. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır ve duygularımın gücüyle titremeye başlarım.

"Hayır, ama bunun ne alakası var? İkizimle olan ilişkiyi kurcalamayı bırak. Bu seni ilgilendirmez. İkimiz de burada kendi isteğimizle değiliz," diye hırlıyorum.

Halatı yere bırakır, kalın parmaklarıyla ön kollarımı kavrar ve ellerimi kucağıma koyar, sonra çelik gibi gözleriyle ruhumu deler.

"Kız kardeşinle konuştuktan sonra buna inanacağım," diye tehdit ediyor.

"Hayır." Kollarımı çekiyorum ama onun demir gibi tutuşu hiç gevşemiyor. "Yapamazsın," diyorum alaycı bir şekilde. "Yapma..." Derin bir nefes alıp omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum ve elimden geldiğince yalvaran bir sesle bir sonraki sözlerimi söylüyorum. "Lütfen kız kardeşimi bu işe karıştıрма."

Öne eğilir ve yüzümü inceler. "Neden yapmayayım?" diye sorar.

Sinir bozukluğu içimi kaplar.

"İşbirliği yapmıyor muyum? Tüm sorularını cevapladım. Seninle kavga etmiyorum. Telefonum sende, yani çantam, cüzdanım ve tüm bilgilerim de sende. Ona ihtiyacın yok," diyorum.

Önce ön kollarımı sıkıştırır, sonra sorar: "Şu anda kaçmaya çalışmamanın tek nedeni o mu?"

"Bunun önemi var mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Evet, *gattina*. Çok önemli."

Onun boğuk sesi ve gözlerindeki açlık hissi midemi bulandırıyor. Onun yoğun bakışları karşısında bakışlarımı kaçırma isteğiyle mücadele ediyorum.

"Ben... saklayacak hiçbir şeyim yok," diye kekeliyorum. "Bu bir cevap değil," diye homurdanıyor.

İç çekip yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı düşürdüm.

"Ne dememi istiyorsun? Hayır, o *tek* neden değil, ama en büyük neden o."

"Bu kadarı yeter. Şimdilik," diye mırıldanır.

Beni öne doğru çeker, omzuna kaldırır ve ayağa kalkar. Omzunun karnıma batmasının acısına dayanırım, ama onun uğursuz sözlerini sindirirken başka türlü direnmem.

Beni küvetin kenarına oturtup çoraplarımı, ayakkabılarımı ve iki kelepçeyi çıkardığında, ona ihtiyatla bakarım, ama o benim ifademi görmezden gelir ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni koltuk altlarımdan kaldırıp duşun içine indirir.

"Giysilerini çıkar ve üstüne at, sonra sıcaklığı kendin ayarla," diye talimat verir.

O duş perdesini kapatırken şok içinde bakakaldım ve uzun bir süre hareket edemedim.

Bu gece ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum, ama o perde arkasında beklerken tek başıma düş almak listemde yoktu.

"Yardım ister misin?"

Onun imalı sesi beni harekete geçirir, ancak soğuk ve yanlış kullanımın etkisiyle uzuvlarım sertleşmiş ve koordinasyonumu kaybetmiştir.

Sinirlenmekten çok, itaat ettiğimi belirtmek için homurdanıyorum ve gömleğimi başımdan geçirip kollarımdan çıkarıp düş çubuğuna atıyorum. Kesilmiş sütyenim de hemen ardından geliyor, ama önlük altımın ve külotumun bel kısmını uyluklarımdan aşağı ittiğimde, uyarılmamın kanıtı karşısında utançtan duraksıyorum.

O beni azarlayamadan, pantolonum dizlerimdeyken duşu açtım ve soğuk su üzerime yağarken dişlerimi sıktım. Sertleşmiş uzuvlarımdan izin verdiği kadar hızlı bir şekilde pantolonumu bacaklarımdan çıkardım, her iki parçadan da çıktım ve iç çamaşırdaki en kötü lekeleri yağmur altında ovuşturduktan sonra her iki parçayı da sıkıp düş çubuğuna attım.

Sıcak sudan buhar yükselirken, sıcaklığı ayarlarım ve duşun altına girerim.

Bu sabah işe geldiğimden beri ilk kez meraklı gözlerden uzaklaşmış olarak, ön kolumu duvara dayadım, alnımı duvara yasladım ve günün stresi içimi kaplarken titreyerek nefes aldım. Birkaç dakika sonra, Ermanno ayakkabısını sürterek bana varlığını hatırlattı.

Hayatta New York'un en acımasız ve güçlü danışmanının merhametine kalacağımı hiç düşünmemiştim. O korkutucu ve tehlikeli biri ve her fırsatta ondan kaçmaya çalışmalıyım, ama kız kardeşimi de işin içine karıştırmakla tehdit ettiği için bunu yapamıyorum.

Ayrıca, ne kadar çok düşünürsem, Rus gangsterlerin bugünkü silahlı saldırıyla bir şekilde bağlantılı olduğuna o kadar çok inanıyorum. Eğer bu doğruysa ve patronlarının ameliyatına karışan herkesi öldürmeye karar verdilerse, kız kardeşimi korumak için en iyi şansım Ermanno.

Yine de zihnim onun küçük nezaketlerini tekrar tekrar oynatırken, kalbim tamamen farklı nedenlerle onunla kalmamda ısrar ediyor.

Daha önce kimse beni umursamamıştı ve mantık onun gizli amaçları olduğunu söylese de, ruhum daha fazlasını istiyor.

Beni süzen yoğun gri gözlerinin daha fazlasını. Kötü ağzından çıkan övgülerinin daha fazlasını. Nasırlı parmaklarının okşamalarının daha fazlasını.

Hatta onun şüphecilüğünden daha fazlasını arzuluyorum.

Dikkatten yoksun ruhum, nadir yağmur mevsiminde mümkün olduğunca çok su emen bir kaktüs gibi onun her hareketini tüketiyor.

Artık tadına baktığım için nasıl direneceğimi bilmiyorum.

Mahvoldum.

BÖLÜM 8

Ermanno Mancini

Perdenin arkasını gözetleme dürtüsüne direnmek için tezgâhtaki eşyaları düzenlemekle meşgul oluyorum. Suyun kıvrımlarından aşağı akarken çıkardığı ses bile beni tahrik ediyor. Omuzlarımı döndürüp ciğerlerimi patlayacak kadar dolduruyorum, bu da son ameliyatımdan kalan ağrıyı tetikliyor. Cerrah göğüs kafesimi açıp içimden kurşunları çıkardığından bu yana sekiz ay geçmesine rağmen, ağrının geri dönmesinden içgüdüsel olarak korktuğum için hala göğsümü koruyorum.

Duyularım onun her hareketine odaklanmışken, burnunu çekince kaskatı kesiliyorum. Tam bir çöküşe doğru gideceğinden endişeleniyorum, ki Julieta olsaydı bu tercih edilebilir bir durum olabilirdi, ama onun Julieta olmadığını bildiğim için kesinlikle öyle değil. Aklıma gelen en az kişisel konuyu soruyorum.

"Kız kardeşin klinikte ne iş yapıyor?" diye soruyorum. "O bir cerrah."

Sesi güçlü ve dengeli çıkınca göğsümdeki düğüm gevşiyor ve itiraf etmek istemediğim kadar meraklı bir şekilde sorularıma devam ediyorum.

"Sen ne iş yapıyorsun?"

Saçını durularken küvetin dibine bir su akışı çarptı. "Anestezi uzmanı."

Yüzümden kan çekilir. Uzun zamandır gömülü olan anılarım yeniden su yüzüne çıkarken, yansıma baka baka bakarım. Kader, bana böylesine muhteşem bir kadın getirip, sonra da onun benim nefret ettiğim bir tıp alanında çalıştığını ortaya çıkararak acımasızca davranıyor.

Basit bir işlem olması gereken şey, ilk anestezi uzmanımın işini becerememesi ve bacaklarımdaki sinirleri tahrip etmesi nedeniyle nadir görülen bir tıbbi vaka haline geldi. Artık dizlerimin altındaki hissizliği nadiren fark ediyorum, çünkü

Yüzeysel sinir uçlarına güvenmek yerine eklemlerimdeki basınca uyum sağlamayı öğrendim, ama bademciklerini aldırmaq için güvenle hastane yatağına atlayan altı yaşındaki bir çocuk için bu yıkıcı bir olaydı. Sekiz ay önce beni ameliyat masasına yatırmalarının tek nedeni, zaten hayatımın son demlerinde olmamdı.

"Ermanno?"

O benim adımın ilk kez söylediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Kadınsı sesindeki belirsizlik beni yakaladı ve içimi burktu. Dudaklarının benim adımın söylemesini görmek istiyorum, sonra da benim sikimi ağzına almasını. Dudaklarını ilk kez tatmayı hayal ederken ağzım sulanıyor. Yutkunuyorum, duşa doğru dönüp tezgaha yaslanıyorum.

"Evet, Loretta?" diye soruyorum.

"Duşumu bitirdim," diyor.

Sessizce benden uzak durmamı isteyen ses tonundaki sertlik, kontrolümü zorluyor.

"Suyu kapat," emrediyorum.

Sürpriz ve hayal kırıklığına, o da öyle yapıyor.

Raftan bir havlu alıp perde ile duvar arasına sıkıştırıyorum, ama o havluyu almaya çalıştığında bırakmıyorum. Birkaç kez daha çekiyor, sonra sinirlenerek homurdanıyor ve havluyu tutuyor.

"Kurulan, sonra bana geri ver. *Capisci?*" diye emrediyorum.

Sesli yutkunması omurgamdan aşağı inip kasıklarımın birikir.

"Anladım," diye onaylar.

Havluyu bırakıp geri çekildim. Havlunun tenine sürtünme sesini dinlerken zihnimde şehvetli görüntüler canlandı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, narin eli havluyla birlikte küçük aralıktan geçene kadar bekledim. Havluyu ondan alıp yerine astım, sonra tezgâhtan katlanmış kumaşı alıp ona uzattım.

Bir anlık sessizliğin ardından, içini çekip giysiyi giyer ve hayal kırıklığını dile getirir.

"Dolabıma girdin ama kıyafetlerimi getirmedin mi?"

Cevap vermiyorum. Veremem. Hareket edersem, elimi uzatıp perdeyi açacak ve onu kollarıma çekeceğim. Bekleyiş çok fazla.

Perdeyi açıyor ve bana öfkeyle bakıyor. "Bu beni küçük düşürmek için mi?"

Nefes almayı kesiyorum. Tişörtümün içinde, ıslak saçları ve kızarmış teniyle, o tam bir ıslak rüya.

"*Gattina*, kendini küçük düşürebilecek tek kişi benim," diye inlerim.

Kaşlarını çatarken bile, uyluklarını birbirine sürter ve tişörtünün eteğini çeker.

Dayanamayıp ayağa kalkar ve ona elimi uzatırım. Avucunu benimkine koyduğunda, kolumdan bir zevk dalgası geçer, ama onu duştan çıkarır ve lavaboya götürürüm. Tezgahın arkasında dizili ürünleri inceler. Dolabından aldığım deodorant ve losyonu fark edince gözleri parlar.

Ben arkasında dururken, yansımamdan bana kaşlarını çatıyor.

Dudaklarımı eğlenerek kıvırıyorum, ama solgunluğu ve gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgileri, onu tam savaş gücüne kavuşturmak için onu şımartmam gerektiğini söylüyor. Ona yaklaştığımda kaskatı kesiliyor, ama omzunun üzerinden uzanıp tezgahı fırçayı alıyorum.

Saçlarını yumruğumda topladığımda, tezgahın kenarını beyaz parmaklarıyla sıkıca kavrar ve gerginlikten titrer.

"Ben gerçek boyutta bir oyuncak bebek değilim. Saçımı kendim yapabilirim," diyor.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bakışlarını tutuyorum. Birkaç saniye sonra, yutkunuyor ve başka yere bakıyor. Ne kadar itiraz ederse etsin, ona bakacağım.

Henüz ona tam olarak güvenmiyor ya da mesleğini sevmiyor olabilirim, ama o benim. Sorgulamak benim hakkım. Korumak benim hakkım. Şımartmak benim hakkım.

Onunla istediğim her şeyi yapma hakkı benim ve şu anda istediğim şey onun saçını taramak.

Parmakları tezgahı sıkıca kavırıyor ve ben ne kadar uzun sürerse o kadar garip davranıyor, ama önce fırçayı, sonra parmaklarımı onun pürüzsüz buklelerine geçiriyorum, içimde acı tatlı anılar canlanırken bu anın tadını çıkarıyorum.

Son birkaç yılında, *mia mamma'nın* artriti saçlarını örmeyi çok zorlaştırdı, bu yüzden ilk başta *mio papà* yapıyordu, ama sonra onun boğumlu parmaklarının bu hassas işlemi yapmakta zorlandığını fark edince haftada birkaç gün bu işi ben devraldım.

Saçlarını geriye doğru taradığımda, Loretta'nın göz kapakları muhteşem yeşil gözlerinin üzerine düşüyor. Yüzünde parıldayan mutluluğu gizlemeye çalışıyor, ama bu mutluluk doğrudan benim sikime ok gibi saplanıyor.

Gecenin sonuna kadar mavi toplarım olacak, ama hiçbir şey beni *mia gattina'ya* dokunmaktan ve onu kızdırmaktan alıkoyamaz.

Fırçayı tezgahın üzerine koydum. Loretta rahat bir nefes aldı, sonra saçlarını örmeye başladığımda şaşkınlıkla donakaldı. Uzun zamandır pratik yapmadığım için

kafasının ortasından basit bir Fransız örgüsü yapmaya karar verdim.

Ucunu çimdikleyip kalçasını iterek onu hareket ettiriyorum, böylece üst çekmeceyi açabiliyorum. Ben çekmecedan saç tokası çıkarıp örgüsünün ucunu bağlarken, o sert bir adımla yana çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Gözleri, yansımama bakarak beni yargılar.

Çekmecedan iki diş fırçası ve küçük bir diş macunu tüpü çıkarıyorum. Fırçaların ambalajını açıp Loretta'yı tezgaha doğru ittiğimde, arkasına geçip lavaboda ıslatıyorum. Diş macununu açıp her iki fırçanın kıllarına da bolca sıkıyorum, sonra ona bir tane uzatıp şüpheyle bana bakmasını eğlenerek izliyorum. Sonunda diş fırçasını benden aldığımda, alaycı bir şekilde gülümsüyor ve elimi kalçasına koyuyorum, ama sertleşmiş penisimi kıkına sürtmüyorum.

Fırçayı ağzına sokar ve her hareketinde öfkeyle fırçalar. Çenemi örgüsünün üstüne dayar ve sırtırım.

"*Mia gattina* kıskanıyor mu?"

Fırçalamayı yarıda kesip inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırır. Ben gülünce penisim ve göğsüm ona sürtünür.

Eğilip dudaklarım kulağının yanında durur.

"Saç örmeyi öğrenmek için kaç kadını eve getirmek zorunda kaldığımı hayal ettiğin için üzülüyor musun? Peki, tahmin et bakalım, gattina..." Dilimi kulak memesine değdirdim. "Fransız örgüsünden çok daha fazlasını yapabilirim."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şeye bakmadan durur, yüzünde duyguların dalgalanması görülür. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir ve berrak yeşil gözlerinde ilgi kıvılcımları çakar, ama kaşlarını çatıp dirseğini karnıma vurur. Hazırlıksız olduğu düşünülürse vuruşu şaşırtıcı derecede serttir, ben de homurdanarak ona uyum sağlar ve kalçasını daha sıkı tutarım.

Kollarını göğsüne doladı ve sanki patlamasıyla söylemesi gereken her şeyi söylemiş gibi dişlerini fırçalamaya devam etti.

Eğlencemi gizleyemeyerek, dişlerimi fırçalarken onu aynadan izlemeye devam ettim. Beyaz köpük ağzından çıkıp çenesinden aşağı sarkınca, ciyaklayarak lavaboya eğildi.

Kıçını bana çarptı. Bu fırsatı değerlendirip parmak uçlarımı kalçasına batırarak onu istediğim yerde tuttum ve sikimi kıkının arasına sıkıştırdım. Dişlerimi fırçalamaya devam ederken, sikimi onun yumuşak, sıcak kıkına yavaşça sokarak kendimi ödüllendirdim. Gömleği yukarı kayarak kıkının alt kısmını ortaya çıkardı.

Topuğuyla bacağıma vurur ve banyodan çıkmaya çalışır - çenesinden sabun köpüğü damlarken ve elinde diş fırçası varken - ama ben ensesini yakalar ve kendime doğru çekerim. Homurdanır ve diş fırçasını sanki bana saplamak istediği bir bıçakmış gibi omzunun üzerine kaldırır. Onun bileğini yakalayıp yumruğunu başının arkasına zorla getiriyorum, sonra diğer elime aktarıp ensesine bastırıyorum. Bu pozisyon, göğüslerinin göğsüme yapışmasını ve gömleğinin bacaklarına kadar yukarı kaymasını sağlıyor.

Şaşkınlık gözlerini büyüttü ve bir an için, beni bu kadar çabuk yakaladığıma inanamıyormuş gibi, gerçekten kaybolmuş gibi göründü.

Sırıtiyorum ve anestezi uzmanının bana gizli bir süper güç verdiğini fark ediyorum. Dizlerimin altındaki ağrıyı hissetmemek, kurnaz bir kedicik kaçmaya çalıştığında çok işime yarıyor.

Diş fırçamı lavaboya tükürdüm ve musluğu açtım, sonra "Bu pek akıllıca değildi, değil mi *gattina*?" dedim.

Diğer koluyla bana doğru itiyor, ama ben dönüp kıcını tezgahın kenarına bastırıyorum, sonra elimi musluğun altına tutup ağızıma su alıyorum.

Onu geriye doğru eğip lavaboya tükürdüğümde, onun şaşkın nefes alışını benim sikimi çelik gibi sertleştirir.

Elimi yıkadım ve ıslak parmaklarımla onun yüzünü sildim, sonra tutucudan el havlusunu alıp yüzünü kuruladım. Yüzümdeki suyu sildikten sonra, havluyu onun boğazına doğru kaydardım.

"Sana zaten uyarmamış mıydım, *gattina*? Ne kadar ileri gidebileceğimi test mi ediyorsun?"

"Ama seni ısırmadım," diye hırladı.

Önceki tehdidim kulaklarımda yankılanıyor. *Beni bir daha ısır, gattina, ne kadar ileri gidebileceğimi gör.*

İçimde neşe ve saygı kabarıyor, ama vücudunun benimkine bastırdığı his ve onun uyarılmasının kokusu düşüncelerimi çalıyor.

Vanilya kokusu kadar nazik ve tatlı olan doğal aroması, bacaklarının arasına dalıp günlerce ziyafet çekmemi istiyor. Onu tezgahın üzerine yatırıp dizlerini kulaklarına kadar çekmek ve en yeni fantezimi gerçekleştirmek çok kolay olurdu, ama gözleri korkuyla doluyor ve beni denemeyi bırakıyor.

"Özür dilerim. Sadece kendimi savunuyordum. Önce sen çok ileri gittin," diyor. O benim. Çok ileri gitmek diye bir şey yok.

İlk tepkimi geri çekip başımı geriye atıyorum, yüzümü tavana doğru çeviriyorum. Onu tahrip etmek ve şehvetimi gidermek çok kolay olurdu

, onu baştan çıkarıp zevkini uzatmak çok daha tatmin edici olurdu.

Burnumdan nefes alıp, onun lezzetli kokusunu tadını çıkararak, ellerimi tezgahın iki yanına bırakıp yüzümü ona doğru eğiyorum. Garip pozisyonuna rağmen kıpırdamıyor.

"Az önce seni yakalamamış olsaydım ne yapardın?" diye homurdanıyorum.

"Kendimi yatak odasına kilitlerdim."

Cevabı beklediğim gibi değil, ama o kadar hızlı ve ikna edici bir şekilde söylüyor ki, doğruyu söylediğini anlıyorum.

"Neden ön kapıdan çıkmadın?"

"Senin araba anahtarların bende yok ve birkaç metreden fazla senden kaçamam."

"Mutfaktaki silahlar ne olacak?"

"Tezgahın üzerine bir Glock bırakmadıysan, kazanamam."

Hem öfke hem de eğlenceyle iç çekiyorum. Onun dürüst cevapları ilgimi çekiyor ve cinsel hayal kırıklığı içimi kaplasa da onunla daha fazla sözlü atışma yapmak istiyorum.

"Yatak odasına geri dönerek ne kazanacaktın?" diye soruyorum.

"Aramızdaki bir kapı ve belki de bu gece beni rahat bırakman için seni ikna etmek için on saniye."

Onun açık sözlü tavrı ve gözlerinde gizlenen korkuya rağmen bana dik dik bakışı, ona olan saygımı artırıyor. Julieta'dan daha farklı olamazdı. O mükemmel.

Ellerimi yumruk yapıp sert tezgaha yumruklarımı bastırıyorum. "Peki bunu neden yapayım?" diye soruyorum.

"Çünkü kapı iki taraftan da kilitleniyor ve odada zaten bir kamera var," diyor.

Ciğerlerimi onun baştan çıkarıcı kokusuyla doldurup başımı

sallıyorum. "Bu gece aynı odada yatacağız," diyorum.

Göz bebekleri küçülür. Yüzümü inceler. Gözlerimi araştırır. Yutar. "Peki," der.

Penisim seğirir. Onun kabulü, ne kadar isteksiz olursa olsun, ruhumun derinliklerinde gizlenen vahşi canavara bir heyecan gönderir.

"Senden izin istemiyordum, *gattina*," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, ama gözlerinde parıldayan meydan okuma, bir daha sınırı aşarsam ilk fırsatta beni seve seve parçalayacağını gösteriyor.

Hırıldayarak geri adım atar, ensesini yakalar ve onu önüme iterim. Onu koridordan geçip yatak odasına götürürken tişörtün alt kenarı uyluklarının arkasını okşar. Yatağın uzak tarafına doğru yürür, battaniyeleri açar ve ona uzanması için işaret edince, dikkatli gözlerle bana bakar ve sonra kendini çarşafların üzerine bırakır.

Battaniyeleri üzerine örtüp ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra telefonunu ve tabakları mutfığa götürdüm. Telefonumun şarj aletini ve bir yığın battaniyeyi alıp odaya döndüğümde, o hiç kıpırdamamıştı.

Battaniyeleri yatağın üzerine bırakıyorum, kapıyı kilitliyorum, şifonyeri kapının önüne sürüklüyorum ve yatağın benim tarafına telefonumu takıp, yığının üstündeki battaniyeyi alıyorum. Onun parlak yeşil gözleri, battaniyeyi ikiye katlayıp sadece yatağın onun tarafını örttüğümde beni temkinli bir şekilde izliyor. Yatağımın başucundaki lambayı yakıp tavandaki ışığı kapatıyorum. Çarşafların üzerine uzanıp üzerime ayrı bir battaniye örttüğümde bile, o rahatlamıyor.

On dakika sonra, hala yanımda tahta gibi sert duruyor. "Uyu, Loretta," diye emrediyorum.

O iç çekip yan dönerek benden uzaklaşır ve günün stresine rağmen, omuzlarını gevşetmeden önce otuz dakikadan fazla uyanık kalarak bana meydan okumaya devam eder.

Her hareketini algılayan duyularımla, düzenli nefes alış ve sert vücudundan henüz uykuya dalmadığını anlıyorum, ama uyuyormuş gibi davranmıyor. Sadece sessizce yatıyor, belirsizlik ve korku yayıyor.

Yorgunluk zihnimi zorluyor, ama *mia gattina* planlar yaparken gardımı indirmeyi reddediyorum.

Üvey kardeşi olmayabilir, ama çok daha tehlikeli olabilir. Hesaplamalarında hiçbir hile yoktur. Acımasızca dürüst, özverili, pratik ve ailesi için her şeyi yapmaya hazırdır.

Tuhaf bir şekilde, onun idealleri benimkilerle örtüşüyor.

Russo ailesini korumak için yaptığım tüm korkunç şeylerden asla pişmanlık duymayacağım, ama yaptıklarım yüzünden asla evlenmeyi düşünmedim. Yaşam tarzım bir kadını içine çekmek için çok tehlikeli.

Loretta bununla başa çıkabilir.

Onun için uzun vadeli bir plan yapacağım. O benim.

BÖLÜM 9

Loretta Giordano

BİRÇOK uykusuz geceyi sessizce birinin beni kucaklamasını dileyerek geçirdim, ama böyle değil. O değil.

Bu adil değil.

Kader

acımasız.

Uykuya daldığım anda, vücudum içgüdüsel olarak onu arayacak. O kadar büyük ki. O kadar sıcak ki. Ona uzanacağım. Kendimi onun etrafına kıvrılacağım. Onun derisinin altına girmeye çalışacağım.

O da her sıcakkanlı erkeğin yapacağı gibi tepki verecek, ellerini üzerimde gezdirecek ve benim vermek istemediğim özgürlükleri alacaktır. Uyandığımda, durdurmak için çok geç kalmış olacağız.

Zaten berbat bir yalancı olduğumu kanıtladım. Onun beni tahrik etmediğini iddia edemem. Durumumuz ne kadar karışık olursa olsun, duygularım ne kadar karmaşık olursa olsun, bedenim onun için yüzde yüz hazır. Bu yatakta uykuya dalarsam, Ermanno Mancini'ye bekaretimi kaybedeceğim.

Ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamayacağım.

Üniversitede uyanık kalmak için öğrendiğim tüm numaraları kullanarak, dilimin ucunu ısııyorum ve sayılar eşleşmeyi bırakana kadar kafamda birkaç hesaplama yapıyorum.

O hala uyanık. Yavaş nefes alışını uyuyan birini taklit ediyor olabilir, ama yıllarca insanları bilinçsiz hale getirmek için ilaç verdiğim için, vücudunda uyumak için hala çok fazla gerginlik ve farkındalık olduğunu biliyorum.

Dilimi tekrar ısıtırıp birkaç dakika daha bekledikten sonra, iç çekip yastığımı ve üstümdeki battaniyeyi alıp öne doğru kayarak yere atıyorum.

Kocaman parmaklar kolumu kavrar.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Yere." "Neden?"

"Seninle aynı yatakta
uyuyamıyorum." "Kontrolümü
küçümsüyor musun?"

"Hayır, ben kendimi aşağılıyorum. Ben rahat uyuyan biri değilim. İnan bana, yerde uyursam ikimiz için de daha iyi olur."

Onun homurtusu omurgamda titremeye ve bacaklarımın arasında sıcaklığa neden oluyor. "Seni yerde yatırmamın imkanı yok," diye hırlıyor.

Tartışmak için ağzımı açtım ama beni yatağın ortasına çekti ve çarşafı o kadar sıkı sardı ki kollarımı gövdemden kaldıramadım. Kurtulmadan önce yastığını ve battaniyesini kapıp barikat kurulan kapının önüne, yere uzandı.

"Ermanno, ben öyle demek istemedim..."

"Boğazına dilimi sokmamı ve sikimi amına sokmamı istemiyorsan adımı söyleme," diye homurdanır.

Dişlerim birbirine çarpacak kadar hızlı bir şekilde ağzımı kapatıyorum. Onun eğlenceli homurtusu zonklayan klitorisimin etrafında yuvarlanıyor. Bacaklarımın arasına uzanıp ağrıyı giderme dürtüsü geçene kadar nefesimi tutuyorum.

Yatağın onun tarafında kalan vücut ısısı yayılıyor.

"Beş dakika içinde uyumazsan, yatağa geri döneceğim.

Anladın mı?"

"*Capisci*," diye onaylarım.

Kollarımı kurtarmak için kıpırdanıyorum ama baskı kemiklerime derinlemesine işlediğinde duruyorum. Sanki bir kucaklama gibi. Kaslarımı gevşetip derin bir nefes alıyorum. Battaniye göğsümün tamamen genişlemesini engelliyor ama rahatlık içimi kaplıyor. Gevşediğim anda, derin ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, birden uyanıyorum ve yarı kapalı, arduvaz grisi gözlere bakıyorum.

Ermanno'nun yakışıklı yüzünde seksi bir gülümseme belirir. "Uykunda huzursuz olduğunu sanıyordum?"

Uykudan boğuklaşmış sesi kemiklerimi eritir.

"Ne?" diye mırıldanırım.

"Hiç kıpırdamadın," diyor.

Ani uyanıklığımdan hâlâ sersemlemişken, zihnim onun sözlerini işlemek için utanç verici bir süre harcıyor.

Haklı. Hâlâ battaniyeye sarılmış durumdayım.

Yüzüm kızarır. Kollarımı serbest bırakıp boğazımı temizlerim. "Stres uyku alışkanlıklarını etkiler ve ben çok yorgundum. Üzgünüm," derim.

O yüzüme uzandığında donup kalıyorum, elini itmekle onun dokunuşuna yaslanmak arasında kalıyorum. Güne şiddetle başlamak, esaretimdeki ilk tam günüm için iyiye işaret değil, ama sekiz aydan fazla süredir en iyi uykuyu uyuduğum için savunmam zayıflamış durumda, ona direnemeyeceğimden korkuyorum.

Yüzümün yanını avuçlar ve başparmağıyla yanağımı okşar.

"İyi uyuduğuna sevindim, *gattina*. Bu gece sana yapacağım şey için buna ihtiyacın olacak."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor. Yorganın içinde yumruklarımı sıkıyorum ve içim titriyor olsa da onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Ne tartıştığım ne de pes ettiğim için, sırtarak uzaklaşıyor.

"Giyin. Gidiyoruz," der ve koridora çıkıp kapıyı arkasında kilitler.

Onu son gördüğüm yere bir an bakıyorum. Eşofmanla poposu çok güzel görünüyor. Eminim takım elbiseyle daha da güzel görünüyordur.

Boğazımı temizlerim ve zorlukla otururum.

Ben yatakta kundaklanmış bir bebek gibi uyurken, o şifonyeri duvara itmiş, yatağın köşesine benim için giysi bırakmış ve yatağın yanındaki masaya buharlı bir fincan kahve bırakmış.

Gözlerimi kırıştıırıp kaşlarımı çatarken kalbim eriyor. Beni kaçırdı. Ona güvenmemeliyim. Onun bu davranışlarını nezaket olarak görmek yanlış. Benim kendim yiyecek ve içecek bulma imkânım olmadığı için bana bunları sağlamakla yükümlü.

Ama başka hangi acımasız mafya üyesi saçımı örer, yerde yatıp bana kendisiyle aynı mahremiyeti tanır ki?

Boğazımda birdenbire oluşan yumruyu yutuyorum, örgümden kaçan saç telini kulağımın arkasına itiyorum ve kameraya bakıyorum.

Şu anda izliyor olabilir, ama izlemiyor sanırım. O kadar sapık olsaydı, perde açıkken duş almamı ister ve tüm bu süre boyunca beni dik dik izlerdi.

Bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum, ayakkabılarımın yerde olduğunu fark ediyorum ve giysi yığını alıyorum. İlk başta kafam karışıyor, sonra öfke duyuyorum, çünkü bana bir çift boxer şort, kot pantolon ve çorap vermiş, ama gömlek ya da sütyen vermemiş. Bu da, bütün gün onun büyük beden gömleğini giymemi istediği anlamına geliyor. Sütyensiz.

Aşağıya bakıp sertleşmiş meme uçlarımı sessizce lanetledim. Siyah kumaşın içinden bile belli oluyorlardı.

Neyse. Bu, savaşmak istediğim bir savaş değil. Onun öfkesini kazanmaya ya da kız kardeşimin güvenliğini tehlikeye atmaya değmez, bu yüzden çoraplarımı giyip, bacaklarımı külotuma ve kot pantolonuma sokup, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokup, ayağa kalkıp ikisini de tek hareketle yukarı çekiyorum, büyük beden gömleği, kameradan izliyor olma ihtimaline karşı örtü olarak kullanıyorum.

Mesanem şikayet ediyor. Kahveyi gözümle takip ediyorum. Kokusu harika, ama henüz riske giremem.

Kapıyı çalıyorum ve geri çekiliyorum. Birkaç saniye sonra Ermanno kapıyı açıyor ve gözleri üzerimde dolaşırken kapı çerçevesine yaslanıyor. Bakışlarındaki açlık kalbimi ağızıma getiriyor.

"Tuvalete gitmem lazım," diyorum.

Ayağa kalkar ve beni koridora doğru yönlendirmem için işaret eder. Banyo kapısını aralarımızdan kapatınca içimden sessizce rahat bir nefes alırım.

"Beş dakikan var, *mia gattina*, sonra senin peşinden içeri gireceğim," diyor.

Sesi ince kumaştan net bir şekilde duyuluyor. Muhtemelen yanında anahtarı vardır, ama olmasa bile kapıyı kırıp girmekte hiçbir sorun yaşamaz.

Kabul ettiğimi belirten bir homurtu çıkarır ve içimi halletmek için acele ederim. Beş dakika dolmamış olsa da, ellerimi yıkadıktan sonra musluğu kapattığımda kapıyı açar.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve banyoyu inceler, sonra dikkatini bana çevirir.

Banyoya girip, iri cüssesiyle alanı doldurup beni omuzlarımdan tuttuğunda içimi bir alarm kaplar. Bir omzumu indirip dirseğimi karnına doğru savururum, ama o benim saldırımı beklemektedir ve geri çekilirken ön koluyla engeller.

"*Mia gattina* bu sabah çok enerjik, değil mi?"

Lavaboyu açar ve bana dokunmadan tezgahın arkasından bir kutu saç köpüğu alır.

Ben homurdanırım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve aynadan ona ters ters bakarım. "Belki de bir dahaki sefere beni bana sert davranmaya çalışmak yerine, bir dahaki sefere büyük bir çocuk gibi kelimelerini kullan," diye hırlıyorum.

Elini ıslatıp avucuna birkaç pompa köpük sıkarken, aşırı derecede yakışıklı kaşlarından biri kalkar. Yansımalarımızdan bakışlarımızı buluştuğunda gözlerindeki yoğunluk, beni yerimden oynatır.

Kuru elini boğazıma doladı ve kulağıma eğilip fısıldadı.

"Kendine yalan söyleme, Loretta." Başparmağını şah damarımın üzerinde gezdirir ve kulak mememi ısırır. Nefesimi keser ve tırnaklarımı kollarımın içine geçiririm. "Açgözlü olmak ve her iki dünyanın da en iyisini istemek sorun değil." Boğazımı daha sıkı kavrar ve şakağıma burnunu sürter. "Seni yere yatırıp, kulağına tatlı tehditler fısıldarken istediğimi yapmamı istiyorsun, değil mi, *mia gattina*?"

Sıvı ateş damarlarıma yayılır. Tüm vücudum yanar. Nefes alamam. İhtiyacım içimi kaplar. Kollarımı göğsüme sıkıca sararken meme uçlarım sertleşir ve göğüslerim şişer. Külotum ıslanır ve klitorisim rahatlamak için zonklar.

Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki vücudumun her hücresi ağrıyor, ama ona sahip olamam. Kız kardeşimin güvenliği söz konusu olduğunda olmaz. Beni bu kadar kolay ezebileceği bir durumda olmaz. Etrafımızda bu kadar çok tehlike dolaşırken ve geleceğin belirsizliği varken olmaz.

Eğer pes edip onunla seks yapsaydım, bir daha asla eskisi gibi olamazdım. O, sonsuza kadar ruhuma erişebilirdi. Bu düşünce beni korkutuyor.

O beni korkutuyor.

Benim tepkimi incelerken yüzü karardı. Parmaklarını boğazımda gezdirdi ve şakağıma öptü, sonra beni bırakıp geri çekildi.

"Görünüşe göre *mia gattina*, ağır sevişmeye geçmeden önce biraz daha tatlı sözlerle ihtiyaç duyuyor. Merak etme, *amore mio*, senin için sabırlı olabilirim," diye mırıldanıyor.

Rahatlama, hayal kırıklığı ve belirsizlik içimi kaplarken gözlerimi kırıştırıyorum, sonra o köpüğü saç telime sürerek kafa derimi masaj yaparken neredeyse eriyip gidiyorum. Ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıvrılıyor, soğuk zemine baskı yapıyor ve zevk omurgamdan aşağı akıyor.

Kalın parmaklarına ve ellerindeki ölümcül güce rağmen, saçımı bir kez bile çekmeden dağınık saçlarımı düzeltir ve örgümü düzeltir.

Bana *amore mio* dediğinde ciddi olamaz, değil mi? Ben onun aşkı değilim. Bir insan, ne kadar çılgın saatler geçirmiş olursa olsun, sadece birkaç saat birlikte olduktan sonra aşık olamaz.

Benimle dalga geçiyor. Öyle olmalı.

Öyleyse neden zihnim, o sözleri söylerkenki derin gürültüsünü ya da saçımı düzeltirkenki parmaklarının yumuşaklığını tekrar tekrar hatırlamaktan vazgeçemiyor?

Kalbimde yayılan merakı bir kenara itip, düşüncelerimi daha sonraya saklıyorum, o lavaboya eğilip ellerini yıkarken. Onun etrafından dolaşarak, sanki her türlü hakkım varmış gibi banyodan çıkıp yatak odasına dönüp kahvemi içiyorum.

Kapı çerçevesini iri cüssesiyle dolduruyor.

"Özgürlüğünü deniyor musun, *gattina*?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve kahveyi yudumluyorum. Hala acı verecek kadar sıcak ama haşlamayacak kadar, bu yüzden nefes almadan önce fincanın yarısını içiyorum.

"Denenecek bir şey yok. Özgürlüğüm yok. Senin her sözüne uymak zorundayım, değil mi?"

Omzumun üzerinde duran canavarı kışkırtmamam gerekirdi, ama gün ışığında beni arabasına ittiği zamanki tehditlerini hatırlayınca öfkemi dışa vurmam gerekiyordu. Beni Julieta sanmış olabilir, ama ben Julieta değildim. Ben bendim.

O gülerek cebinden araba anahtarlarını çıkarır. "Bu yüzden mi bana kin besliyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümserim ve sesime aşırı tatlı bir alaycılık katarım. "Merak etme, *amore mio*, senin için küçük düşünebilirim."

Konuşmamı bitirmeden bunun bir hata olduğunu anlıyorum, ama yüzünde beliren şaşkınlık, inanamama ve incinme ifadesi buna değişiyor.

Ta ki o benim enseme tutup kahvemi çalıp komodinin üzerine koyana ve devasa elini belimin altına koyup beni kendine doğru çekene kadar.

"Sabrımın bir sınırı var, *gattina*. Yanıldığını kanıtlamamı istemiyorsan, içinden gelmeyen şeyler söyleme. *Capisci*?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Yutkunuyorum. Boğazımın hareketini izlerken bakışlarındaki açlık daha da yoğunlaşıyor.

"Saygı iki yönlüdür, Erma..." Uyarı olarak enseme sıktığında duruyorum. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için nefes aldıktan sonra -ki bu sırada sertleşmiş meme uçlarım göğsüne sürtünüyor- onun bakışlarına karşılık verip, elimden geldiğince duygusuz bir şekilde cevap veriyorum.

"Ben senin oyuncağın değilim ve başkalarıyla iyi geçinmem. Elbette, sen daha büyük ve daha güçlüsün, ama ben senin paspası olmayacağım. Her zaman karşı koyup kendimi koruyacağım."

Derin bir nefes alır. Bacaklarımin arasında bir ihtiyaç hissedirim, yüzünde coşkulu bir ifade belirir, ama gözlerini açıp gri irisleriyle ruhumu deldiğinde ciddileşir. Beni kendine daha sıkı çekince kalbim gırtlığıma kadar çıkar.

"Her şeyi yanlış anladın, *gattina*. Ben oyun oynamıyorum ve içten gelmeyen hiçbir şey söylemedim."

Ciddi. Göğsümde sevinç kabarcıkları oluşsa da yüzümden kan çekiliyor.

Beni bu kadar sıkı tutarken, karmaşık duygularımı kontrol edemiyorum. Göğsümdeki kara deliği çok kolay bir şekilde doldurabilir.

Kız kardeşime ihanet edemem, bu yüzden tırnaklarımı kollarına geçirip onu iterim. O kıpırdamaz, ama ben isteğimi açıkça belirtmiş oldum. Yüzümü saklamak istesem de, onun bakışlarına karşılık verip tekrar iterim.

Bu sefer pes ediyor.

Kahvemi alıp son damlasını da içiyorum, ne kadar kısa olursa olsun bir nefes almaya ihtiyacım var. Kafein damarlarımdan akarken, fincanı iki elimle kavrayıp kalan ısıнын parmaklarıma nüfuz etmesine izin veriyorum ve beni esir alan kişiden biraz daha uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Beni incelerken çenesindeki kaslar gerilir. Birkaç saniye sessizlikten sonra homurdanır ve odadan çıkar. Odanın uzak köşesindeki sandalye ve zincir kombinasyonuna son bir bakış attıktan sonra onu mutfığa kadar takip ederim, fincanı lavaboya bırakırım ve o ön kapıya doğru giderken kanepeden benim spor çantamı, kendi çantasını ve bir giysi çantasını alırken peşinden giderim.

Merdivenleri tırmanıp çantaları bagaja atarken tek kelime etmez. Esinti gömleğimi delip geçer, ben de göğüslerimi saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve o kapıyı açıp içeri girmesini işaret edince yolcu koltuğuna otururum.

O eğilip kemerimi bağladığında, dişlerimi sıkıp kollarımı açtım. Kaşlarını kaldırdı ama kapıyı kapatmadan önce beni daha fazla alay etmedi.

O park yerinden çıkıp yola girdiğinde, merakıma rağmen, ya da belki de merakımdan dolayı sessiz kalıyorum. Benim daireme doğru gittiğini fark edince göğsümde bir korku büyüyor.

Mantiken, ilk kontrol edeceği yerin benim adresim olduğunu biliyordum, ama onun Livia'ya bu kadar yakın olması beni tedirgin ediyor.

Asla itiraf etmem, ama onun sığınağıma girmiş olması içimde bir belirsizlik ve heyecan dalgası yaratıyor. Şimdiye kadar sadece ikizim evime adım atmıştı.

Eğer benim tuhaflıklarımı alay konusu yaparsa beni mahveder, ama belki de yaparsa, ona direnmek o kadar da zor olmaz.

Ruhumun derinliklerinde, kendime gülüyorum.

Ne kadar inkar etsem de, ona çoktan aşık oldum. O piç, sözlü atışmaları, pişmanlık duymayan dokunuşları ve şefkatli jestleriyle savunmamı aşmayı başardı.

Kalplerimiz arasında bir bağ oluştu. Kız kardeşimle olan bağım kadar içten olmayabilir, ama yine de var.

New York'un en acımasız ve korkutucu danışmanını sevme yolunda ilerliyorum ve bu düşüşümü yavaşlatmanın bir yolu yok.

Her açıdan mahvoldum.

BÖLÜM 10

Ermanno Mancini

LORETTA, binasına yaklaştıkça daha da huzursuz oluyor. Onun tepkilerine kızmamam gerek, ama onun küstah, alaycı sözleri göğsüme saplandı ve gururumu incitti.

Bana inanması için hiçbir neden yok, ama lanet olsun, onun inkarcı tavrı beni çok kızdırıyor. Bu da benim ona ne kadar aptalca aşık olduğumu kanıtlıyor.

Duygularımın Russo ailesini tehlikeye atabileceğini fark ederek, onları içime daha da gömüyorum ve kendimi durumu mantık gözüyle görmeye zorluyorum.

O klinikte çalışıyor, hem de anestezi uzmanı olarak. Rusların ardından temizlik yapan Dorian çetesi, Nico Russo'nun gelininin kaçırılmasından sekiz ay sonra ateş açtı.

Dairesinde sakladığı her neyse, çok uzun süre saklı kalmayacak. Neden bu kadar gergin olduğunu anlayacağım.

Kişisel duygularımın önemi yok. O benim, ama bu, ailemi ondan korumamı engellemeyecek.

Onun otoparkının önündeki güvenlik görevlisi kulübesine yanaşıyorum, arka koltuğa uzanıp çantasını kucağına atıyorum. Çantayı alıyor ve şişman yaşlı adamın istediği kimliği çıkarıyor. Adam, kadına ve karta birkaç kez bakıyor, sonra bana şüpheyile bir göz atıyor.

"Bir gün eve bir erkek getireceğinizi hiç düşünmemiştim, Bayan Loretta," diyor. "Arabanız zaten otoparkta değil mi?"

Yanakları kızaran *mia gattina* bana doğru eğilir ve yaşlı adama şeytani bir gülümseme atar, ama gözlerindeki sertlikten, adamın narin topuğunun altında ezilmek üzere olduğunu anlarım.

"Tabii ki orada, Gary. O boktan şeyi bara götürmem, ve beni o kadar soğukkanlı bir kaltak olarak gördüğün için biraz kırıldım."

"Öyle demek istemedim, hanımefendi! Yemin ederim! Kız kardeşinizin eve ne kadar sık erkek getirdiğini görünce, düşündüm ki... Neyse, kırıldığınız için üzgünüm. Bir daha olmayacak," diye kekeliyor.

Elimi *mia gattina'nın* gergin sırtına kaydırıp ensesini avuçlarım.

"O ihtiyarı senin için halletmemi ister misin diye sorardım, ama görünüşe göre sen kendi başına halletmişsin, *amore mio*," diye homurdandım.

Yaşlı adam, benim *çok* ince bir şekilde gizlediğim tehdidi anladığında göz bebekleri küçülür.

Loretta bakışlarını bana çevirir.

Soluk ten rengi ve uzak bakışları beni endişelendirir.

Onu koltuğuna geri götürür, gardiyandan kartını alır ve arabayı park ederim.

"Ne oldu?" diye sorarım.

Kafasını sallar ve sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi omuzlarını silker.

"Hiçbir şey. Şu işi bitirelim," diye homurdanır.

Dairesinde önemli bilgileri saklıyor olma ihtimali, zaten sallantıda olan ilişkimizi daha da zedeleyebileceğinden, onu daha fazla zorlamak istemiyorum. Arabadan inip bagajı açıyorum. Çantasını omzuna asıyor ve ben çantaları çıkarırken kaputun yanında bekliyor.

Çevresinin farkında olmasına rağmen, bakışlarını yolumuzdan ayırmaz, kapıda anahtarını okuturken beni kararlı bir şekilde görmezden gelir. Bana bakmadan beni binaya, fuayeye ve asansöre götürür.

Sessizce onun katına çıkıyoruz, ama güvenlik görevlisinin sözleri kafamda yankılanıyor.

Asansörden inerken, "Kız kardeşinle yaşamadığını söylemiştin," diyorum.

Omuzlarını kaldırır ve göz ucuyla bana sert bir bakış atar. "Yaşamıyorum."

"Yani?" diye soruyorum.

O iç çeker, kapısının önünde durur ve koridorun karşısını işaret eder. "O

onun dairesi. Bu benimki," der.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Mia gattina hilelerle doludur. Üvey kız kardeşinin oyunları kadar acımasız ve ölümcül olmayabilirler, ama gerçeği iyi gizler.

İkiziyle yaşamadığını söylerken yalan söylemedi, ama tamamen dürüst de değildi, değil mi? Komşu olduklarından hiç bahsetmedi. Aynı koridoru paylaşıyorlar. Aynı işyerini.

Kız kardeşinin kayıtsız mesajları, bu yeni gerçek ortaya çıkınca daha da sert vuruyor. Loretta anahtar kartını okutuyor ve kapısını açıyor. Bir ışık yanıyor giriş holünü aydınlatır.

Kapıyı sonuna kadar açar ve sırtıyla açık tutar, sonra içeri girmesini işaret eder.

Kafamı sallarım, örgüsünü tutarım ve onu önüme iterim. Tıslar ve eşikte tökezler.

"Ben yokmuşum gibi davran. Bana normal rutinini göster," diye talepte bulunuyorum.

Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attıktan sonra çantasını rafa attı ve dar bankın üzerine oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp topuklarıyla bankın altına ittiği her hareketinde bastırılmış öfkesi, düşüncelerini yüksek sesle ve net bir şekilde yansıtıyordu. İçeri girip arkamdan kapıyı kapattım. Birkaç saniye sonra kilit bip sesi çıkardı ve arkamdan sürgünün yerine oturduğu sesi yankılandı.

Loretta ayakkabılarımı keskin bir bakışla süzdükten sonra ayağa kalkar ve saçındaki bağı çıkarır. O dairesinin derinliklerine doğru yürürken içimde bir hoşnutsuzluk dalgası yükselir. Saçımı çözüp omuzlarına dökülmesini sağlarken kalçalarının sallanışı ve ellerinin çevik hareketleri neredeyse kendimi rezil etmeme neden oluyor.

Saçlarını topuz yapar, çoraplarını çıkarır ve duvardan bir çift boks eldiveni alır.

Onun sözlerimi kelimesi kelimesine aldığını ve sanki ben orada değilmişim gibi eve geldiğinde normalde yaptığı şeyi yaptığını fark ettiğimde, gülümsemeden edemiyorum.

Çok kirli oynuyor. Bayılıyorum. Hem de çok.

Çantaları masanın yanına bırakıyorum, bankta oturuyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve onun ayakkabılarının yanına koyuyorum, sonra eldivenlerin torbaya çarptığı tanıdık sesi takip ediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Loretta mutfağın uzak köşesindeki kahvaltı köşesinde duran tam boy bağımsız kum torbasına yumruk üstüne yumruk atıyor. Bir ara durup kollarını sallıyor ve odanın diğer ucunda benimle göz göze geliyor.

"Ben burada değilmişim gibi davran. Her zamanki gibi arama ve yok etme işini yap," diye espri yapıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, onun torbaya vurmaya devam etmesini izledim.

Formu mükemmel. Çevik ayak hareketleriyle ağırlığını değiştiriyor ve her yumruğu sonuna kadar takip ediyor. Onu izlerken, son yirmi dört saatte ne kadar kendini tuttuğunu merak ediyorum.

Şu anda da bana her şeyini göstermiyor. Dikkatlice ayarladığı hızı ve belirli bir kombinasyon dizisinden sapma konusundaki isteksizliği, resmi kurallara uysak ringde beni yenebileceğini fark etmemi sağlıyor.

Ama biz kazanmayacağız. Asla. Ben asla adil oynamayacağım. Onunla değil. O benim. Ne pahasına olursa olsun, her seferinde kazanacağım.

Birkaç dakika sonra, eldiveninden bir elini çıkarır ve buzdolabından bir şişe su alır. Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak, zihinsel kapasitemi sorgular ve şişenin yarısını bir dikişte içer.

Soğuk suyun mideme akıp göğsümü enfekte ettiğini hayal ederken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Sekiz ay önceki ameliyatımdan sonra iyileşmiş olsam da, ani sıcaklık değişiklikleri rahatsız edici olabiliyor.

Tezgaha doğru yavaşça yürür ve bir bar taburesine oturarak gösteriyi izlemeye başlarım. *Mia gattina*, başladığı kombinasyondan sapmasa da beni hayal kırıklığına uğratmaz. Yanmayı göğüsleyerek gösterdiği inatçılık beni etkiler. Alnında ter damlaları birikir ve ensesine damlarken, damarlarımdaki şehvet artar.

Jogger'larım yükselen penisimle olan savaşı kaybetmeden önce, kalkıp buzdolabına doğru yürüdüm.

Orta rafta su şişeleri dizili. Üst rafta baharatlar ve soslar düzgün sıralar halinde duruyor. Peynirler ve şarküteri ürünleri kutularında bekliyor. Kapıdaki plastik kapta yumurtalar var. Meyve ve sebzelerin ayrı çekmeceleri var. İki cam kapta yemek artıkları duruyor.

Hiç bu kadar düzenli bir buzdolabı görmemiştim. İyi stoklanmış ama gereksiz malzemelerle dolu değil ve her yüzey temizlikle parlıyor. Omzumun üzerinden Loretta'ya bakıyorum. Fark ederse de, bana hiçbir işaret vermiyor.

Buzdolabını kapatıp dondurucuyu açtım. Aynı titiz düzen beni karşılıyordu. Markete gitmeye gerek kalmadan bir düzine farklı yemek yapabilecek malzemeleri vardı. Hiçbirinin son kullanma tarihi yaklaşmamıştı. Tüm etiketler açıkça görünüyordu.

Dondurucuyu kapatıyorum. Midemde bir düğüm oluşuyor ama bunu görmezden gelip tüm dolapları açıyorum.

Mia gattina düzen delisi mi? Evinde gereksiz yiyeceklerin bulunmasına tahammül edemiyor mu? Yoksa kapı zili çaldığı anda misafir ağırlamaya hazır mı?

Oturma odasına geçtiğimde bunun yiyeceklerin ötesine geçtiğini anlıyorum. Sadece çok amaçlı eşyaları var gibi görünüyor. Kanepe, sırt desteği neredeyse hiç olmayan ve yere o kadar yakın ki oturduğumda dizlerim koltuk altına kadar iniyor gibi olan modüler bir canavardan ibaret. Sehpa, yemek masası olmak için yukarı kalkıyor. Lambalar her yöne dönebiliyor. Uzaktan kumanda bile, ses sistemi, televizyon ve eğlence sisteminin üzerinde duran oyun konsolu için evrensel bir canavar.

İki adet aynı battaniye ve yastık seti midemi düğümledi.

Şüphelerim, koridorda sağdaki ilk kapıya doğru ilerlerken artıyor.

Umarım misafir odasıdır. Başlığın üzerinde sıkıcı bir tablo, yatakta pastel renkli nevresim takımı, yatak eteği ve beş dekoratif yastık, komodinin üzerinde ise yapay çiçeklerle dolu tek bir vazı var. Sanki bir dergiden çıkmış gibi görünüyor. Dolabı açıyorum ve her yüzeyin pırıl pırıl parladığını görünce küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum. Raflarda tek bir toz zerresi bile yok. İki askıda bir pijama ve bir önlük var, ama geri kalanı boş.

Giderek artan bir öfkeyle, koridora geri dönüyorum. Loretta torbayı yumruklamaya devam ediyor. Banyo da dairenin geri kalanı kadar tertemiz.

Dairenin son odasının kapı kolunu tuttuğumda, beklenmedik bir endişe dalgası beni sarar.

Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, *mia gattina'yı* kaçırmam akıl almaz bir trajedi olur, ama odası da dairenin geri kalanı kadar düzenliyse, o zaman yeteneğimi kaybetmişim demektir ve Nico Russo'ya yeni bir danışmana ihtiyacı olduğunu söylemeliyim.

Bu, kendime bile kolayca söyleyebileceğim bir düşünce değil. Kolu çevirip kapıyı açtım.

Işıkları açtığımda parlak renkler neredeyse gözlerimi kör ediyor. Düzinelerce yastık ve doldurulmuş hayvanlar yatağı dolduruyor. Ne yapacağımı bilemeden öne doğru adım atıp yorganın kenarını kaldırıyorum ve katmanların içinde ağır boncuklar hareket edince şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Yatağa en yakın komodin kitaplar ve tıbbi makalelerle dolup taşıyor. Atıştırmalık ambalajları

ve boş su şişeleri çöp kutusunu dolduruyor. Birkaç tanesi kenarda sallanıyor, çöp torbasına sığmayan diğerlerine katılmaya hazır.

Kağıtlar, kalemler, açılmamış atıştırmalıklar, yapışkan notlar ve diğer ofis malzemeleri masasının üzerine dağılmış durumda. Üç boş çanta masasının sandalyesinin arkasına asılı, diğer ikisi ise dolap kapısının koluna asılı.

Dolabındaki askılar çoğunlukla önlüklerle dolu — her tasarım, onu fotoğrafladığımda giydiği takım kadar renkli ve benzersiz — ama en uzak köşede farklı durumlar için uygun miktarda kıyafet var. Raflarını kaplayan kumaş kutular, temiz spor kıyafetleriyle dolup taşıyor. Aralara birkaç çift uyumsuz çorap sıkışmış.

Dönüp odayı gözden geçiriyorum.

Bazıları, özellikle dairenin geri kalanına kıyasla, burayı dağınık bulabilir, ama ben sadece Loretta'nın gerçek karakterini görüyorum.

O düzen delisi biri değil. Zorunlu titizliği de yok. Aksine, bir konuya odaklandığında kendini tamamen ona adıyor. Yerdeki atıştırmalık ambalajları ve açık tıbbi makaleler bunu kanıtlıyor — onu iş başında görmesem bile, okuduğu şeyden gözlerini ayırmak istemediği için çöp kutusunu ıskaladığı açık.

Çömeli yorganı tekrar kaldırarak yatağın altına bakıyorum. Diğer tarafı görebildiğimde, şüphemi doğruluyorum. Toz topakları yok, ama zemin dairenin geri kalanı gibi lekesiz değil.

Mia gattina her zaman kız kardeşini kendinden önce düşünür. Livia ne isterse, Loretta onun istediğini elde etmesini sağlar.

Temiz bir evi tercih eden Livia'dır. Loretta'nın yatak odası, dünyadan uzak tek sığınağıdır. Kız kardeşinin soğuk tavırlarından kaçabileceği tek güvenli yerdir.

Ancak *mia gattina*'yı tanıyorsam, Livia isterse o da hiç tereddüt etmeden odayı temizlerdi.

Bu düşünceye dişlerimi gıcırdatıyorum, ta ki kendimi ikiz kardeşi kadar aşağılık biri olarak fark edene kadar.

Beni davet etmedi, ama ben buradayım, onun sığınağının ortasında duruyorum. Boks eldivenlerini kum torbasına bu kadar sert vurmasına şaşmamalı. Öfkesi bir çıkış noktasına ihtiyaç duyuyor.

Onun çıkış noktası olmak istiyorum. Bana her şeyi vermesini istiyorum. Acısını. Sırlarını. Vücudunu. Kalbini.

Bu onun kum torbası olmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Gömleğimi başımdan çıkarıp yatağına atıyorum, birkaç peluş oyuncağını örtüyor ve

mutfağa geri döndüm.

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri büyür ve bunun beni ilk kez gömleksiz gördüğü an olduğunu fark ederim. Ellerini indirir ve çantadan uzaklaşır.

Göğsümdeki yara izlerini incelerken gözlerinde beliren sorular olmasına rağmen, sormaz.

"Sparring pedin var mı?" diye soruyorum.

Kafasını sallar, sol eldivenindeki cırt cırtlı kayışı yırtar, elini çıkarır ve cevap vermeden önce suyunun geri kalanını içer. "Senin bedeninde eldivenim de yok.

Ön dolapta birkaç şey dışında dolapta birkaç şey dışında, burada gördüklerin sahip olduğum her şey."

Duvara doğru işaret ediyor. Kahvaltı köşesinde saklı ve oturma odasından görünmeyen bir yerde olmasına rağmen, her eşyanın belirli bir yeri var.

Onun koleksiyonunu incelerken göğsümde bir memnuniyet hissi uyandı. Çiftler veya gruplar için gerekli ekipmanları yoktu. Hepsi tek başına egzersiz yapmak için.

Bu bilgi ve gardiyanın anlamsız yorumu arasında, *mia gattina'nın* erkekleri dairesine davet etmediğine karar verdim.

Onun evinin samimi ortamında ilk sparring partneri olma düşüncesi beni canlandırıyor. Buzdolabından bir su şişesi daha alıp açıyorum ve hızlı bir esneme ve ısınma hareketinden sonra kadınıma uzatıyorum.

"Hazır mısın, *mia gattina*?"

"Neye hazır?"

"Eldivenleri çıkar. Sana yaşattıklarım için bunu hak ettim."

"Anlamadım? Sayısız kez yapmamayı söylediğin halde neden sana vurayım ki?"

İnanmazcasına sorduğu bu soru, ruhumda gizlenen vahşi canavarı besliyor. Eldivenlerini çıkarmasını söyleyerek onu aşağılamak istememiştim, ama öyle oldu. Eğer bu, onun bana olan öfkesini dindirmek için yardımcı olacaksa, öyle olsun.

Sırıtarak boynumu çıtlatıp ona doğru tehditkar bir adım attım.

"Zaten bedelini ödeyeceksen, mümkün olduğunca acı çekmeni istemez misin?" diye meydan okudum.

Yüzü ifadesizleşir ve bir an için yine çok ileri gittiğimden endişelenirim, ama o da benim bakışımı kendi meydan okumasıyla karşılayıp eldivenlerini yere atar.

"Aferin kızım. Bana gelecek misin, yoksa önce seni biraz kovalamam mı gerekiyor?"

"Sonra başa çıkamazsan beni suçlama," diye hırlar. "Merak etme, *gattina*. Suçlayacağım," diye söz veririm.

Şaşırtıcı bir hızla bana doğru atılır ve sağ kolunu geri çeker.

Onu engellemek için ön kolumu kaldırırım, ama o dengesini değiştirir ve dizini uyluğuma çarpar.

Siktir. Belki de onu hafife almışım. *Mia gattina'nın* kurallara uyacağını düşünmüştüm, ama onun bundan daha akıllı olduğunu anlamalıyım.

Dakikalar saatlere dönüşse de, sırlarını kendine saklamaya devam ediyor. Bir an, yetişkin bir erkeğin gücüyle vuruyor ve sanki boks ringindeymiş gibi geriye doğru kayıyor. Bir sonraki an, süslü ayak hareketleri yapıyor ve onu yakalamaya yönelik her girişimimden kaçıyor, bu da işe yaramayınca ona doğru koşuyorum, o da vücudumun en acı veren yerlerine dizleri ve dirsekleriyle vuruyor. Çaresizlikten kasıklarına gelen birkaç ağır darbeyi kaçınıyorum. Sonunda onu yere yatırdığımda, akrobat gibi davranır ve bir şekilde altımdan kayar ve ben onu ters çevirip tüm ağırlığımla üzerine çökmeden önce neredeyse kolumu kilitler. Ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıkar ve nefes alırken hırıltılı sesler çıkarır.

"Daha iyi hissediyor musun, *mia gattina*?" diye soruyorum.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, o kıvranıp dengemi test ederken onu altımda tutmak için çabalıyorum. Julieta'nın bencil entrikalarından farklı olarak, onun kurnazlığı ruhuma ferahlık veriyor ve terinin ve misk kokusunun benim kokumla karışmasıyla, içgüdüsel korkudan yumuşayan penisim her kalp atışında daha da kalınlaşıyor.

"Evet, daha iyiyim, ama üstümden kalkarsan çok daha iyi hissedeceğim," diye nefes nefese söylüyor.

En azından bu konuda onu tamamen anlıyorum. Asla geri adım atmama cesareti ve stresi atmak için şiddeti övme ihtiyacı, vücudumun her hücresinde yankılanıyor.

Aylardır, hatta yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissederek, ayağını bana doğru salladığında kalkıp kenara atlıyorum. Daha zayıf bir adamı yine yere sererdi. Kıkırdayarak, başparmaklarımı belime takıp banyoya doğru yavaşça yürüyorum.

"Bitti. Duşta devam etmek istemezsin herhalde?" diyorum.

Sırt üstü yuvarlanıp, cevap olarak başını yerde bir yandan diğer yana sallıyor, ama duvar görüşümü engellemeden hemen önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Belki bir dahaki sefere," diye mırıldanır.

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. Parlak yeşil gözlerinden yansıyan özgür ışıltı beni gurur ve özlemle dolduruyor. Sürpriz bir şekilde, üç parmağını kaldırıyor — lanet olası izciler yemin ederken yaptıkları gibi — ve bana sırtıyor.

Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünerek gidecektim. O kadar mükemmel, o kadar küstah ki, benim kendi sözlerimi bana geri söylüyor.

İstediğimden başka bir şey söylemedim.

Kahretsin, pantolonuma boşalacağım galiba. Koridorda aceleyle ilerlerim ve üvey kız kardeşi beni utandırabileceğinden daha fazla utandırmadan aramızdaki banyo kapısını kapatırım.

Pantolonumu çıkarıp duşa giriyorum ve musluğu açıyorum. Buz gibi su üzerime yağıyor.

Sikim umursamıyor. Ön kolumu duvara dayayıp ergenlikten beri yapmadığım bir şey yapıyorum. *Mia gattina'nın* altımda kıvranıp kızardığı hayallerle kendimi tatmin ediyorum ve nefes nefese, spermimin fayanslara damlayıp giderliğe akmasını izliyorum.

Bir dahaki sefere orgazm olduğumda, sikim *mia gattina'nın* içine taşaklarımla birlikte gömülecek.

Belki de onu bu gece mahkemeye sürüklemeliyim. İstesin ya da istemesin, o benim ve ona soyadımı vermek için sabırsızlanıyorum.

Çünkü onu asla bırakmayacağım. Giordanolar onu hak etmiyor. İkizini seviyor olabilir, ama Livia artık ona sahip olamaz, ona bu kadar uzun süre bu kadar hor davrandıktan sonra. Sevmeye değer hiç kimse ailesini bu kadar duygusal ve zihinsel işkenceye maruz bırakmaz.

Ona her şeyi vereceğim. Adımı. Korumamı. Rahatlığımı.

Siktir, ona ailemi bile vereceğim. Sadece gelecekte kurmayı umduğum aileyi değil, zaten sahip olduğum aileyi.

Onunla evlendiğim anda, Russo ailesi yeni bir üye kazanacak. Bu düşünceyle kalbim kıpır kıpır olduğunda, geri dönüşün olmadığını biliyorum. Loretta Giordano benim.

Tamamen benim.

BÖLÜM 11

Loretta Giordano

Daha önce hiçbir antrenman beni yerde kemiksiz bir yığın haline getirmedi, ama bunu seviyorum. Ruhumdan memnuniyet akıyor. Kendimi sakinleştirmeye yönelik hiçbir girişimim, beni kaçıran ve kız kardeşimi tehdit eden iri yarısı erkeği dövmek kadar etkili olmadı.

O, şikayet etmeden bana oldukça sert vurmamı izin verdi. Spor salonunda dövüştüğüm erkeklerin çoğu, yumruklarımın çok küçük olduğu için çok daha fazla acıttığını söyleyip dururlar, ama ben bunun sadece korkaklık olduğunu biliyorum. Ermanno Mancini'de kadınsı bir yan yok. O, günlerce süren kaya gibi sert kasları ve ezici gücüyle tam bir erkek.

Onun kendini tutmadığını düşünmek istiyorum, ama o kadar egoist ya da hayalperest değilim. Bana bir hizmet teklif etti ve lanet olsun, sözünü tuttu.

Eğer terden parlayarak ve beni alt etmekten kasları şişmiş halde buraya geri gelseydi, ben de pes ederdim. Ayak bileklerim kulaklarımın arkasına gelirdi. Hatta muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp ona oral seks yapmama izin vermesi için yalvarırdım.

Kalbim sıkışıyor. Daha önce hiç oral seks yapmadım, ama onunla bu deneyim o kadar yoğun olabilir ki, sadece onun ağzımda zevk aldığını izlemek bile beni orgazma ulaştırabilir.

Vay canına. Aklımı kaçırdım. O çaldı.

Ermanno Mancini kalbimi ve aklımı çaldı.

Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum, ama gözyaşları şakaklarımdan süzülüyor ve hıçkırıklar göğsümü parçalıyor.

Daha önce pek çok kez olduğu gibi, yalnız ve dairemde yere uzanmış halde, dün acımasız bir mafya adamının hayatıma girmesiyle içimde meydana gelen büyük değişiklikleri fark etmeden edemiyorum.

Sadece dün mü oldu? Neyim var benim?

Kolumu yüzüme kapatıyorum ama ağlamayı durduramıyorum, bu yüzden duygularımın dalgasını sürüklüyorum, her an dinmesini bekliyorum ama fırtına hiç dinmiyor.

Güçlü kollar beni yerden kaldırıyor ve geniş göğsüne yaslıyor. Gözyaşlarım daha da artıyor. Kontrolümü kaybetmiş olmaktan utanarak yüzümü ellerimle kapatıyorum ama durduramıyorum ve yüzümü omzuna yaslıyorum.

Kokusu çok güzel. Normal kolonyasını sürmeden ve hassas ciltler için kokusuz sabunumu kullandıktan sonra, temiz ve erkeksi kokuyor. Çok erkeksi.

Kokuyorum. Sümük ve gözyaşlarımın arasından bile kokum burnuma geliyor.

Beni düşün bankına oturtur ve çıkarılabilir duş başlığını tutucusundan çıkarır, sıcaklığı ayarlar ve bankın içine yerleştirilmiş tutacağına takar.

Kapı kapanıyor. Parmaklarımın arasından bakıyorum ve beni duшта yalnız bıraktığını görünce daha da sertçe ağlıyorum. Jöle gibi uzuvlarım ve gözlerimden dökülen duygularla, soyunup baştan aşağı yıkanıyorum. Saçımdaki saç kremini duruladığımda, göğsüm artık hıçkırıklarla sarsılmıyor. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip duş başlığını üst tutucusuna geri yerleştirdiğimde, gözyaşlarım artık yüzümden akıyor. Ellerimi ve yüzümü kuruladıktan sonra, banyo paspasına çıkıp tuvalet kağıdı alıp burnumu silerim ve vücudumun geri kalanını kurulamadan önce acınası hıçkırıklarımı sonlandırırım.

Giyecek kıyafetim olmadığını geç fark edince, havluyu kollarımın altına sarar ve kapının aralığından dışarıya bakarım.

Ermanno'nun çıplak göğsü görüş alanımı doldurduğunda irkiliyorum, ama o bana dolabımdaki temiz giysilerimin üstüne bıraktığım pijamaları uzatıyor.

"Teşekkürler," boğazım ağrıyarak, pijamaları alırken sesim kısık çıkıyor.

O başını sallar ve kapıyı kapatır. Bol uzun kollu gömleği ve kabarık pantolonu giyerken birkaç kez elime takılır. Köpek ve pizza desenleri kesinlikle saçma ve turuncu ile yeşil renkler birbirine uymamalı, ama onu gördüğüm anda bir tane almam gerektiğini anladım.

Bu yüzden bu takım bana üç beden büyük geliyor.

Pantolonun ipi sıkıca çekip bağladım, ama kolları üçüncü denemede bile kıvrımayı başaramayınca sabrım taşı. Sinirlenerek onları omuzlarıma attım ve duygularımın sakinleşmesi için yüz bakım rutinimi bitirdim.

Kapıyı açtığımda, Ermanno tam orada duruyor. Kapı koluyla oynayıp, düşüncelerimi toparlarken ona bakmamak için her yere bakıyorum. Erkeklik feromonlarıyla dolu derin bir nefes aldıktan sonra, gözlerine bakıyorum ve onun sert, yakışıklı yüzündeki yumuşak, sevgi dolu ifade yüzünden neredeyse

onun sert ve yakışıklı yüzündeki yumuşak, sevgi dolu ifade karşısında eriyip gidiyorum.

Annemi öldürdükten sonra, kimsenin bana bir daha öyle bakacağını düşünmemiştim.

Çünkü o bilmiyor. Annemin ölümünün sebebinin ben olduğumu öğrendiği anda, o da herkes gibi benden nefret edecek.

Duygusal olarak çok yorgunum, tekrar ağlayacak halim yok. Garip bir uyusukluk beni sarıyor. Ciğerlerimi yavan bir nefesle doldurup gözlerine bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Yüzündeki yumuşaklık kaybolur. Kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne için?" diye sorar.

"Senin üzerine ağladığım için," diyorum.

O sırtarak eğilir ve kapının eşiğinde üzerime doğru eğilir.

"Bebeğim, omzumu istediğin gibi kullanabilirsin. Ağla, ısır, tırmalayın, vur. Hepsi senin," diyor.

Midem bulanır. Birkaç kelimeyle damarlarımı saran buzları kırar, uyusukluğumu yok eder, ama gerçeği öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal edince midem bulanır.

Yüzümü avuçlar ve yaklaşır.

"Eğer bu kadar endişeleniyorsan, öperek iyileştirebilirsin," diye fısıldar.

Sesi ve gözlerindeki açlık, şehvetimi yeniden uyandırır.

Kafamı sallıyorum. O iç çekiyor, kapalı dudaklarıyla alnıma bir öpücük konduruyor ve beni ensemden tutup banyodan çıkarıyor.

Yorgunluk uzuvlarımı ağırlaştırırken, onu mutfığa kadar takip ediyorum ve tezgahın üzerinde duran yemek tabaklarına inanamadan gözlerimi kırıştırıyorum. Ermanno beni en yakın bar taburesine götürüyor ve sanki sakatmışım gibi beni oturtuyor.

Hayır, sakat gibi değil. Korunmaya muhtaç, değerli, kırılgan bir oyuncak bebek gibi.

Az önce yaşadığımız tartışmadan sonra bu çok saçma.

Ve inkar edilemez bir şekilde tatlı.

O tabakları yaklaştırıp bana ne istediğimi sorarken yüzünü inceliyorum.

Seni istiyorum, Ermanno. Sadece bugün için değil. Sonsuza kadar.

Kurduğunu sandığım gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyor. Boğazımı temizleyip yemeğe bakıyorum.

Sosis, yumurta, kızarmış patates, sote ıspanak, üstüne yaban mersini serpilmiş yulaf ezmesi ve çilekli yoğurt, hepsi elimin altında.

Malzemeleri ben almış olsam da, yemekler bana yabancı ve egzotik geliyor. Muhtemelen Ermanno benim için hazırladığı içindir.

Yulaf ezmesine uzanıyorum. Ermanno'nun her hareketimi inceleyen bakışlarının ağırlığıyla parmaklarım titriyor. Her tabaktan azar azar alıp tabağımı dolduruyorum ve keşke her zaman böyle kalsaydı diyorum: onun ilgisi ve bağlılığıyla dolup taşan.

Bana *amore mio* dedi ve şimdi bunu kanıtlıyor. Bu aptalca. Hiç mantıklı değil. Henüz bir gün bile tanışmadık, bu yüzden aşk beyanlarının bu kadar derin bir anlamı olamaz.

Ama kalbim aynı ritimle atıyor. Sessizce yemek yiyoruz.

Göğsümdeki küçülmüş kara delikten derin bir hüznün yükseliyor. Her lokmada daha da büyüyor. Onun özenle hazırladığı yemeği yerken, tabağım boşalıyor ve mutfakta tek başıma olduğum görüntüler zihnimi dolduruyor. Sayısız akşamları tek başıma yemek yedim. Kendi annemi öldürdüğümü öğrendiğinde, yine yalnız kalacağım.

Çatalımı masaya bıraktım.

"Daha fazla kaloriye ihtiyacın var. Yemeye devam et," diyor Ermanno.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış atıyorum. Kolum omzumdan kayıyor.

Çatalını dudaklarıma bastırır. Tereddüt ederim, ama gözlerini uyarıcı bir şekilde kısar, ben de ısırtığı kabul ederim. Çatalını bırakır ve beni kendine doğru çevirir, sonra kolumu kaldırıp elimi uyluğuna koyar.

Ağzım sulanır. O benim kolumu sıvarken, şaşkın bir zevkle onu izlerim. Yara izleri ve dövmeleleri olan elleri çok güçlüdür, ama onları çok nazıkçe kullanır.

Gözlerim göğsüne ve omuzlarına kayıyor. Yaralar, dövmeleleri, morluklar ve antrenmanımızdan kalan kırmızı lekelerin karışımı beni özlemle dolduruyor.

Diğer kolumu da sıvazlamadan önce ağzıma bir lokma daha atıyor.

Çiğniyorum, yutuyorum ve o bana bir lokma daha ikram etmeden tabureden kayıyorum.

Bana uyarıcı bir bakış attı.

"Bana bir dakika ver. Hemen dönerim," diye söz veriyorum.

Ben uzaklaşırken o bar taburesinde kalınca ona olan sevgim daha da artıyor. Kontrol etme ihtiyacına rağmen, nereye gittiğimi ve neden gittiğimi bilmediği halde bana ihtiyacım olan alanı veriyor.

Banyodan ilk yardım çantasını alıp tabağımın yanındaki tezgahın üzerine koyuyorum.

O, benim algılayabileceğimden daha hızlı hareket eder, elini saçlarıma geçirir ve güçlü koluyla beni kendine doğru çeker.

"Neren acıyor?" diye homurdanıyor.

Kafamı sallıyorum. Saçımı çekip boğazımı ortaya çıkarıyor ve beni tezgaha doğru iterek homurdanıyor. Parmaklarını yakama geçirince bileğini tutuyorum.

"Yaralanmadım! Bu benim için değil. Senin için,"

diyorum. Hareketini kesip gözlerime bakıyor.

"Yaralarını tedavi etmeme izin ver," diye talep ettim.

Yüzümü dikkatle inceledikten sonra başını sallar. "Bunlar eski yaralar. Artık iyileşemezler," der.

Alaycı bir şekilde gülümserim ve parmak eklemlerimin belirgin izler bıraktığı göğüs kaslarının kızarmış etini çimdiklerim. Gözleri kararır ve boynumu kenara çekerek köprücük kemiğimi ortaya çıkarırken tıslar.

"Yaraların değil," derim ve daha sert çimdiklerim. "*Bu* bölgeleri yatıştırmam gerekiyor. Sana acı çektirdim."

Elini saçlarımdan arasına geçirip sorar, "Yaralarımı umursamıyor musun?"

Omuz silkiyorum.

"Benim de kendi izlerim var, unuttun mu?" diye alay ediyorum.

"Aynı şey değil. Benimkiler şiddet sonucu oldu," diyor. "Biliyorum.

Sorun değil."

Koyu gri gözlerine sızan şaşkınlıktan, sözlerimin ardındaki gizli anlamı anladığını anlıyorum.

Umurumda değil. Seni seviyorum.

Hayatımda aldığım en büyük riski alıyorum, ellerimi ensesine doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma çekiyorum.

O eğilip, aç bir adamın ziyafette olduğu gibi ağzımı yutarken, içimi rahatlık kaplar.

Sadece bir kez. Sadece bir kez olsa bile, sevilmek ve tapılmak nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sert, kaba ve korkutucu olsa bile, bunu istiyorum. Onun da benim kadar kaybolmuş ve çaresiz olmasını istiyorum.

Dili ağzımın her santimini keşfediyor, her bir duygu omurgamdan aşağıya doğru yayılıp vücudumun her erojen bölgesinde yankılanana kadar okşuyor ve hafifçe vuruyor. Geri çekildiğinde, tırnaklarımı ensesine batırıyorum ve onun benim ağzımı istila ettiği tüm coşkuyla onun ağzına dalıyorum. Düşük inlemesi ruhumun derinliklerinde titreşiyor ve kemiklerimi eritiyor. Magma içimde kaynıyor. Dişlerini yalayıp alt dudağını ısıırıyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip

boynuna daha sıkı sarılmak ve ağzına daha derin girmek için talep ediyorum.

O da boğuk, gırtlaktan gelen bir iniltiyle buna uyar. Göğüslerimi göğsüne sürterim, dilimi ağzının tavanına doğru kıvırırım ve bacağıma kalçasına dolarım. O da kıcımlı tutar ve elini saçlarıma geçirir.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip başımı geriye doğru zorladığında inlerim.

"*Mio Dio*, kontrolümü zorluyorsun. Yaralarımı tedavi edeceğini sanmıştım, beni canlı canlı yemeyeceğini," diye homurdanır.

Alt dudağımı ağzıma çekip, onun kalıcı tadını çıkararak, aç gözlerimi onun geniş omuzlarına indiriyorum.

"Yaralarını tedavi ediyorum, ama... belki bir dahaki sefere?"

Nefes nefese sesim beni utandırmalı, ama gözlerindeki şehvet bana her şeyi verme cesareti veriyor.

"Ne zaman istersen, *gattina*. Senin için her zaman hazır olacağım," diye mırıldanır. "Söz mü?"

Sormamalıyım, gerçeği öğrendiği anda fikrini değiştireceğini bildiğim halde, ama doğru olmasa bile bu sözlere ihtiyacım var.

Saçımı sıkıca kavrar, çenemi ısırır ve parmaklarını kıcıma geçirir.

"Senin için mi? Her zaman," diye boğazıma fısıldıyor.

"Öp beni," diye yarı yalvarır, yarı emrediyorum.

O homurdanır, ağzını boğazıma kapatır ve emer. İçimde bir baskı oluşur. Islaklık iç uyluklarımdan aşağı akar ve bol pijama altıma sızar.

Parmaklarımı saçlarına geçiririm, kalçalarımı eğirim ve kendimi ona veririm. Daha sert emer. Amımı ona sürterim ve inlerim.

Başını kaldırır ve nefesiyle ve dudaklarıyla boğazımı okşayarak konuşur.

"Ne istediğini bildiğinden emin misin, *gattina*?"

Başımı sallayıp tırnaklarımı onun kafa derisine geçiriyorum. Eli saçlarımı acı verecek kadar sıkı tutuyor.

"Dudaklarını bir kez daha tadarsam, ne kadar tıslar ve tırmalarsan tırmalasin, durduramayacağım," diye homurdanır.

"Merak etme, *il mio sovrano*. Eğer başa çıkamazsam, seni suçlayacağım," diye nefes nefese, dövüş seansımızdan önceki sözlerini ona geri söylüyorum.

Dudakları boğazıma doğru sırtarak eğildi.

"Siktir, Loretta, sen çok mükemmelsin. Benimle dövüşmeye devam et. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldanır.

Tırnaklarımı sırtına batırıp onu kendime doğru çekerim.

O hırlar ve açgözlü, uyuşturucu gibi bir öpücükle dudaklarımı kapar. O kıcımlı bırakıp tezgâhtaki tabakları yere düşürdüğünde ve beni onların yerine yatırdığında, canımı dişime takarım. Dillerimiz düello yapar, ta ki o dudaklarını çekip boğazımın yanına acı veren öpücükler kondurana kadar. Ellerimi omuzlarında, kollarında ve göğsünde gezdiririm. O kadar büyük ki. O kadar sert ki.

Her yeri.

Ben parmaklarımı onun giyinik penisine dolarken, o hırıldıyor ve köprücük kemiğimi emiyor.

Hayatta kalamayabilirim, ama onun her santimini içime alacağım. Bir şekilde. Belki.

Bileklerimi yakalayıp başımın üstündeki tezgaha bastırıyor. Her iki bacağımı da ona doluyorum ve kıvraniyorum. Hırıltısı göğsümün derinliklerine işliyor. Bileklerimi tek eliyle tutuyor ve yakamı çekiyor. Düğmeler tezgahın üzerinde kayıyor ve yere düşüyor. Soğuk hava göğsümün üzerinden esiyor.

Sıcak, ıslak ağzını sağ göğsüme kapatıyor ve dilini meme ucuma değdiriyor. Vücudumdan bir yıldırım geçiyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Vücudumun merkezinde bir baskı oluşuyor. O inliyor ve dikkatini sol göğsüme çeviriyor.

Bacaklarımın arasında bir ihtiyaç zonklıyor. Kollarımı çekiyorum, hayatımın en yoğun orgazmına o kadar yakınlığa ki, parmağımın hafif bir dokunuşu beni doruğa ulaştırarak, ama o tutuşunu sıkılaştırıyor ve dilini meme ucumun etrafında kıvrıyor.

Nefesimi keser ve sırtımı kamburlaştırırım. Meme ucumun etrafında daireler çizer, sonra ağzının emişini artırır ve başını geri çeker. Göğsüm yükselir. Zevk ve acı, muhteşem bir duygu karmaşasına dönüşürken çılgınlık atarım.

Bunun hiç bitmemesini istiyorum, ama bu çok fazla.

Göğsüm ağzından kurtulur. Tıslarım ve kollarımı kurtarmak için mücadele ederim, ama o gülerek göğüs kemiğimi okşar ve sonra karnıma doğru yalamaya başlar.

O kalçalarını benden uzaklaştırırken ben inlerim, ama o sert göğsünü amıma bastırır ve bacaklarımı kaburgalarına dolamıştır.

Sağ üst karnımdaki yara izini diliyle izlediğinde nefesim kesildi. Dişlerini dudaklarıyla kapattı ve çizgi boyunca ısırды, gözyaşları boğazımı tıkadı.

Yaralarımın ne zaman ve nasıl oluştuğunu ona anlatmadım, ama karnımın sol alt kısmındaki uzun yarayı diliyle okşarken gösterdiği saygı nefesimi kesiyor.

Bileklerimi bırakıp pijama altımı bacaklarımdan çeker, sonra beni ikiye katlayıp dizlerimi omuzlarıma doğru bastırır. Hırıldayarak yumruklarımı saçlarıyla doldururum.

Kızgın bir açlık gözlerini doldururken, amımı inceliyor. Korku omurgamdan aşağı kayıyor.

Bunu ben teşvik etmiş olsam da, köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum. O korkutucu.

Yakışıklı. Yoğun.

Benim.

Ağzını tüm cinsel organımın üzerine kapatır.

O beni tüketirken, sessiz bir çığlık atarak ağzımı açıyorum. Dilini acımasızca birkaç kez gezdirerek, içimdeki zevk barajını açıyor. Her şeyi tüketen bir orgazmla sıkı sıkıya kapanıyorum. Hiçbir oyuncak beni bu kadar çabuk tatmin etmemişti. Başım dönüyor.

Nefesimi çekip kaslarımı gevşetiyorum, ama o klitorisime odaklanırken, sadece acınası bir çığlık atıp kendimi başka bir zevk fırtınasında kaybediyorum.

O başını kaldırıp hassas sinir demetine soğuk hava üflediğinde içim titrer.

"Hayır. Dur."

Ne istediğimi bilmiyorum. Bir elim onun başını bana yaklaştırmak, diğer elim onu uzaklaştırıyor. Şeytani sırtışı ve parıldayan çenesi beni bir kez daha boşalmanın eşğine getiriyor.

Ter yanlarımdan aşağı damlıyor.

Ön koluyla dizlerimi göğsüme bastırıyor ve serbest eliyle klitoris kapağını geri çekiyor.

Klima uğulduyor. Gri gözlerinde şeytani bir neşe parıldıyor.

"Beni ciddiyetle tırmalayın, *gattina*. Size yapacağım şey için bunu hak ediyorum," diye homurdanıyor.

Başını eğip açıkta kalan klitorisime alaycı bir nefes üflediğinde nefes almayı unutuyorum. Dilini çıkarırken gözlerimi kendine kilitliyor. En ufak bir hareketle, hassas bölgemi doğrudan okşuyor.

Elektrik, klitorisimden kalbime kadar yayılır. Uyluklarım

kasılır. Ciğerlerini doldururken burun delikleri genişler.

Başımı sallıyorum ve tırnaklarımı onun kafa derisine batırıyorum.

Aşırı hassas klitorisime soğuk hava üfler. Rahmim kasılırken çığlık atar ve kıvranırm.

Orgazm başladığı kadar çabuk biter, beni nefes nefese, başım dönmüş ve tatminsiz bırakır.

Ayağa kalkar, bel bandını aşağı indirir ve penisinin başını vajinama yerleştirir.

Onun kocaman penisi. Benim bakire amım. Korku kalbimi sıkıştırıyor.

Kalçalarına doğru itiyorum.

O içime giriyor. Derin. Sert.

Acıyor.

Parçalanıyorum.

Dünya parçalanıyor ve onun ekseni etrafında yeniden bir araya geliyor.

Ermanno Mancini beni kaçırdı, savunmamı yıktı ve kalbimi çaldı.
ve o beni istediği sürece, ben onunum.

Bu, beni sonsuza kadar yanında tutmayacağı anlamına gelse bile.

BÖLÜM 12

Ermanno Mancini

Göğüsleri sallanırken büyüleyici olsa da, yüzü, amcığı benim sikimi sıkıca kavrarken tüm dikkatimi çekiyor. Nefes alamıyorum. Çok sıkı. Ben ona girer girmez orgazma ulaştığında göğsüm gururla doluyor.

Sayısız duygu, onun çarpıcı yüz hatlarında yansıyor. Vücudu beni içine çekerken, bana doğru itiyor.

Çok erken boşalmanın eşiğinde, öne eğilip, elimi boğazına doladım ve göğsünü tuttum.

"Tırnaklarını etime geçirin, *gattina*. Sıkı tutunun. Bu nazık olmayacak," diye hırlıyorum.

Orgazmı sonunda dinerken, başını sallıyor ve titriyor.

Geri çekilip tekrar tekrar ona giriyorum, omurgamın dibinde sıvı ateş toplanırken acımasız bir ritim belirliyorum. Yüzünde yazılı işkence gibi mutluluğa dalmış olarak, kendimi derinlere gömüyorum, göğsünü yoğuruyorum, meme ucunu çimdikliyorum ve parmaklarımı gövdesinden klitorisine doğru kaydırıyorum. Birden fazla orgazm yaşamasına rağmen kaygan ve sert olan hassas sinir demeti, bir başka boşalma için yalvarıyor. Doğrudan klitorisini okşuyorum ve ona tekrar girmeye devam ederken onun nefes nefese kalmasını ve kıvranmasını izliyorum. Tırnaklarıyla göğsümü ve sırtımı tırmalıyor, topuklarını kıcıma geçiriyor, hem beni kendine çekiyor hem de itiyor.

Kalçalarımın açısını değiştirip ona dalıyorum. O kaskatı kesiliyor. Ben homurdanıp klitorisini parmağımla okşarken, flanşımı G noktası boyunca sürükleyip her itişte ucumla rahminin sıkı bariyerine çarpıyorum.

Gözlerini kapatır, sessiz bir çığlık atar ve yanar. Kaygan bir sıvı fişkirir ve amcığı benim etrafımda kasılırken şortumu ıslatır

benim aletimi o kadar sıkı sıkıştırır ki, gözlerimin önünden yıldızlar geçer. Ritmim bozulur. İtmelerimi kısaltır, onun içinde derinlerde kalır ve her mini itmede göğüsleri sıçrayacak kadar sertçe dibe vururum. Testislerimden magma fişkırp aletimin içini yakarken hırlar ve o fişkırp sıkarken ve göğsümden ruhumu çalarken uzun, coşkulu dalgalar halinde boşalırım.

Bu çok fazla. O çok mükemmel. Bu çok iyi acıtıyor.

Eğilip ağzını alıyorum, onun her santimini istila edip yönetmem gerekiyor, ben de boşalırken onun amının derinliklerine fişkıyorum. Elim aramızda sıkışmış ve parmak uçlarımin altında klitorisi zonklıyor, içimden fişkıran her damla tutkuyla onu öpüyorum, ama orgazmım bitmeden geri çekiliyorum.

Kasları sonunda gevşediğinde, iç organları etrafımda titrerken inleyip alt dudağını ısıtıyorum.

"*Mio Dio*, hayatımı benden söküp almaya çalışıyorsun, değil mi *gattina*?" diye mırıldanıyorum ağzına.

Düzensiz nefesleri yüzümü ısıtıyor. Tırnaklarını sırtıma geçirip beni kendine daha sıkı çekiyor.

Yüzünü omzuma gömüp hıçkırmaya başladığında içimi bir endişe kaplar.

Onun boğazını bırakıp elimi saçlarına kaydırıyorum, ama o başını sallayıp bana daha sıkı sarılıyor.

"Bana bir dakika ver," diyor hıçkırıklar arasında. "Lütfen, sadece ihtiyacım olan..."

Tüm vücudu patlamasının şiddetiyle sarsılır ve benim sikim onun sıkı, ıslak sıcaklığı içinde kayar. Başının arkasını avuçlarım ve diğer elimi gevşetip klitorisinden uzaklaştırırken onu bana doğru çekerim. Eğer sikimi tekrar sıkarsa, ölebilirim. Dünyadaki en şanslı adam olarak ölebilirim, ama onu şımartmak ve tapmak için yeterince zamanım olmadı.

Topuklarını kıcıma batırıyor ve tüm vücuduyla bana sarılıyor.

Daha önce kimse beni bu kadar sıkı kucaklamamıştı. İçime bir huzur yerleşir. Keşke bu an sonsuza kadar sürse, ama o sakinleşir ve kucaklamasını gevşetir. Birkaç kez burnunu çekip, sinirli bir şekilde elini siler — elinin tırnaklarında sırtımı tırmalarken bulaşan kan kurumuştur — yüzündeki gözyaşlarını siler ve rahatlar, başının arkasına koyduğum elime yaslanır.

Kaşlarının çatık olması beni endişelendirir. "Sana acı çektirdim mi?"

Kaba sesim insan sesinden çok vahşi bir hırıltıya benziyor. O başını sallıyor.

Kolumu ikimizin arasından çekip, elimi kaldırarak yüzünü kavrayacak şekilde uzatırım ama ona dokunmadan önce duraksamam. Parmaklarımdaki pembe lekeler midemi bulandırır. Bileğimi çevirip parmak uçlarımı kontrol ederim. Açık kırmızı lekeler çok fazla kan anlamına gelmez ama onurlu hiçbir erkek, kadınına bu kadar samimi bir şekilde zarar vermez.

"Sana zarar *verdim*," diye hırlıyorum.

Başını bırakıp göğsüne bir elimi koyarak onu sabitlerim, gövdemizi kaldırıp birleşmiş bedenlerimize bakarım.

Onun uyarılma halkasının dış kısmında hafif kırmızı lekeler görünüyor, ama geri çekildiğimde, penisimden sadece kremi bir sıvı damlıyor.

"Sen bakireydin," diye fısıldarım.

Göğsü avucumun altında titrer. Omuzlarını silker ve bacaklarını benim etrafımda sıkılaştırır. Tıslarım ve çenesini tutarım.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir ve avuçlarını göğsümün üzerine düzleştirir. "Neden söyleyeyim ki?"

Hırıldayarak çenesini çimdiklerim, kalçasını tutarım ve onu bir iki santim geriye doğru iterim.

"İlk seferin bu kadar aceleye gelmemeliydi. Ya da bu kadar sert olmamalıydı. Bilseydim daha kontrollü davranırdım," diye homurdanıyorum.

Titreyerek nefes alırken etrafımda titriyor.

"Belki bir dahaki sefere," diye mırıldanır ve yine omuz silker.

Küçük sırtışı kaderini belirler.

Onu bir kraliçe gibi tapıyorum, dişlerim ve dilimle saygı gösteriyor, parmaklarımla bağlılığımı ilan ediyor ve sözlerle onu övüyorum.

O benim. Benim kraliçem. Benim kadını.

Mia gattina.

Dairesinin her santimini kutsuyoruz. Onu odanın içinde sertçe itip kakıyorum, kahvaltı köşesinin yanındaki duvara sıkıştırıyorum, oturma odasındaki kanepeye eğiyorum, koridorda yalıyorum ve misafir yatak odasını mahvediyorum. Vazo yere düşüyor. Göğüsleri yerden tavana kadar uzanan aynayı lekeliyor. Onu yatağa yatırıp üzerinde ziyafet çekiyorum. Dizlerinin üzerine çöküp bana uzanıyor, ama ben bileğini yakalıyorum.

"Burada olmaz," diye hırlıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

Sersemlemiş, terli ve mükemmel bir halde, ben onun kışını tutup ayağa kaldırdığımda bacaklarını bana doladı. Banyoya girip duşu açtım. O benim çenemi ısırdı.

Su sıcaklığını ayarlarım ve bankta otururum. Kulak mememi ağzına alır ve dilini sıkışmış etin üzerinde gezdirir. Omurgamdan aşağı bir yıldırım iner ve testislerime çarpar. Hırlarım ve kışını sıkarım. Geri çekilir, sırtarak yere kayar.

O ayaklarımın arasında diz çöküp ellerini uyluklarımın üzerine koyarken kalbim başımda çarpıyor. Geniş gözlerle sikimi incelerken parmak uçlarıyla yara izlerimi ve dövmelemlerimi izliyor.

"Hepsi içime sığar mı?"

Bakışlarındaki masum merak beni neredeyse çıldırtıyor. Yumruklarımı bankın kenarına sıkıştırıp homurdanıyorum. Dizlerimi daha da ayırıyor ve başını eğiyor.

O uyluklarımı öperken vücudumdaki her kas gerildi. Bıçağı yeterince hızlı kaçamadığım, kabarık etin üzerinde dilini gezdiriyor. O bacaklarımdan yukarı doğru öpüşürken göğsüm sıkışıyor. Yumruklarımı sıkarken bankın kırılmaması için dua ediyorum.

Elini penisimin tabanına doladı. Hırıldadım ve başımı duvara yasladım.

"Ermanno," diye fısıldar.

Ellerimi saçlarına geçirip, onun canlı yeşil gözlerine bakıyorum. Muhteşem gözlerinde şeytani bir neşe parıldıyor.

"İşte benim iyi *il mio sovrano'm*," diyor, telefonunun kilidini ilk kez açtığımda kullandığım tonu ve vurguyu mükemmel bir şekilde taklit ederek.

Vay canına. O, cesurluğuyla muhteşem. İnci beyazı sıvı ucumdan damlıyor. Ellerimi saçlarında sıkılaştırıyorum.

İtaatkar pozisyonuna rağmen, *mia gattina* hayatın her alanında sergilediği metodik yoğunlukla benim sikimi keşfederken benim dünyamı domine ediyor.

Hayatımı emmeden hemen önce, yüzünü çekip, sikimi yukarı aşağı okşamaya devam ettiğinde bileklerini tutuyorum.

"Dur, *gattina*, yoksa ağzına boşalacağım," diye hırlıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Amaç da bu zaten. Bırak beni," diye talep ediyor. "*Mio Dio*, nasıl bu kadar mükemmelsin?"

"Değilim," diye alay ediyor. Dilini penisimin ucunda döndürüyor. "Sadece, saçlarını örmek için eve getirdiğin tüm o fahişelerden daha iyiyim."

Sesindeki kıskanç öfke, kontrolümün barajını yıkar. Ağzını sikime doğru iterim ve omurgamın tabanından sikimin içine doğru ateşli bir zevk dalgası yayılırken hırlar.

"Yut. Her damlasını," diye hırlıyorum.

Elini benim tabanımın etrafında sıkılaştırır, testislerimi avuçlar ve daha da aşağıya iner.

Boğazı benim ucumu sıktıkça, en yoğun boşalma içimi kaplar. Acının eşliğinde, hırıldayarak saçını çekerim, ama o mırıldanarak ağzını penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirir, kendi hızında yutar ve yalar, testislerimi yoğurur ve penisimin tabanını okşar.

İkinci bir orgazm hiçbir uyarı olmadan içimi kaplar, görüşümü çalar ve vücudumdaki her siniri elektrikleştirir.

Kafasını kasıklarımdan çekip, son damla spermim uçumdan damlarken oksijen için mücadele ettim.

"Siktir, Loretta. Yeter," diye inlerim.

Onun boğuk homurtusu duyularımı keskinleştirir. Gözlerine bakıp sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırırım.

Ağzını açar ve dilinde hala birikmiş olan yapışkan sıvıyı gösterir.

Memnuniyetim tavan yapıyor. İçgüdüsel bir zevk ve ahlaksız bir hedonizm içimi kaplıyor.

O benim. Onu işaretledim. Sonsuza kadar benim olacak. Muhteşem yeşil gözleri yaramazlıkla parıldıyor.

Dilini esnetip ağzından benim spermimi dışarı itiyor. İnanamadan, spermimin çenesinden akıp göğüslerine damlamasını izliyorum.

"Oops. Belki bir dahaki sefere," diyor sırtarak.

Hırlıyorum, onu ayağa kaldırıyorum, sırtını fayanslara dayıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarını omuzlarıma atıyorum ve yüzümü amına gömüyorum.

Onu kaç kez orgazma ulaştırırsam ulaştırayım, onun tatlılığından asla doyamam. Parmaklarımda arasında uçup gitmesini izlemekten asla bıkmam. Onu sikimle tatmin ederken bana nasıl sarıldığını ve daha fazlasını istediğini asla hafife almam.

Su soğuyup vücudumuzu ürpertince, aynı havluyla ikimizi kurulayıp onu çıplak olarak yatağına taşıyorum, ama doldurulmuş hayvanlardan oluşan dağ onu yatırmamı engelliyor. O da onları yere tekmeleyip battaniyeleri geri çekerek sorunu çözüyor. Onu yatağın ortasına yatırıp

ve ağır yorganı alıp onu örtüyorum, ama o homurdanıyor ve beni üstüne çekiyor.

"Sen dünyadaki en iyi ağırlıklı battaniyesin. Gitme. Lütfen." Nasıl direnebilirim ki?

Dirseklerimle kendimi destekliyorum, ama o tıslayarak kıvranıyor, ta ki yan yatıp göğüslerimiz birbirine yapışık, uzuvlarımız birbirine dolanmış hale gelene kadar. Uykumda onu boğmaktan korktuğum için geriye yaslanıyorum, ama onun hayal kırıklığına uğramış iç çekişi ve sabırsızca omzumu çekmesi, bacağını kalçama dolayarak beni ona güvenmeye ikna ediyor.

O, yardıma muhtaç bir kız değil. O benim güçlü, inatçı ve muhtaç *gattina'm*.

Yorgunluktan uykuya dalarken, saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve başparmağımı yanağına dokundurdum.

Özdeş kız kardeşi ya da ikiziyle ne kadar benzer özelliklere sahip olursa olsun, onu bir daha asla kimseyle karıştırmayacağım. O benim. Doğal bronz teninin altında, elmacık kemiklerinin en üstünde hafif çiller var. Dolgun kirpikleri ve dik burnu sadece ona ait. Sağ alt dudağının kıvrımında, bir adımdan fazla uzaklıkta görünmeyen küçük beyaz bir yara izi var.

O mükemmel.

Yıllardır uyuduğum en huzurlu uykuya dalarken, rüyalarımda sonsuza dek sürecek geleceğimizin sonraki adımlarını planlıyorum.

Loretta Giordano benim gelinim olacak. Onu Mancini ve Russo ailelerinin en yeni üyesi yapacağım. Babam onu sevecek. Bana bir şey olursa Nico onu koruyacak. Serenity, Natalie ve Bella, onun her zaman sahip olmak istediği kız kardeşler olacak.

Diğer odadan gelen sesle birden uyanıyorum. Loretta uyanıyor ve ben yataktan kalkarken oturuyor.

"Kalkma," diye homurdanırım.

Yatağa geri uzanır. Koridorda yürürken gülümserim. Büyürken çok küstah bir kız çocuğu olmalı. Çocukken bu kadar cesur ve tavırlıysa, ikiz kardeşi için ameliyat olmasına izin veren ebeveynlerini suçlayamam.

Kız kardeşine olan sevgisinin, doğal ifadelerini bastırmasının bir nedeni olduğunu bilmek içimi acıtıyor.

Giriş salonuna doğru yürür, çantamdan telefonumu çıkarır ve babamın aramasına cevap veririm. Her zamanki ciddi tavrıyla, palyatif bakım ekibinde

ekibinde bu öğleden sonra beklenmedik bir boşluk olduğunu söylüyor. "Kırk beş dakika sonra orada olacağım, baba," diyorum.

O da onaylayarak homurdanır ve telefonu kapatır. Dönüp baktığımda Loretta'yı oturma odasında tamamen çıplak bir şekilde ayakta dururken görürüm.

"Kalmayacak mısın?"

Yüzündeki savunmasız ifade karşısında kalbim durur. Dağınık saçları ve uykulu gözleriyle, bu kadar üzgün ve korkmuş görünmek için fazla güzel ve değerli.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma alıyorum.

"Sen de kalmayacaksın, *gattina*. Giyin. Benimle geliyorsun," diye homurdanırım.

Alnını göğsüme dayar ve kucaklamama karşılık verir. "Oh, tamam. Evet," diye mırıldanır.

Kederli bir iç çekişin ardından başını kaldırır ve sert bir bakışla beni yerine sabitler.

"Henüz yaralarını tedavi etmedim."

Cesur bir kararlılıkla elimi tutar ve beni mutfığa çeker. Elimde telefonumla çırlıçıplak dururken, sertleşmiş penisimi görmezden gelirim. O beni oraya buraya yönlendirirken, ben de onun kuklası gibi davranmaya razıyım. O, morluklarına merhem sürerken ve yaralarımın dudaklarını kapatarak öpücükler kondururken.

Loretta Giordano benim sonum olacak.

Hayatımın geri kalanını onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 13

Loretta Giordano

YİNE ELİMİ Uyluklarımın Üzerinden GEÇİRİYORUM ve Ermanno'ya göz ucuyla bakıyorum, o da sinyal lambasını yakıp yan aynasını kontrol ediyor.

Her dönüşte New York şehrinin daha da içlerine doğru ilerliyor. Her geçen saniye sınırlarım daha da geriliyor.

Şehir merkezine hiç gitmem ve riskli olduğu için klinikten daha yakına nadiren giderim. Üvey kız kardeşimin dolandırdığı insanlarla karşılaşmak istemedim ve Ermanno, onun acımasız erkekleri birbirine düşürmek için kurduğu kötü planını ortaya çıkardıktan sonra, daha da tereddütlü oldum.

Ayrıca, eşofman giyiyorum. Külot yok. Sütyen yok. Ermanno beni giydirdi, hatta saçımı özenle taradı ve kalın örgüler yaptıktan sonra beni kapıdan dışarı çıkardı.

Saç derimdeki baskının hoşuma gittiğini asla itiraf etmeyeceğim. Sanki ellerini hala üzerimde hissedebiliyorum. Ayrıca iç çamaşırı giymediğim için içten içe minnettarım. Bacaklarımın arasındaki ağrı, vajinama binlerce yumruk yemiş gibi bir acı veriyor.

Muhtemelen bu sabah bunu atlattığım içindir. Kocaman bir penisin vahşi darbeleri.

Dün bu saatlerde Ermanno'yu ilk kez gördüm.

Yirmi dört saat bir insanın hayatını nasıl bu kadar değiştirebilir?

Elimi yumruk yapıp kalçamın yanına koyuyorum.

Ermanno, dairemden çıktığımızdan beri gözlerime bakmadı ve çevremize karşı neden bu kadar dikkatli olduğunu anlıyorum - dünya tehlikeli bir yer, özellikle de onun için - ama aramızdaki mesafe arttıkça göğsümde bir korku oluşuyor.

Ayrılmadan önceki on dakika boyunca da telefonuyla meşguldü. Biriyle mesajlaşırken yüzü giderek ciddileşti ve takım elbise pantolonu ve uzun kollu gömlek giydiğinde şüphelerim arttı, ama takım elbise ceketi giymek yerine kolları sıvadığında endişelerimi dile getirmemeye karar verdim.

Bu mu? Üvey kız kardeşimin suçları için beni mahkemeye çıkarmak için savunmamı yıkmak için hazırlanmış ayrıntılı bir plan mıydı? Artık benimle eğlendiğine göre, beni kurtların önüne mi atıyor?

Bu düşünceleri bir kenara itip, terli avuçlarımı yine içgüdüsel olarak uyluklarımın üzerinde ovuştururken küfür ediyorum.

"Tekrar gelen müşterilerin pek fazla olamaz," diye homurdandı Ermanno. Ben irkildim.

"Ne?" diye soruyorum.

"Terli avuç içleri. Sinirli. İş yerinde de bu kadar gergin misin?"

Kötü bir anestezi uzmanı olduğumu ima ettiğini fark ettiğimde, öfke içimi kaplar.

"Affedersiniz? Sırf seks yaptık diye beni aşağılamaya hakkınız yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve işte gergin değilim. New York eyaletinin en iyi anestezi uzmanlarından biri olmak için öğrenmem gereken her şeyi öğrenmek için on iki yıl boyunca çok çalıştım. İşte gergin olmuyorum çünkü her türlü sonuca hazırlıklı olmak için zamanım var." Sanki asırlardır ilk kez gözlerini üzerime diktiğinde kalbim bir sıçrama yapar. "Hiçbir şeye hazırlanmama izin vermedin," diye suçlarım.

O iç çeker ve avucunu yukarı bakacak şekilde orta konsola koyar.

Bir an düşündükten sonra, parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve o bana güven verici bir şekilde sıkıca tuttuğunda sessizce rahat bir nefes aldım.

"Babamı doktor randevusuna götürüyoruz," diyor.

Gözlerini yoğun trafiğin olduğu caddelere dikip ağır bir ses tonuyla konuşması, babasının sağlığının iyi olmadığını düşündürüyor.

"Oh, dur biraz. Beni eşofmanla giyinmiş halde babana tanıştırmaya mı götürüyorsun?" diye azarlıyorum.

"Güven bana, *gattina*, bu sevimli ve şirin kıyafet tam da bu görüşme için ihtiyacımız olan şey."

Başımı koltuğun başlığına yaslayarak sertleşir ve inlerim. "O, yıllar önce Julieta ile tanışmıştı, değil mi?"

"*Mio papà, mia mamma*'ya bu kadar sadık bir koca olmasaydı, o da onun yatağına girmeye çalışırdı, ama onu ilk gördüğü anda onun niyetini anladı

. O piç kurusu beni uyardı, ama ben dinlemedim," diyor. "Sanırım babanı şimdiden sevdim," diyorum ciddi bir ifadeyle.

O gülümser.

"Umarım öyledir," diye fısıldar. "Hasta mı?"

diye sorarım.

"Dördüncü evre akciğer kanseri. En fazla birkaç ayı var." Kalbim sıkışır. Yutkunur ve elini sıkarım.

Birkaç dakika sessizce süreriz.

Acı verici olabilir, ama içgüdülerim bana onun babasını kendi babamdan daha çok seveceğimi söylüyor. Birinden ölmek üzere olan bir adama aşık olmasını istemek acımasızca, ama Ermanno için ben zaten aşığım.

Bu çok acı verici olacak.

Tanıdık bir simge benim dikkatimi çekiyor. Onu gerçek hayatta hiç görmedim, ama babam onu nasıl tanıyacağımı bana öğretti. Aslında babam, ona sahip olan aile hakkında *her şeyi* bilmemi sağladı.

Ermanno ona doğru dönüyor. Midem bulanıyor.

"Bu... bu Russo ailesinin binası, değil mi?" Elimini onunkinden çekmeye çalışıyorum, ama o daha da sıkı tutuyor. "Hayır. Kesinlikle hayır. Arkanı dön." Kaşlarını kaldırıyor. Omzuna vuruyorum. "Beni daireme geri götür. Beni bağlayıp mutfak dolabına falan tıkarsan da umurumda değil, ama beni oraya götürme," diyorum.

Omzunun üzerinden bir bakış atar, sonra binanın yanındaki kapıda durur ve gözlerime bakar.

"Bana vurdun mu?"

Sesindeki tehdit, doğrudan amıma saplanıyor. Hareket etmenin sadece ağrımı daha da artıracığını bilerek, koltuğumda kıpırdamama karşı koyuyorum.

"Evet, vurdum. İhtiyacım olduğunda kullanabileceğimi söylemiştin," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Kirpikleri şehvetli gözlerinin üzerine düşer ve bana en sinsi sırıtışını gösterir.

"Aferin kızım," diye mırıldanır ve birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerimi öper.

Muhafız penceresine vurur. O da döner. Adam onu tanır ve geçmesine izin verir.

"Burada yaşıyorsun, değil mi?"

Sesimden suçlamayı çıkaramıyorum. "Evet."

Bu beni şaşırtmamalı. O, Nico Russo'nun danışmanı. Çalıştığı ailenin yaşadığı binada yaşaması mantıklı, ama o başka bir güvenlik kontrol noktasına doğru ilerlerken midemde bir kurtulma hissi duyuyorum.

"Burada olmamalıyım. Üvey kız kardeşimin yaptığı şeyin korkunç olduğunu biliyorum, ama babam da..."

"Nico burada olduğunu biliyor. Dante de öyle. İkisi de babanın aptallığı için seni suçlamıyor."

Ciğerlerim ağrıyana kadar nefes alıp, kalbim boğazımdan kaçmaya çalışmayı bırakana kadar nefesimi tutuyorum.

Babam, vergi ve benzeri sorunlarla uğraşmadan güçlü adamlara sürücüler, sensörler, anahtarlar ve daha fazlasını içeren endüstriyel elektronik ekipmanlar sağlayarak mafya dünyasında kendine bir isim yaptı. Ben ortaokuldayken New York'ta bir yer edinmeye çalıştı, ama başarısız oldu. Hem de feci bir şekilde. Tonlarca para ve ekibinin yarısını kaybettiği için haftalarca öfkeli kaldı.

Belki de onun hayal kırıklığı, Julieta'yı şehrin yarısını baştan çıkarmaya teşvik etti.

Nefesimi verip başımı salladıktan sonra onun profilini incelemeye başladım. "Bugün seninle olacağımı babana da söyledin mi?"

"Hayır."

"*Che cazzo?! Neden?*"

Cevap vermedi.

"Sen tam bir *stronzo*'sun," diye homurdanırım.

Bir başka güvenlik kontrol noktasına yaklaşır ve beni yine iç çamaşırlarımı eritecek bir sırtışla (eğer giyiyor olsaydım) yakalar.

"Haklısın, ben bir *stronzo*'yum. Ben senin *stronzo*'sun, *gattina*," diyor.

O tekrar ellerimizi kaldırıp parmaklarımın arasına dilini soktuğunda titriyorum. Göğsümde duygular birikiyor.

İleri doğru sürer ve parlak ışıklı bir yer altı otoparkına girer. Tavan güvenlik kameralarıyla kaplıdır. Kör nokta yoktur.

Ermanno, *yükleme için* ayrılmış asansörlere *en* yakın yere park eder ve arabayı durdurur.

Onun kararını sorgulamıyorum, arabadan inip kapımı açmasını da beklemiyorum. Onun yanına gittiğimde kaşlarını çatıyor, ama kolumu koluna doladığımda gözleri yumuşuyor.

Dövüş becerilerim olabilir, ama bu iş beni aşıyor ve Ermanno'nun sağlam vücudu ve güçlü varlığı benim tek güvencem. Aptal değilim

onu uzaklaştırmak için aptal değilim, burada olmamın sebebi o olsa da.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni asansörlerin bulunduğu cam odaya götürüyor. Asansörün kontrol panelini inceliyorum ve o kartını yuvaya sokarken kartındaki logoyu ve renkleri not ediyorum. Asansöre biniyoruz ve benim rahat hissettiğim kattan çok daha yüksek bir kata çıkıyoruz ve şık bir koridora çıkıyoruz.

Babasının dairesi olduğunu düşündüğüm dairenin önünde durduğunda, onun iri cüssesinin beni gözetleme deliğindeki kameradan gizleyeceğini umarak arkasına geçiyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor ama beni korkak olarak nitelendirip nitelendirmediği umurumda değil. Babası beni görürse kapıyı açmayacaktır bile.

Bir köpeğin derin havlaması interkomdan duyulurken, bir erkek sert bir şekilde içeri girmesini emrediyor. Ermanno kapı kolunu çevirip kapıyı açıyor.

Köpeklerden korkmuyorum, ama genellikle sahiplerinin mizacını alırlar ve en son istediğim şey, izinsiz birinin evine girmek.

Ayaklarımı halıya gömüyorum, ama Ermanno beni daireye çekiyor, arkamdan kapıyı kapatıyor ve beni antrede bırakıyor. Babasının derin, ıslak öksürüğü kulaklarıma ulaşana kadar içimi terk edilmişlik hissi kaplıyor. Sweatshirt'ümün alt kenarını yumrukluyorum ve kapının hemen içinde garip bir davetsiz misafir gibi duruyorum.

Birkaç saniye sonra, sert ahşap zeminde patilerin sesinden önce düşük bir homurtu duyulur, ama sonra mini bir at köşeyi döner. Hayvanın devasa boyutu karşısında kalbim durur.

Hayvan donar. Kafasını bana doğru çevirir. Ve sanki kuyruğunu ısırılmışım gibi zıplar.

Tüm korkum kaybolur ve bu büyük bebeğin dehşetini silme içgüdüsü beni ele geçirir.

O köşeyi dönüp kaçmadan önce, bir dizimin üzerine çöküp avucumu ona doğru uzatıyorum ve bebeklere, hayvanlara ve ameliyat öncesi biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyan hastalara kullandığım tatlı, sakın ses tonuyla konuşuyorum.

"Merhaba, yakışıklı. Sen muhteşem, görkemli bir çocuksun, değil mi?" Köpek kıcının üzerinden bakıp yardım istercesine sızlanıyor, ama kimse onu kurtarmaya gelmiyor. "Bana merhaba diyebilirsin. Sorun yok."

Kulakları dikleşir ve kuyruğu kalkar. Havayı birkaç kez koklar, sonra bana doğru birkaç adım atar.

"Ne iyi bir çocuk. Buraya gel." Sesime gurur ve heyecan katıyorum.

Bana güvenmeye karar verir ve dilini sarkıtıp kuyruğunu sallayarak yanıma gelir. Onu okşayarak ödüllendiririm ve o benim üstüme yarı yarıya oturunca gülerek kulaklarını kaşırım ve alaycı bir sesle fısıldarım: "Söz veriyorum, sadece büyük, kötü mafya adamlarını ısırırım, bu yüzden benimle güvendesin."

"Bu doğru mu?"

Boğuk ses tüm neşemi kaçıır ve dikkatimi koridorun sonuna çeviririm.

Ermanno'nun yaşlı hali, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve oğluna o kadar benzeyen bir ifadeyle duruyor ki, bu durum ürkütücü.

Korkumu yutuyorum ve ellerimi indirmeden önce köpeğin kulaklarını bir kez daha kaşıyorum.

"Ne doğru?" diye soruyorum.

"Sadece büyük, kötü mafya adamlarını ısırdığın mı?" "Ben..."

Ermanno'nun geniş omuzları babasının arkasındaki koridoru dolduruyor, ama beni kurtarmadığında omuz silkiyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Sadece bir tane büyük, kötü mafya adamı bana onu ısırmam için bir neden verdi, ama bu tatlı çocuk bunu hak edecek hiçbir şey yapmaz."

Köpeğin kuyruğu yere vurur ve onun hakkında konuşurken sesim değişince yüzümü yalar.

Yaşlı adam homurdanır ve koridordan bana doğru ilerlemeye başlar. Gözleri ne düşündüğünü belli etmez, bu yüzden ayağa kalkar ve yana doğru kayarak vücudumu onunla köpek arasına koyarım.

Ermanno'nun babası durmaya niyeti yokmuş gibi bana doğru ilerlerken kalbim hızla atıyor. Elini kaldırdığında, dengemi sağlamak ve bir ters vuruşa hazır olmak için biraz daha geniş bir duruşa geçiyorum.

Ermanno'nun gözleri kararır ve ileri doğru yürür, ama ben dikkatimi acil tehlikeye veririm.

"Baba, bekle..."

Ermanno'nun babası beni geçip duvardaki kancadan köpeğin tasmaını aldı.

Gözlerimi kırıştıtırıp, yaşlı adam köpeğinin tasmaına tasmayı takmak için eğilirken, temkinli bir endişeyle köpeğin başından elimi çekiyorum. Ermanno'nun şaşkın ifadesinde hala soğuk öfkesinin yankıları var, ama babasının yanından dolaşıp kolumu tutuyor. Elini itip, ayağa kalkan babasının bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Adın ne, kızım?"

Artık Ermanno'nun bu hırıltılı sesini kimden aldığını biliyorum. "Loretta."

Homurdanarak giriş masasından cüzdanını alır ve takım elbisesinin iç cebine sokar.

"Ağzın açık bakmayı bırak da kapıyı aç," diye emreder.

O ve oğlu arasında bakışlarımı gezdirip, dönüp kapıyı ardına kadar açtım ve topuğumla açık tutmaya çalıştım.

Ermanno'nun ona Pops dediği adam, tanıdık bir yürüyüşle içeri girer. Cesaret ve tehdit dolu, oğluyla aynı ölümcül havayı yayar, bu yüzden yanımdan geçerken bana yan gözle bakmadığında, göğsümdeki gerginlik yeterince azalır ve derin bir nefes alabilirim.

Beni bir tehdit olarak görmüyor. "Pops, nasıl..."

"Scraps dişsiz bir aptal olabilir, ama karakterleri çok iyi değerlendirir," diye Ermanno'nun sözünü keser Pops. "Ve *bunu* senin yüzüne yapan," Ermanno'nun yanağında ısırtığının bıraktığı morluğu gösterir, "ve sonra da yanında kalan bir kadın, tutmaya değer bir kadındır."

Ermanno beni yanına çekip babasının peşinden götürürken, ben şaşkın bir sessizlik içinde onu takip ediyorum.

Tek kelime etmeden asansörle çatı katına çıkıyoruz. Pops aynada beni inceliyor, bakışlarını saklamıyor, ben de ona bakıyorum, bu kadar ağır bir anda zayıflık göstermeye niyetim yok.

Asansörden çıkar. Scraps — bu kadar büyük bir köpek için en saçma ama en sevimli isim — sahibinin kalçasına yaslanır, ama yaşlı adamın dengesini bozacak kadar değil, ve aptalca, belirsiz gözlerle etrafına bakar.

Piknik masasının etrafında toplanan insanları gördüğünde kulakları dikilir ve mutlu bir şekilde havlar.

Muhtemelen onlu yaşların başında olan genç bir bayan, kollarını açarak ve gözlerini sadece köpeğe dikerek bize doğru koşar. Kalbim sıkışır. O, Nico'nun üvey kardeşi Bella olmalı. Onun heyecanı ve sevinci beni hayrete düşürür. Bir genç, etrafında bu kadar tehlikeli adamlar varken nasıl bu kadar kaygısız ve mutlu görünebilir? Scraps, Pops'tan izin aldıktan sonra, tasmaı arkasında sürüklenirken bir köpek yavrusu gibi zıplayarak ileri atılır.

Nico Russo piknik masasından kalkıp ürkütücü koyu renkli gözlerini bana dikiğinde, damarlarıma buz gibi bir soğukluk yayılır.

Ermanno'nun babası Dante Russo ve ikinci eşi Kara'yı selamlarken, Ermanno'nun gömleğinin arkasını yumruğumla kavrayarak, ciğerlerimdeki tüm oksijenin kaçmasıyla kendimi toparlamaya çalışıyorum. Gökyüzünde süzülen büyük, kabarık bulutlara ve ferahlatıcı esintiye rağmen, o anın ağırlığı üzerime çöktüğünde nefes almakta zorlanıyorum.

Kız kardeşim ve ben bir daha asla mafya ile iş yapmayacağımıza yemin etmiştik, ama işte buradayım, New York'un en acımasız mafya babası ve tüm ailesiyle tanışıyorum. Livia, başka seçeneğim olmasa bile, beni asla affetmeyecek.

Nico'nun hamile karısı bile piknik masasında oturuyor. Aileye yeni katılmış olmalı, ama tanıdık geliyor. Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz, güneş bulutların arasından sızıyor ve o yüzünü gökyüzüne kaldırıyor.

Onu, babamın uzun zaman önce incelediği fotoğraflardan tanıyorum. O, New York'un bir başka ünlü mafya babası Matteo Vivaldi'nin en küçük kızı Serenity Vivaldi.

Bu iş beni çok aşıyor.

Piknik masasının uzak tarafında duran, muhteşem ve enerjik bir kadın bize doğru yürüyor. Hafif topallamasından, onun Nico'nun kız kardeşi Natalie olduğunu anlıyorum. Natalie, uzun zaman önce annelerini öldüren trafik kazasında ayağını kaybetmişti.

Nico kolunu uzatarak onun bize yaklaşmasını engelliyor. Natalie ona sinirli bir bakış atıyor, sonra gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Nico ona bakar ve dudaklarını inceltir.

"Serenity ile bekle demiştin," diyor. Natalie

kaşlarını kaldırıp başını eğiyor.

"Nitty bana zavallı kızı kurtarmamı söyledi ve sen de biliyorsun ki ben her zaman seni değil, karını seçerim, o yüzden..."

Nico iki kaşını da kaldırır ve bakışını sertleştirir.

Natalie homurdanır ve başını sallar.

"Bak, ya Ermanno'ya güveniyorsun ya da güvenmiyorsun..." İçimi bir endişe kaplar ve Natalie'nin güvenliğinden endişe duyarak Ermanno'ya bakarım, ama o hiç de tedirgin görünmüyor. Hatta gözlerinde neşe parıldıyor. Sanki Nico'nun kız kardeşinden kaos dışında başka bir şey beklemiyormuş gibi. Dikkatimi tekrar Natalie'ye çeviririm ve o konuşmaya devam ederken gözleri ruhumu delip geçer ve neredeyse yere çöküyorum. "...ve o, *Ermanno'nun* ona yaptığı her şeye rağmen hayatta kaldığına göre, ben Loretta'ya oy veriyorum."

Kalbim bir an durur. O benim için savunuyor. Daha önce hiç tanışmadık. Beni tanımıyor.

Ermanno onlara ne anlattı böyle?

"Natalie," diye azarladı Nico, ama o küstah tavrını bırakıp ona aşırı geniş, sahte masum gözlerle baktı.

"Nico, bir kadının gerçek yüzünü görmek için en iyi yolun onu yerel dedikoducu cadalozların arasına atmak olduğunu öğrenmedin mi?"

Burun delikleri genişler, ama gözlerinde fırtına bulutları oluşmaz ve Serenity piknik masasında boğazını temizlediğinde, iç geçirir.

"Bana cadaloz deme, Nat. Bataklik cadısı demeyi tercih ederim," diye bağırır Serenity rüzgârın sesini bastırarak.

Bella güler ve Scraps'ı çatıdaki çimenli alana götürerek büyük kırmızı topu yakalamak için oynayarak Nico'nun bakışlarından kaçır. Kara, Pops'a bir bardak buzlu su doldururken yukarı bakarak Bella'ya olan sevgi ve hayranlığıyla dolu nazik bir gülümseme atar ve annemin acı tatlı anıları göğsümü sıkıştırır.

"Kabul et, ağabey. Karına o kadar aşıksın ki, yine *bir* tartışmayı kaybettin," diyor Natalie.

"Öyle. Kaybettim. Git," der Nico, bir adım yana çekilip kolunu sallayarak Natalie'yi takip etmemi işaret eder.

O hızla öne doğru koşar, kolumu tutar ve beni Ermanno'dan uzaklaştırır. O beni bıraktığında içimi rahatlatma ve endişe kaplar.

"Onlara aldırma Loretta. Bize katıl. Bizimle konuşmak çok daha ilginç. Ama aynı zamanda sorguya çekilmeye hazır ol. Nitty yatak istirahati yapıyor, bu yüzden dışarıda geçirebileceği zaman sınırlı ve seninle konuşmak için sabırsızlanıyor," diyor Natalia beni piknik masasına götürürken.

Kolunu koluma dolamamış olsaydı, onun gevezelikleri beni bunaltırdı. Bu sıradan dokunuş kemiklerimin derinliklerine işliyor ve günün endişesini yatıştırıyor.

"Oh, şimdi ben bir at mıyım?" Serenity alaycı bir şekilde azarlıyor.

"New York'taki en değerli yükü taşıyan en sevimli at," diyor Natalie.

Beni masanın etrafından geçirip yanındaki bankta oturtuyor. Kara yaşlı adamlardan ayrılıp diğer tarafıma oturuyor. Stres yüzünden koltuk altlarım terliyor.

"Peki, hangi dövüş sanatı?" diye sorar Serenity. Beklenmedik soru karşısında şaşırırım.

"Ne?" diye soruyorum.

"Mafya ailesindensin, muhtemelen nasıl olduğunu biliyorsundur, değil mi?" diye önerir.

"Şey, mafya ailesinden geliyorum, ama *nasıl* işliyor?"

"Birini aileye tanıtmadan önce güvenli olduğundan emin olmak için yapılan inceleme," diyor Natalie.

"Ah."

Bu zayıf bir cevap, ama başka nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Babamın etrafında bulunan insanların türünü düşünürsek, onun bunu hiç yaptığına emin değilim.

Serenity dirseklerini masaya dayar ve parmaklarını birbirine geçirerek gözlerime bakar.

"Yalan söylemeyeceğim. Bilgilerini kardeşim Aurora'ya verdim..."

"O bizim pek de gizli olmayan gizli silahımız gibidir. Hackleme konusunda kesinlikle ustadır," diye Natalie sözünü keser.

Serenity gülümser ve bu tanıma katıldığını belirtircesine başını sallar, sonra devam eder. Kara, masanın ortasından buzlu su sürahisini ve bir bardak alır.

"Aurora biraz araştırma yaptı ve senin boks ekipmanı satın aldığını öğrendi—bu arada, kardeşim Giorgio boksu çok seviyor, bu yüzden ona hediye önerilerinizi istiyor—ama aynı zamanda dilek listende bir sürü dövüş sanatları ekipmanı da var. Peki, hangi dövüş sanatı?"

Kara bana buzlu su dolu bardağı uzattı. Ona teşekkür edip bardağı aldım ve cevabımı hazırlarken bir yudum aldım.

"Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmama yardımcı olacağını düşündüğüm her şeyi biraz," diyorum omuz silkerek.

"*O adamlar* karşılaştıktan sonra hala buradaysan, belli ki işe yaramış," diyor Natalie, omzunun üzerinden Ermanno'yu işaret ederek.

O ve Nico, gruptan yeterince uzakta duruyorlar ki sesleri duyulmasın ve ikisinin de omuzlarındaki belirgin gerginlikten, bizim duymamızı istemedikleri konuları tartıştıkları anlaşılıyor.

"*Babam ve kardeşim*, savunma dersleri almam için ısrar ettiler, ama herkes protezimle bir şey yapmama izin vermekte çok tereddütlü olduğu için dersler çok basit ve sıkıcıydı. Bana birkaç hareket öğretir misin?" diye soruyor Natalie.

Kafamı sallıyorum.

"Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Tek ayağım olduğu için mi?" diye hayal kırıklığına uğramış gibi soruyor.

"Hiç de öyle değil. Sadece haddimi aşmak ya da seni zor durumda bırakmak istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Aşırıya *kaçabileceğini* sanmıyorum, Loretta," diyor Kara.

Onun sözleri ve ses tonu beni şaşırttığı için gerginleşir ve gözlerine bakarım.

Onunla ilk kez karşılaşıyorum ve o bana sanki kendi kızlarından biriymişim gibi davranıyor.

Belki de fazla ileri gidiyorum, ama küçük jestleri - beni yargılamak yerine gülümsemesi, bana bir bardak su ikram etmesi ve sanki buraya aitmişim gibi beni sohbeta dahil etmesi - Dante Russo'nun ikinci eşinden beklediğim şey değildi.

Üvey annem bana hiç iyi davranmazdı. Julieta her zaman ilk sıradaydı, sonra kardeşim geliyordu ve bazen Livia'yı da dahil ediyordu, ama beni asla. Ben ailenin lanetli üyesiydim.

Kara bana saygı, sempati ve anlayış karışımı bir bakışla bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, açıklığa ihtiyacım var.

"Ermanno seni buraya getirdiğine göre, sana güveniyor demektir. Senin ailenin bir parçası olmanı istiyor. Sınırı aşmamalısın," diyor Kara.

Ona aptal gibi göz kırparak, hangi paralel evrene düştüğümü merak ediyorum. Natalie gülüyor ve küçük parmağını uzatıyor.

"Sana öğrettiklerini sadece tehlikeden kurtulmak için kullanacağıma söz veriyorum. Gerçek tehlike gibi. Süslü ayak hareketleri ya da 'biber gazını çıkarıp koş' gibi saçmalıklar istemiyorum. Gerçekten işe yarayan şeyler istiyorum," diye ısrar ediyor.

Bir an Natalie'nin küçük parmağına baktıktan sonra, tekrar Kara'ya danışırım. Kara başını sallar. Ben de küçük parmağımı Natalie'nin parmağına doluyorum.

"Anlaştık. Öğrettiklerimi ölçülü kullan, ben de sana sadece kullanabileceğin şeyleri öğreteyim," diyorum.

Natalie bana gülümsedi, sonra geriye yaslanıp çatıdan bağırdı. "Hey, Bella! Bize daha iyi bir savunma koçu buldum!"

"Dur, ben kabul etmedim..."

"Akışına bırak, Loretta," diye gülüyor Serenity. "Natalie trenini durduramazsın."

Kara elimi okşadı.

"Doğru. Lütfen Bella'yı derslerine dahil et."

Onun güveni beni derinden sarsar. Gözyaşları boğazımı tıkarken yutkunurum. "İkinizden biri katılacak mı?"

Serenity başını sallar.

"Karnım bowling topu gibi olmasa bile şiddetten nefret ederim. Ama belki kardeşim Camilla biraz daha iyileştiğinde katılmak isteyebilir."

"Oh. Hasta mı?" diye soruyorum.

Aklım Pops ve hastalığına gider, ama Serenity başını sallar. Kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzülür. Sinirli bir hareketle eliyle silip atar.

"Korkunç bir saldırıdan kurtuldu. Çok fazla travma yaşadı. Çok fazla yaralandı. İyileşmesi gereken çok şey var. Kuzeydeki bir tesiste ve adım adım ilerliyor. Durumu yeterince stabil olduğunda ona sorarım."

Kız kardeşi için duyduğu acı ve endişe göğsümü sıkıştırıyor ve onu teselli etme isteği, iznim olmadan elimi masanın ötesine uzatıyor.

"Üzgünüm," diyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, elimi tutup sıkıca sıkı. "Teşekkürler. İyileşmesi uzun bir yol olacak, ama içimden bir his, senin..."

yardım etmek için geldin, teşekkür ederim. Gerçekten," diyor Serenity.

Onun sözleri yavaşça zihnime işlerken, inanamadan ona bakıyorum. Erkekler piknik masasının etrafında toplanıyor.

Pops ve Ermanno hızlıca vedalaşırlar ve herkes bana ne kadar nazik davransa da ben beceriksiz bir genç gibi davranırım. Ermanno beni yanına alır ve asansöre doğru yürürüz. Ermanno'nun benden New York'un en güçlü mafya ailesinden bir sır saklamamı istediğini fark edince içime bir korku yerleşir.

Russolar, babasının hasta olduğunu bilmiyorlar.

Asansör kapıları kapanırken, içimi kaplayan mutsuzluğa rağmen yüzümü düzeltirim.

Yeni arkadaşlarım, yalanımı öğrendiklerinde benimle arkadaşlıklarını sürdürmeyecekler. Ailem gibi onlar da benden nefret edecekler.

Bu çok

acı

verici.

Çok.

BÖLÜM 14

Ermanno Mancini

LORETTA BENİ İTİP GEÇER ve babamın arka kapıyı açmasını engeller, sonra eğilip yolcu kapısının kolunu çeker.

"Eğer hasta yaşlı adamın ihtiyacı olduğu konusunda aptalca bir şey söylersen..." Kaşlarını çatarak ve kalbimi çalan korkusuz tavrıyla sözünü keser.

"Sen onun babasıydın. Ön koltuk senin. Baba her zaman yan koltuğu yener."

Yetişkin olduğumdan beri ilk kez babam bana keskin bir bakış attı. Loretta ile konuşurken gözlerini benden ayırmadı.

"Yan koltukta oturanlar cepte kalır. Sen öyle değilsin kızım, ve eğer oğlum sana öyle inandırdıysa, o zaman benim de ona cepte oturanı kullanma vaktim gelmiş demektir."

Loretta'nın omzunu tutana kadar onunla göz teması kurdum. O homurdandı ve direndi, ama onu ön koltuğa ittim ve emniyet kemerini beline taktım. O kemeri açmaya çalıştığında, hırıldayarak yumruğumu örgüsüne doladım.

"O haklı, *gattina*. Onun da benim yara koleksiyonuma katkıda bulunmasına izin vermeliyim. Senin yerin burası, tam yanımda. *Capisci?*"

Canlı yeşil gözlerindeki özlemi saf inatçılıkla gizler, ama ellerini kucağına indirir ve dişlerini sıkar.

Kemerini yerine takıp ona bir öpücük çaldım. Direndi, ama alt dudağını ısırarak onu azarladığımda ağzını açıp benimkine girdi. Başım döndü ve dilini birkaç kez sertçe gezdirip saçlarımı yumruklayarak öpücüğün kontrolünü ele geçirdi ve alt dudağımı ısırınca beni neredeyse çıldırtıyordu.

Geri çekilip kızarmış yüzünü inceledikten sonra sırtarak kaçan saç tellerini geri taradım ve onu yalnız yakaladığım ilk anda intikamımı alacağıma sessizce söz verdim.

Mio papà kapısını kapatır.

Onun alnına bir öpücük kondurup kapısını kapatıyorum ve bagajın etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçiyorum. Park garajından çıkarken yolcularımdan hiçbiri tek kelime etmiyor, ama zaman geçtikçe araçtaki gerginlik değişiyor.

Loretta, dikiz aynasından babama birkaç kez gizlice bakıyor, ama babam pencereden şehri huzurla izliyor gibi görünce bakmayı bırakıyor. O bakışını başka yöne çevirdikten sonra, babamın eğlenceli, hüzünlü gülümsemesini yakalıyorum. Bakışlarını bana çeviriyor ve aynadan bana anlamlı bir bakış ve baş sallama gönderiyor. Ben de başımı sallayarak onun tavrını onaylıyor ve onu mümkün olan en kısa sürede tamamen benim yapacağıma yemin ediyorum.

O da kabul eder ve penceresine dönerek beni başından savar.

Birkaç dakika ve birkaç hastane geçtikten sonra, Loretta bana bir bakış atar. Bir saniyeden az bir sürede, içimde biriken tüm duyguları bana aktarır. Sevdiğiniz insanlardan önemli bilgileri saklamak işkence gibidir, özellikle de hepinizin değer verdiği birinin ölümcül hastalığı söz konusu olduğunda.

Lanet olsun, *mia gattina* beni çok iyi anlıyor.

Onsuz nasıl hayatta kaldım ki? Elimi orta konsola indirip kaşımı kaldırarak kabul etmesini isterim. O da iç geçirip elini elime koyar ve babamın tepkisini kontrol etmeden pencereye geri döner.

Gözlerini pencereden ayırmıyor, ama profilinde bir sırtış beliriyor, yani camdaki yansımadan el ele tutuştığımızı görmüş olmalı.

Özel hastanenin ana girişinin önüne park ediyorum ve hemşirenin tekerlekli sandalye getirmesini beklemek için etrafı tarıyorum, ama babam kapısını açıyor.

Loretta arabadan ondan daha hızlı iner ve ona kolunu uzatır. Benim için büyük bir mutlulukla, o da kolunu tutar ve onu hastaneye götürür. Loretta, adımlarını kısaltıp ayaklarını sürükleyerek onun gururunu korur ve sanki yavaşlayan taraf kendisiymiş gibi gösterir. Yumuşak hatlarını saran eşofmanı ve takım elbise giymiş babamın erkeksi vücudu ile ikisi birbirinden daha farklı olamazdı, ama kol kola yürürkenki yakınlıkları onlara gerçekçilik havası veriyor. Bugün ilk kez tanıştıklarını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, buna inanmazdım.

Loretta, çift camlı sürgülü kapıdan geçerken omzunun üzerinden bana bakıyor. Çenesini otopark yönüne doğru eğerek, kolunu babamın koluna daha sıkı bir şekilde dolayarak, ben arabayı park ederken ona göz kulak olacağını ima ediyor.

Bu hem üzücü hem de sevimli. Babam her zaman tanıdığım en güçlü adamdı, bu yüzden zihni hala keskinen vücudunun onu yüzüstü bırakmasını görmek ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Bunu iyi gizliyor, ama birkaç adım yürüdükten sonra nefes nefese kalıyor. Loretta adımlarını daha da kısaltıyor ve aralarında tek kişilik bir konuşma normalmiş gibi konuşuyor. Keşke ne dediğini duyabilseydim.

Merakım beni arabayı park edip, sorun çıkarmadan mümkün olduğunca çabuk ön kapıdan içeri girmeye itiyor.

Russo bölgesinden çok uzağız ve bu bölgenin patronu ve hastanenin yeni sahibi Giorgio Vivaldi burada olduğumuzu biliyor olsa da, en son istediğim şey ortalığı karıştırmak. Babam Russo ailesinin hastalığını bilmesini istemiyor ve Nico'nun hamile karısının kardeşi olan Giorgio ile sorun çıkarmak, onu kovdurmanın en hızlı yolu olur.

Lobiye girip ikilimi görmeyince, Loretta'ya bir mesaj atıp rehberin önünde duruyorum. Babamın randevusu olan muayenehaneyi bulduktan sonra, asansör yerine merdivenlere yöneliyorum, ama tuvaletlerin yakınındaki bir kargaşa dikkatimi çekiyor.

Birisi Loretta'yı daha küçük bir koridora sürüklerken, onun ayakkabılarını görüyorum. Tereddüt etmeden, tüm gücümü bacaklarıma vererek tam hız koşmaya başlıyorum ve kadına doğru giderken iki kişiyi deviriyorum. Köşeyi döndüğümde, koridorun ortasındaki bir odanın kapı çerçevesine tutunmuş, onu yalnız başına kapatmalarını engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

İki tanıdık figür servis asansöründen çıkıp Loretta'nın hayatı için mücadele ettiği odaya doğru ilerlerken adımlarım sendeliyor.

Giorgio Vivaldi ve Fiero Capito beni fark edince durdular. Ben de kayarak durdum. Bakışları daha da sertleşti.

Kahretsin, güvenlik kameralarında Loretta'yı görmüşler ve onun üvey kız kardeşi olduğunu sanıyorlar. Konuştuğumuzda onun bilgilerini vermemiş olmam aptallıktı.

"O Julieta değil," diye hırlıyorum.

Fiero alaycı bir şekilde güler ve odaya doğru yürür, ama Giorgio omzunu tutar. "Bu kadını da mı getirdin?" Serenity'nin kardeşi somurtarak sorar.

Kavga sesleri değişir ve Loretta'nın kadınsı sesi homurtuyla salona yankılanır, ben de Fiero'yu itip odaya dalarım.

Küçük bir yumruk karnıma çarptığında, karnımda bir ağrı hissediyorum ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor. Sendeleyip en yakın sandalyeye tutunuyorum, ama diyaframım kaskatı kesiliyor ve nefes alamıyorum.

Loretta'nın endişeli sesi acımı keser ve içgüdüsel paniğimi bastırıp kaslarım sonunda gevşediğinde zorla nefes alırım. Sesi sertleşir ve sırtıma yaslanarak birkaç tehditkar söz söylerken, içimi sevinç ve hayal kırıklığı kaplar. Giorgio ve Fiero ile karşı karşıya gelmiştir. Benim adıma.

Mia gattina çok sert, çok mükemmel.

Öksürüyorum ve derin bir nefes alıyorum, sonra dönüp onu kucaklayarak sıkıca sarıyorum. Kolları yanlarına sıkışmış halde, bacağını kaldırıp topuğuyla bacağıma vuruyor.

Sadece daha sonra moraracağını bildiğim için homurdanıyorum, ama dizimden aşağısı sürekli uyuşmuş olduğu için acımıyor.

"Sakin ol, Loretta. Bunlar yüzleşmek isteyeceğin adamlar değil. Onlara karşı ringde ya da ring dışında kazanamazsın," diye homurdanıyorum.

Kız kıvrılır ama ellerini yanlarına sıkıca tutar, ayaklarını yere sağlamca basar ve kendini sakinleştirmeye zorlar. Bana yaslandığında, iyi olduğundan emin olmak için ona sarılırım.

Yerde yatan iki goril kıpırdamıyor. Giorgio onlara şüpheyle bakar ve birinin botuna tekme atar. Adam homurdanır ve başını çevirir, sonra tekrar sessizleşir.

Fiero, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini Loretta'ya dikmiş olarak bize en yakın duruyor. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. O şikayet etmiyor.

"Bana parmak eklemlerini göster," diyor Giorgio Loretta'ya.

Sinirlenerek tıslarım ve onu arkama itmeye çalışırım, ama o az önce yumrukladığı yere dirseğini vurur ve ellerini omuzlarının önünde, parmakları açık ve avuç içleri kendine doğru olacak şekilde tutar.

Kadınım teslim olmayı bilmiyor.

Ve sağduyu da yok.

Fiero gülümser ve elini saçlarının arasından geçirir.

"Hey, patron, sorun yok. Kapının hemen dışında olmasaydık ben de onların bayıldığını inanmazdım," diyor.

Giorgio kalçasını tezgaha dayar ve kadına bir kez bakar. Dişlerimi sıkırmam ve Giorgio'nun mutlu bir evliliği olduğunu kendime hatırlatırım. Onun saldırısı, her erkeğin nefret listesindeki bir kadın olan Julieta Giordano'ya yönelikti. O kurnaz sürtük, sadece kurban sayısını artırmak için savaşlar başlatır. Gücüne değer veren hiçbir erkek, böyle bir kadının kendi bölgesinde dolaşmasına izin vermez.

"Loretta, ha?" diyor Giorgio.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve başını sallar.

Hırıldayarak ona sarılırım ve sweatshirt'ünün kumaşı onun muhteşem göğüslerini sıkıca sarar. Gün boyunca ilk kez, ona sütyen giymesini yasakladığım için pişman olurum. Bunlar benim ve sadece benim.

Her iki erkeğin de kendi kadınları olması önemli değil. Hiçbir erkeğin gözünün benim kadınıma bakmasını istemiyorum.

"Seni dün gördüm," diyor Fiero'ya. Gözleri büyür.

"Sen vurulmuş klinikte çalışıyorsun," diye hatırlar.

Kız başını sallar ve bana yaslanarak sorar, "Dün evlendin mi? Gelinliğini yırtıp bandaj olarak kullanan senin gelinin miydi?"

"Evet, o benim karım Emma," diyor.

Sesindeki gurur, Loretta'ya karşı hissettiklerimi yansıtıyor ve özlem dolu bir acı, onu kollarımın arasında daha sıkı tutmamı sağlıyor.

"Ona ilk görüşte aşık oldum," diye patlar ve ben, bir genç kızın aşık olduğu kişi hakkında dedikodu yapar gibi konuşmaya devam ederken, onun başının üstüne bakarım. "O kadar sakın ve yetenekliydi ki, ben de tamamen çıldırdım ve o sadece biraz huzur ve sessizlik ararken ona bebek mendilleri teklif ettim, bu yüzden muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyordur, ama..." omuz silkerek sözünü keser ve sanki çok ileri gittiğini fark etmiş gibi arkasına uzanıp pantolonumu alır.

"Kesinlikle Julieta değil," diye mırıldanır Giorgio.

Başını sallar ve tezgâhtan kalkar.

"Üzgünüm, Loretta. Güvenlik sistemimiz yüzünü taradığında, Julieta'nın bilgileri çıktı ve güvenlik görevlilerine bir uyarı gönderildi. Yukarıdaydık, bu yüzden kendimiz görmek için aşağı indik," diyor Giorgio.

Loretta'nın omuzları gevşer, ama pantolonumu bırakmaz. "Balayında olması gerekmez mi?" diye sorar, başını Fiero'ya doğru eğerek.

"Karım doğum öncesi kontrolü için burada, patron hanım ise kardeşi için yeni bir çocuk doktoru arıyor," diye cevaplar Fiero.

"Oh. Tebrikler! Hamile olduğunu bilmiyordum. Elbisesi içinde muhteşem görünüyordu," diyor Loretta.

"Senin de böyle düşündüğünü ona iletceğim," diyor sırtarak ve dikkatini *mia gattina*'ya değil karısına vermesine rağmen, kıskançlık öfkesi içimi kaplıyor.

Gerginleşiyorum. Loretta yumruklarını sıkıyor ve pantolonumun kumaşını uyluklarımın etrafında sıkılaştırıyor.

"Ermanno'nun babası için buradayız. Kan öksürmeye başladı, ben de onu erkek hemşireyle tuvalete gönderdim," diyor.

Bu da, goriller onu kaçırdığında koridorda tek başına durduğu anlamına geliyordu.

Ağır bir sessizlikten sonra Giorgio bakışlarını Loretta'dan bana çevirir. Gözlerinde yüzen sorular cevap bekliyor, ama şu anda ona verebileceğim tek cevap basit bir "O bir tehdit değil. Ben hallediyorum"dur.

Kabul ettiğini belirten küçük bir baş sallama yaptıktan sonra Fiero'ya odadan çıkması için işaret etti.

"Bilemiyorum patron. Kendinden iki kat daha iri iki adamı yere serdi. Belki de bir dahaki sefere benim yerime onu spor salonuna götürmelisin. O sparring seansını izlemek için para öderim," diyor Fiero koridora doğru yavaşça yürürken.

"Hayatta olmaz," diye Giorgio
hırıltıyor. "Kaybetmekten mi
korkuyorsun?" diye gülüyor.

Giorgio, omzunun üzerinden son bir kez bakarak, yerdeki adamları değerlendirir ve sonra benim bakışlarımla karşılaşır.

"Bu adil bir dövüş olmaz," diyor.

Fiero, patronunun omzuna hafifçe vurarak *tsk tsk diye* ses çıkarır ve başını sallar. "Neden öyle, patron?"

"Çünkü sadece ona karşı olmayacak. Onun zaten bir boks partneri var," Giorgio, koridordan uzaklaşmadan önce sözlerini bitirir.

O, onların uzaklaşan sırtlarını biraz fazla uzun süre incelerken, ben hırıldarım, elimi boğazına dolarım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Pantolonumu bırak yoksa içindekilerle sana başka erkeklere bakmaman gerektiğini öğretirim," diye hırıltıyorum.

Bırakmak yerine, parmaklarını uyluklarımın üzerine yayar ve sıkar. Penisim seğirir. Lezzetli vanilya kokusu burnumu doldurur. Kulağını ısırır ve onu bırakmadan önce narin boynunu parmaklarımla kavrarım.

Erkekler uyanır. Onu yanıma çekip, odadan çıkarken elimi beline doladım.

"Babamın öksürük krizi ne kadar kötüydü?" diye soruyorum. "İyi değildi," diyor.

Kolunu belime doladı ve sanki ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlarmış gibi yanıma yapıştı.

Çünkü ihtiyacım var. Babamın hastalığını öğrenen her insanla birlikte, bu daha da gerçek hale geliyor, ama Giorgio ve Fiero'ya bunu gizli tutmalarını söylememe gerek yok. Babamın bunu sır olarak saklama nedenlerini anlıyorlar.

Ona veda etmek istemiyorum. Böyle değil. Beni boğacak gibi hissettiren çaresizlikle değil.

Loretta yanımda olduğu sürece, babamın öbür dünyada benim için endişelenmeyeceğini bilerek bununla yüzleşebilirim. O, *mia mamma* ile yeniden bir araya gelebilir ve ben ailemi kurup onun mirasını sürdürürken beni gururla izleyebilir.

Loretta Giordano ile bir an önce evlenmem gerekiyor. Bugün değil. O yeterince acı çekti ve babamın vücudu randevusundan sonra daha fazlasını kaldıramaz. Bizi adliyeye kadar eşlik edemeyecek.

Yarın *mia gattina*'yı gelinim yapacağım. Ne pahasına olursa olsun.

BÖLÜM 15

Loretta Giordano

YORGUNLUK VE ÜZÜNTÜ bacaklarıma milyonlarca kilo yük bindiriyor, ama apartmanımın kapısına ulaşana kadar bir adım bir adım ilerliyorum.

Üzerimde dolaşan gözler hissettiğimde korku omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Koridoru baştan aşağıya bakıyorum, ama boş.

Ermanno en son yanımda olmadığında, iki iri yarı adam beni yakaladı, bu yüzden muhtemelen sadece gerginim.

İç çekip kartımı okuyucuya okutuyorum.

Kırmızı bir bip sesi çıkar. Kapı açılmayınca neredeyse kafamı kapıya çarpıyordum.

Sinirli bir homurtuyla kartı kontrol ettim ve aptallığıma gözlerimi devirdim.

Ermanno'nun dairesinin kartı, kaç kez okutursam okutayım kapımı asla açmayacak. Utanç içimi kaplar, ama yanaklarımdaki kızarıklık, bana anahtar kartını verdiği anın hatırasını zevkle hatırlarken damarlarımda kaynayan heyecandan kaynaklanıyor.

Apartmanımın kapısının yanına park ettikten sonra, beni ensemden tutup orta konsolun üzerine çekti ve kartı avucuma kaydırırken beni deli gibi öptü. Alt dudağımı ısırp çenemi şehvetli bir şekilde diliyle okşadıktan sonra, onun yanına taşınana kadar kartı benim kartımın yanında tutmamı istedi.

Sonra beni binama kadar geçirdi, popomu okşadı ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra hemen geleceğini söyledi.

Çantamı açıp cüzdanımı ararken, izlendiğimi hissetmeye devam ettim, bu yüzden sırtımı kapıya dönüp koridoru gözden geçirdim. Her şey normal görünüyordu, ama cüzdanımı açıp doğru anahtar kartını çıkarırken, kız kardeşimin kapısındaki gözetleme deliği dikkatimi çekti.

Endişemi bir kenara itip kartımı okuttum ve daireme girdim. Kapıyı kapattığım anda gerginliğim azaldı. Dengesiz bir nefes alıp beynimi kapattım ve vücudumun beni eve gelme rutinini yerine getirmesine izin verdim. Çantamı attım, ayakkabılarımı bankın altına tekmeledim ve yumruk torbasına doğru giderken soyundum, ama eldivenlerim standda olmadığına birden durdum.

Beynim komik bir şekilde iki kez bakar.

Ah, doğru. Yeni sevgilimi hayal ederken, tehlikeli bir mafya adamının hayatımın her alanını istila ettiğini unutmuşum. Eldivenlerim hala yere düşürdüğüm yerde duruyor ve onun meydan okumasına karşılık vererek hayatımın en epik dövüş seansını gerçekleştirmiştım.

Saçımı ördüğü örgülerden başka hiçbir şey giymeden, çıplak ve yorgun bir şekilde dairemde dolaşıyorum, beni her yere yapıştırdığı her yüzeyi katalogluyorum ve onun dairemi hiçbir değişiklik yapmadan dönüştürdüğünü fark ediyorum.

Güzel erotik anılarla dolu evimin artık tek bir sahibi yoktu.

İki sahibi var.

Ermanno buraya ait. Onun gitmesini asla istemiyorum.

Duygular boğazımı tıkıyor, ama gözlerimden yaş akıyor. Çok yorgunum ve kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yok. Polisleri güvenerek annemi öldürdüğümü anladığında, ailemin geri kalanı gibi o da benden uzaklaşacak.

Telefonum antrede çalıyor. Karanlık dairemde hayalet gibi dolaşıp çantamdan telefonu çıkarıyorum. Ermanno'dan geldiğini düşünerek, sesli mesaja düşmeden önce iç çekip cevap veriyorum.

Yarın işe döneceğimi onayladığımda, kapı çalınır. Ermanno'ya anahtar almayı, kamerayı kontrol etmeyi not alırım, sonra düşünmeden kapıyı açarım.

O homurdanarak içeri girer, kolunu sırtıma dolayarak beni kendine yapıştırır.

Gömleğinin düğmesi ağrıyan meme ucuma değene kadar çıplak olduğumu hatırlamıyorum. Tıslayarak gömleğinin önünü yumruklarım.

"*Mio Dio*, çok güzelsin, ama ben paylaşmam, *gattina*. Bir daha çıplak kapıyı açma. *Capisci?*"

Elimi göğsüne kaydırarak başımı sallarım. Titreyen parmaklarımla gömleğinin düğmelerini açtığımda, o da içinden küfür eder.

İçim titrediğinde, yüzümdeki acı ifadesini gizlemek için alt dudağımı ısırırım. Islaklık kıvrımlarımı kaplar ama heyecanım arttıkça içimden bir acı dalgası geçer.

Günlerce vücudumu sınırlarına kadar zorladıktan ve aylarca dokunulmaktan mahrum kaldıktan sonra bile, daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Kocaman ellerini başımın arkasına koyar, kalın örgüsünün bütün gün kafamda yarattığı baskıyı vurgular ve yüzümü kendine doğru çekerek öper. Kalbim bir an durur, o bağlantıyı kontrol eder, önce dilini nazikçe hareket ettirir, sonra yavaş yavaş ağzımın derinliklerine iner, ta ki içimi saran sıcaklık eklemlerimi gevşetip acıyı bastırana kadar.

O, ustaca parmaklarıyla saçımı çözdürürken öpüşmeye devam ediyor. Düğmeleri açık gömleğini açıp omuzlarından aşağı itiyorum, ama o saçımı bırakmayı reddediyor, ben de göğsünün her santimini ezberliyorum. Pürüzlü bıçak yaralarından buruşuk kurşun deliklerine, ameliyat dikişlerinden pürüzsüz cilde kadar, vücudu karanlık ve tehlikeli bir hayatın hikayesini anlatıyor.

Şükran duygusu içimi kaplıyor. Hayatta kaldığına çok seviniyorum. Ona hayatımda ihtiyacım var.

İkiz kardeşim ve ben, bir daha asla mafya hayatına dönmeyeceğimize yemin etmiştik. Ben bu yemini bozdum ve bugünkü fırtınalı günün ardından, artık pişmanlık duymuyorum. Kardeşime verdiğim sözü tutmadığım için ruhumda sadece bir parça suçluluk kalıyor, ama Ermanno'ya olan aşkım bunu önemsiz kılıyor.

Onun hayatıma girmesini hiçbir şeye değişmem. Artık o burada, yalnız değilim.

Saçımı okşuyor. Ağzına inleyerek kemerini çözüyorum. Dili benimkine dokunuyor. Tek hareketle pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum. Sıcak, kalın penisi karnıma değiyor.

Öpüşmemizi kesmeden, iki eliyle kıçımı kavrar ve beni yerden kaldırır. Bacaklarımı ona dolarım. Omzunu duvara dayar ve alt dudağımı ısırır, sonra ayakkabılarını çıkarır ve kıyafetlerini tekmelerken tekrar ağzıma dalar.

Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, bacaklarımı ona sıkıca sarıyorum ve kalçalarımı eğip ıslak amımı sıkışmış sikinin altına sürüyorum. O hırlıyor ve dairede dolaşıyor. Beni yatağa yatırıp kollarımı ensesinden çekince, sırtımı kamburlaştırıyorum ve meme uçlarım onun yara izlerine değince hissettiğim zevkten nefesim kesiliyor.

Bileklerimi başlığa doğru çeker ve bir yumrukla kavrar, sonra elini vücudumuzun arasına sıkıştırır. Uyarı yapmadan nasırlı parmak ucuyla klitorisimi okşadığında, ciyaklarım ve dilini ısırırım. Geri çekilir ve koyu gri gözlerini bana diker.

"Özür dilerim! İsteyerek yapmadım, yemin ederim. Çok ağrıyor. Gerçekten, gerçekten çok ağrıyor," diye aceleyle açıklamaya çalışıyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar ve bileklerimi bırakıp kolunu omzumun yanına koyar ve yüzümü avuçlar.

"Sorun yok, *gattina*. Senin için nazik olabilirim," diye dudaklarıma fısıldar.

Bunu kanıtlar. Tekrar tekrar. Dişleriyle, diliyle, parmaklarıyla ve penisiyle.

Yavaş, uyuşturucu gibi öpücüklerle. Büyüleyici, aç gözlerle.

Beni güçlendiriyor, paramparça ediyor ve yeni, daha güçlü bir yaratık olarak yeniden bir araya getiriyor.

Onun ağırlığı beni yatağa bastırırken ve penisi vücudumun derinliklerine girmişken uykuya dalıyorum.

Alarmım beni uyandırıyor. Sinirlenerek homurdanıyorum ve devasa, sıcak, sert oyuncak ayımı kendime daha sıkı sarıyorum.

O hareket eder. Ben hırlar ve telefonumu elinden düşürürüm. Telefon yatak üzerinde kayarak hala titreyerek yere düşerken, oyuncak ayım şakacı bir uyarı olarak kalçamı çimdikler. Hafif bir acı hissedince zıplarım ve tıslarım, sonra onun altından çıkıp körü körüne yerden telefonu alırım.

"Bir saat sonra ameliyatım var," diye homurdanırım.

Onun hareketsizliği zihnimdeki son uykunun izlerini siler. Yuvarlanıp gözlerine bakarım.

"Üzgünüm. Dün aradılar ve zor bir hastaya yardım etmemi istediler. Sadece bir ameliyat. Üç dört saat içinde biter."

Çenesindeki bir kas seğirir, ama ağzının aşağı doğru kıvrılması onu kızgın değil, hayal kırıklığına uğramış gibi gösterir.

"Olur. Benim de halletmem gereken bazı işler var," diyor.

Onun bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemediğim için gözlerimi kırıştıtırırım, ama şansımı zorlamamaya karar verip, yatağından kalkmadan önce yanağına bir öpücük kondururum. Hızlı bir duş ve hazır yulaf ezmesi yedikten sonra (iki porsiyon yapıp Ermanno'nun porsiyonunu tezgahın üzerine bırakırım), çantamı toplar ve telefonumdan saati kontrol ettikten sonra fuayeye doğru yola çıkarım. Bankın üzerine çöküyorum, ayakkabılarımı giyiyorum, ayağa kalkıyorum ve kapıya uzanıyorum.

Güçlü kollar arkamdan beni sardı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sesindeki tehditkarlık tüylerimi diken diken ediyor. Kıkırdıyor, göğsümü avuçluyor ve sertleşen meme ucumu gömleğim ve sütyenim üzerinden parmağıyla okşuyor.

"İşe gidiyorum." "Öyle değil," diye homurdanır.

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Beni kaldırır, bar taburesine taşır ve banyodan getirdiği fırça ve sprej şişesini alır.

Oklar kalbimin derinliklerine saplanıyor, ama ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, o saçımı örerken huysuz bir çocuk gibi bekliyorum. Saçımın ucunu bağlayıp beni tabureden kaldırdığında, dizlerimi beline dolayıp ensesini tutuyorum. Beni ön kapının yanında ayağa kaldırıyor, çantamı omzuma asıyor ve geri çekiliyor.

Reddedilmekten korkarak ve içimde karışan duyguları nasıl ifade edeceğimi bilemeden tereddüt ediyorum, ama parmak uçlarımda yükselip göğsümü onun göğsüne bastırıyorum.

O sırtarak kollarını bana doladı.

"İşte benim iyi küçük *gattina'm*," diye mırıldanır ve dudaklarımızı ateşli bir öpücükle birleştirir.

O geri çekildiğinde, işe gitmeyi düşünürüm, ama bacaklarımdaki zonklama bunun akıllıca bir fikir olmadığını gösterir, bu yüzden ona hızlıca, ağzımı kapalı tutarak köprük kemiğine bir öpücük kondurup teşekkür ederim ve koridora kaçarım.

Bir kapı sesi duyulur. Kapımın kapandığını sanarak, kız kardeşim koridora çıktığında irkilirim. Kapısı kapanmadan önce, girişinde erkeksi bir omuz gördüğümde donakalırım.

Kız kardeşimin sürekli eve erkekler getirdiğine dair güvenlik görevlisinin kaba yorumu zihnimde yankılanır.

Yüzümü asansörlere çeviriyorum, içim soğuyor. Eğer çok fazla şey gördüğümü ve mahremiyetini ihlal ettiğimi düşünürse, beni daha da uzaklaştırır.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Onun ses tonu beni iliklerime kadar ürpertir, dönüp gözlerine bakarım. Orada gördüğüm duyguları çözemem, bu yüzden aramızdaki bağa güvenirim.

Hiçbir şey bulamıyorum. Ya beni koruyor ya da ben bir şeyi bozdum. Her iki seçenek de kalbimi acıtıyor.

"İşe gidiyorum," diye cevap verdim.

"Çekim sırasında çalışan herkesin hafta sonuna kadar zorunlu izinli olduğunu sanıyordum," diyor.

Ses tonundaki suçlama, kimse bana haber vermemiş olmasının benim hatamış gibi geliyor.

"Kimse bana söylemedi. Günün ilk hastasına yardım etmem için beni çağırdılar," diyorum.

Çantasının askısında parmak eklemleri beyazlaşıyor. Kalbim korkuyla titriyor, sözlü saldırıya hazırlanıyor. Nadiren bu kadar sinirlenir, ama sinirlendiğinde çok acı verir.

"Belki de iş arkadaşların seni dışlamazlardı, eğer bu kadar soğuk davranmasaydın. Belki de arkadaş edinmeye çalışsaydın, bu kadar dışlanmış olmazdın," diyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ne? Ben öyle değilim..."

"Kimse senin transfer olmanı umursamaz, bu yüzden hala Rus adamın senin için geri geleceğinden korkuyorsan, git gitsin."

Kalbimi delen acıyla nefes alamadan ona bakıyorum.

"Sen zaten bir lanetten başka bir şey değilsin," diye homurdanıyor ve beni itip geçerek koridorda ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor.

Dünya dönmeyi bırakır ve beni uzaya fırlatır. Ciğerlerim genişlemesine rağmen oksijen yoktur. Lastik gibi bacaklarım beni merdivenlerden aşağı taşıyorsa da yerçekimi yoktur. Samantha'ya acil bir durum olduğunu ve bugün gelemeyeceğimi söyleyen sesime rağmen ses yoktur. Parlak ışıklı çamaşır odasına tökezleyerek girsem bile ışık yoktur.

Arka sıraya süzülürüm ve birkaç kez ileri geri yürürüm, adını koyamadığım bir şeyi beklerim. Ruhum her heceyi acı içinde sindirirken, beynim kız kardeşimin sözlerini işlemek istemiyor.

Bir bot muşamba zemine sürtünüyor. Dün gece koridorda hissettiğim aynı ürkütücü his geri dönünce, duyularım aşırı hızlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Biri beni izliyor.

Panik beynimi kaplar ve acı verici bir netlikle şimdiki ana geri dönerim. Makinelerin arasından bakarım ama kimseyi görmem.

Bir gölge koridorun sonundan geçiyor, ama döndüğümde olağan dışı bir şey görünmüyor.

Kocaman kollar belimi sıkıca kavrar, kollarımı yanlarıma sabitler. Çıglık atmak için ağzımı açarım, ama bir el yüzümün alt kısmını kapatır ve başımın arkasını kaya gibi sert göğsüne bastırır.

Dizlerimi göğsüme çekerek saldırganın ağırlığımı kabul etmesini ve dengesini ayarlamasını sağlıyorum, ama bacaklarımı indirip topuklarımla onun bacaklarına vurmadan önce, boynumu bükerek yüzüne bakmamı sağlıyor.

Yakışıklı, öfkeli yüzü.

Ermanno.

Rahatlamış bir şekilde yığıldım.

BÖLÜM 16

Ermanno Mancini

O BANA KARŞI ERIYOR ve bir an için neredeyse pes edip onu daha da yakınlaştırıyorum, ama sonra kız kardeşinin sözleri zihnimde yankılanıyor.

"Rus bir adamdan hiç bahsetmemiştin, *gattina*," diye homurdanırım.

Adrenalinini kontrol edilebilir bir seviyeye düşene kadar bana şaşkınlıkla bakar. Kristal yeşili gözlerinde inatçı bir parıltı belirir, bu yüzden elimi yüzünden çektiğimde, ne derse desin hoşuma gitmeyeceğini bilirim, ama onun ve Russo ailesinin güvenliği onun cevabına bağlıdır.

"Kız kardeşimin söylediği her şeyi duydun mu?"

Soru şeklinde olsa da, sözleri ve ses tonu beni yanlış bir şey yapmakla suçluyor.

"Evet, yaptım," diyorum.

Yüzündeki tüm duygular kaybolur. "Çek ellerini üzerimden," der. Kollarımı beline daha sıkı sararım.

Başının arkasını göğsüme vurur, iki eliyle bileğimi kavrar ve ağırlığını vererek bükülür. Örgüsünü yakalarım ve acı içinde dengemi neredeyse bulurum, ama o yana doğru dönerek bileğimi şiddetle çekerken sendelerim.

Onun ivmesi beni çamaşır makinelerinin olduğu sıraya doğru savurur ve omzum metale çarptığında hırlarım. Bacağını savurur, neredeyse dizlerimi arkadan kırar, ama ben kayarak tek ayağımla darbeyi alır ve ayakta kalırım. Öfkeli bir hırlama ile onu saçından çekip kaldırır ve paslanmaz çelik masanın üzerine eğdiririm. Ortalama bir tezgahdan daha yüksek olan katlama istasyonu, kışını mükemmel bir yüksekliğe getirir, bu yüzden her iki kalçasına hızlıca birer şaplak attıktan sonra, sert sıkımı ona sürterek kalçalarını kenara sabitlerim.

"Direnmeyi bırak, *mia gattina*. Ne kadar kirli oynarsan oyna, ben daha kirli oynarım. Ne pahasına olursa olsun kazanacağım," diye hırlıyorum.

O, ensesindeki tutuşuma karşı direnir ve tırnaklarını elimin arkasına batırır, ben de kollarını masanın üzerine çekip bileklerini belinin altına zorla bastırırım.

"Bırak beni!" diye tıslar ve direnir. "Zaten gideceksin, kimin kazandığı ne fark eder ki?"

Sesindeki acı kalbimi burkuyor ve elimi saçlarından bir santim uzakta durduruyorum.

"Seni neden terk edeyim ki, Loretta?" diye homurdanırım, çünkü onun direnmesi, kışının sert sikimin etrafında sallanmasına neden oluyor.

"Neden gitmeyesin ki? Onu duydun." Öfkeli bir tıslama ile omuzlarını çevirir, ama ben bileklerini daha sıkı tutarım ve düz yüzeye sıkışmış göğüslerinin görüntüsünün tadını çıkarırım. "İkiz kardeşim benim bir lanet olduğumu düşünüyor. Gitmemi istiyor, sen de öyle yapacaksın," dişlerini sıkarak söyler.

Kalçalarımı ileri itip yumruğumu saçlarına gömdüm, bu aptalca düşünceyi kafasından silmek için çamaşır odasında onu sikmeye hazırdım, ama o alaycı bir kakhaha atıp boynunu uzatarak gözlerime baktı.

"Ne anlayamadığımı biliyor musun?"

Onun ıstırabının derinliği ruhumu delip geçiyor.

"Senin gibi acımasız bir adam bile sevebiliyorsa, ben neden sevelemiyorum? Neden benim tarafımda kimse yok? Neden hep yalnızım?"

Acısını öfkeyle maskeliyor, ama gözlerinde gizlenen çaresizliği hiçbir şey gizleyemiyor.

Onun bileklerini bırakıp, elimi boğazına doladım ve saçlarından tutup onu kendime doğru çekerek, bana yaslanıp bakışlarımla karşılaşmaktan başka seçeneği kalmayana kadar onu kaldırdım.

"Sen benimsin, Loretta. Benden ne sır saklarsan sakla, seni asla bırakmayacağım," diye homurdanırım.

O alaycı bir şekilde gülümser ve iki eliyle bileğimi kavrar.

"Ben senin değilim. Beni asla elinde tutamazsın. Gerçeği öğrendiğinde, ailemin yaptığı gibi beni kovacaksın."

Örgüsünü nazıkçe sallayıp sorarım, "Ne gerçeği, *gattina*? Ne oldu?"

"Bazı sırlar çok korkunçtur, açıklanamaz," dişlerini sıkarak söylüyor. "Ruslarla mı ilgili?" diye soruyorum.

"Hayır."

"O zaman önemli değil. Sana olan hislerimi değiştirmez," diye ısrar ettim.

Gözlerindeki sert bakıştan anladığım kadarıyla, ne dersem diyeyim bana inanmayacak, bu yüzden saçını bırakıp göğsünü tutuyorum. Keskin nefes alış ve sert meme ucu damarlarımda dolaşan ateşi üç katına çıkarıyor.

Bir elini indirip ön kolumu tırmalarken, ben göğsünü yoğurup çimdikliyorum.

"Bana henüz inanmak zorunda değilsin, *gattina*. Sana kanıtlayacağım," diye fısıldarım.

Göz bebekleri büyüdü ve kalçalarını salladı. Sert sikimi kışına dayadım, giysilerimizin sürtünmesi boğucuydu. Bacaklarımdan aşağı sıvısını fışkırtırken, amının sikimi sıkıca kavramasını istiyorum.

Kulağının üst kısmını ısırırken, inlemesi boğazını titretiyor.

Elimi gömleğinin altına sokup sütyenini köprücük kemiğine kadar yukarı çekiyorum ve yumruğumu onun yumuşak, dolgun göğsüyle dolduruyorum.

"Dur. Burada başka biri vardı," diye tıslar.

"Onlar gitti artık. Rus adamla ne olduğunu anlat," diye talep ettim, dudaklarım şakağına değecek şekilde.

"Sanırım o benim kız kardeşimin erkek arkadaşıydı. Durmamız gerek," diye inler. Donakalırım.

"Rus adamın kız kardeşinin erkek arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır! Az önce burada olan adamın kız kardeşimin erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Sanırım beni takip etti," diyor.

İçimde karanlık bir şiddet arzusu yükselir. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye hırlarım.

Ben onun meme ucunu çimdiklerken o kıvrılır.

"Bilmiyorum, ama onu kız kardeşimin dairesinde gördüm. Belki de interkomdan bizi duymuştur?" diye nefes nefese sorar.

"Neden dinlediğini düşünüyorsun?" diye soruyorum ve dikkatimi diğer göğsüne çeviriyorum.

"Dün gece eve yalnız geldiğimde birinin beni izlediğini hissettim," diyor.

Parmaklarımla meme ucunu yuvarlar ve saçlarına hırıldarken onun inlemesinden zevk alırım.

"Dün gece bundan bahsetmedin."

"Biraz dikkatim dağınıktı," diye homurdanır.

"Şimdi nasıl? Dikkatin dağınık mı? Şimdi bana bir şeyler söylemeyi unutacak mısın?"

Tereddüt ediyor. Tırnaklarımı yumuşak tenine batırıyorum, doğru cevap vermezse şişkin tepeyi çizmekle tehdit ediyorum.

"H-hayır. Unutmayacağım," diye kekeliyor.

"Güzel. Şimdi cevap ver, *gattina*, yoksa seni eğip çamaşır odasında sikiyorum." Bekleyleştikten titrer, bu da tırnaklarımın meme başının çevresine batmasına neden olur.

"Kız kardeşinin bahsettiği Rus'la ne kadar zaman önce tanıştın?" diye soruyorum. "Onunla tanışmadım. Kliniğe daldı, silah çekti ve dinlemeyen herkesi öldüreceğini söyledi," diyor.

Düzensiz nefes alıp verışı, göğsünü tutuşumu tehlikeli hale getiriyor. Parmaklarımı boğazına doluyorum ve parmak uçlarımda atan nabzının keyfini çıkarıyorum.

"Ne istiyordu?"

Dilimi kulağının üstüne sürttüm.

"Kız kardeşimi patronunu ameliyat etmeye zorladı."

Onun hırçın, tıslayan cevabı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O gecedan önce Ralf veya ekibiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"O gece anestezi uzmanı siz miydiniz?"

"Evet."

"Ama korkmadın, değil mi? Geri adım atmadın ya da korku göstermedin. Yüzüne silah doğrultulmasına rağmen ona meydan okudun, değil mi?"

Başka bir adamın onun cesaretini kıskanması düşüncesiyle içimde kükreyen öfkeye rağmen, içimdeki savaşı fethetme ve onu şımartma ihtiyacı. Göğüs ucunu tırmalıyorum ve cevap verirken çıkardığı tıslamanın tadını çıkarıyorum.

"Evet. Patronu ameliyat masasında ölseydi, hepimizi öldürürdü."

Acıyı hafifletmek için dolgun göğsünü yoğuruyorum, sonra avucumu yumuşak karnına doğru kaydırıyorum.

"Ona karşı çıktığında ne oldu?" kulağına fısıldıyorum. Kemerinin üstündeki eti okşadığımda nefesini kesip kıvranıyor.

"Beni de yanında götürmeye çalıştı, ama ben kapıyı kilitledim." "Aferin kızım. Sonra ne oldu?"

Kafasını sallayarak örgüsünü göğsüme sürter ve bileklerimi çeker, ama ben kalçama sikimi sürterek kemerinin ucunu kemer halkalarından çıkarırım.

"Dur, Ermanno. Bu..."

"Adımı söylersen ne olacağını sana söylemiştim." Kemerini çözüyorum ve kot pantolonunun düğmesini açıyorum. "Cevap ver bana, *gattina*," diye

diye saçlarına doğru homurdanıyorum.

İnlemesi avucumun altında titriyor.

"Polisler geldi ve o kaçtı," diyor.

Fermuarını açtım ve elimi külotunun içine soktum. Onun yumuşak, kaygan tenini okşarken ikimiz de inledik.

"Benim için çoktan ıslandın, değil mi *gattina*?"

Kafasını sallar ama ellerimi ondan çekmeye çalışır. Ben homurdanırım ve onu göğsüme doğru çekerim, boğulmaması için parmak uçlarına basmasını sağlarım ve böylece onun cinsel organına daha iyi erişebilirim. Orta parmağımı onun sıkı, ıslak amına batırdığımda o nefesini tutar.

"Bu sekiz ay önceydi, değil mi?" diye soruyorum.

O başını sallıyor.

"Evet. Nasıl anladın?" diye soruyor.

Ben homurdanarak ikinci parmağımı da onun vücuduna sokarken kulağını ısırırım.

"O gece, patronumun yeni karısını kaçırdıktan sonra iki kez öldüğüm geceydi."

O kaskatı kesilir ve boynunu uzatarak bana geniş gözlerle bakar. Bu çok fazla.

Eğilip, onu cezalandırırcasına öperken, kot pantolonunu ve külotunu uyluklarının ortasına kadar indirir, sikimi serbest bırakır ve sıkı, ıslak amına taşaklarımı kadar derinlemesine sokarım. Sırtı kavisli ve bacakları pantolonuyla birbirine bağlıyken, göğüsleri gömleğinin altında zıplar ve her itişte G noktasını vurduğumda ağzıma inler.

O kadar kaygan ve duyarlı ki, ağzını yalarken ve amına imkansız derecede derine girerken kontrolümü zorlukla koruyorum. Çıglıkları beni daha hızlı girmeye teşvik ediyor. Daha derine. Daha sert.

Beni o kadar çaresizce öpüyor ki kalbim ağrıyor ve göğsümdeki çarpıntı sternumumu kıracak diye endişeleniyorum.

Kalçalarımınla ritmi taklit ediyorum ve parmak uçlarımla klitorisini buluyorum.

O kaskatı kesiliyor ve başını çeviriyor. Ben hırlıyorum, yüzünü bana doğru çekiyorum ve dilimi o kadar derine batırıyorum ki o öğürüyor.

Bütün vücudu gerginleşir. Klitorisini sıkıştırırım. O da dilimi ısırır.

Kontrolümü kaybettim. Penisimi şiddetle ittim ve klitorisini parmaklarımla arasında yuvarladım.

Sessiz bir çıglık atarak ağzını açar, amı beni sıkıca kavrarken dilimi serbest bırakır. Magma testislerimden penisimin ucuna doğru fişkirir ve

dilini ve dişlerini yalarım, rahmini tohumumla doldururken, etrafımda muhteşem bir şekilde parçalanırken onun her santimini sahiplenmem gerekir.

Dalga dalga zevk içimi kaplar. İç organları sikimi o kadar sıkı sıkı ki, gözlerimin kenarlarında yıldızlar dans eder. Kalçalarımı hareket ettirir ve o başka bir orgazmıla titrerken inlerim.

Son sıvı ateş damlası ucumdan çıktığında, başımı kaldırıp dudaklarını, çenesini ve yanaklarını ısırırım, biz dünyaya geri dönerken.

Nefes nefese kalmış nefesleri yüzümü okşuyor. Eğilip, penisim onun içinde hareket ederken ikimizden de inilti koparıyorum ve geriye yaslanıp gözlerini açana kadar yüzünü inceleyene kadar ağzımı onun ağzına adıyorum.

"Sen benimsin, Loretta. O sana bir daha asla dokunamayacak," diye söz veriyorum.

Gözlerini kırıştırp titreyerek başını sallar. Benim ayrılmamla ilgili sözlerini hatırlarım.

"Sana ihtiyacım var, *gattina*. Seni asla bırakmayacağım," diye yemin ederim.

Canlı yeşil irisleri gözyaşlarıyla parıldıyor. Kirpiklerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve tekrar açıyor.

Gözlerindeki sert parıltı ve çenesinin inatçı duruşu kaderini belirliyor.

Hırıldayarak klitorisini yaladım, o da tısladı, sonra parmaklarımı ağzıma sokup inledim.

Gözleri büyüdü. Elimde kalan sıvısını yaladıktan sonra ona hızlı, yakıcı bir öpücük verdim ve dudaklarına fısıldadım.

"Bunu kendin yaptın, *gattina*. Bu, bütün gün dilimde senin tadını hatırlamam için."

Dilinin ucunu ısırırım. Nefesini keser. Onu masanın üzerine eğip, ıslak amından sikimi santim santim çıkarırım.

Soğuk hava, onun sıcak, sıkı kılıfıyla kıyaslanamaz, ama ben, spermimin amından sızmasını izlerken, sikimin yere damlamasına izin veriyorum. Dayanamayarak, parmağımı viskoz sıvının içine daldırıp onu tekrar içine itiyorum. O, nefes nefese kalıyor ve parmağımın etrafında çırpınıyor.

"*Mio Dio*, sen mükemmelsin," diye homurdanırım.

Ellerimi ondan çekip külotunu bacaklarından yukarı çekince, rafın arkasındaki mendil kutusunu görmezden gelerek sertleşir.

"Ne yapıyorsun? Bu çok iğrenç," diyor.

Onu görmezden gelip giydirmeyi bitiriyorum, sonra kemerini kot pantolonundan çıkarıp bileklerini arkada birbirine bağlıyorum.

"Sen benimsin, *gattina*. Eğer bütün gün amcığın benim spermimle ıslansın istiyorsam, öyle olacak."

Göz bebekleri büyür ve yanakları daha da kızarır. Onu ensesinden tutup çenesini kavrarım ve dudaklarına karşı konuşurum.

"Seni sonsuza kadar yanımda istiyorum, o zaman ne gerekiyorsa yaparım, seni bağlamak, omzuma atmak ve mihraba sürüklemek dahil."

O itiraz etmeden, tüm bağılılığımı ağzına döküyorum, dişlerim ve dilimle onu taparcasına övüyorum. Geri çekildiğimde, sersemlemiş gözlerle bana bakıyor.

"Karım ol, Loretta."

Nefesini içine çekip, benim tutuşumun izin verdiği kadar başını salladı.

"Hayır," diye mırıldandı.

İç çekip yanağını ısırırım.

"Ben rica etmiyordum. İsteddiğin kadar bağır ve diren, *gattina*, ama bu beni durdurmayacak. Günün sonunda karı koca olacağız."

Dişlerini sıkar ve bana öfkeyle bakar.

Kirli sikimi pantolonuma sokup takım elbise ceketimi çıkarıp omuzlarına örterim. Onu döndürüp gömleğinin altına elimi soktuğumda, tıslar ve kurtulmaya çalışır, ama kalçalarımla kıcını masanın kenarına sıkıştırıp sütyenini düzeltirken, göğüslerini okşayıp meme uçlarını parmaklarımla okşayarak titremesinin tadını çıkarırım. Göğsü ve boynu kızarıırken, onu sıkı kumaşa soktum, sallanan etinin kaybını yas tutarak, gömleğini düzelttim, sonra takım elbise ceketimi ilikledim ve onu göğsüme yatırarak kucağıma aldım.

Asansöre binip bir yabancıнын *mia gattina*'ya bakışlarını üzerime çekmek istemediğim için merdiven boşluğuna vardığımda, şeytani kadın ateşli gözlerini bana çevirip kaşlarını kaldırır.

"Seni asla yalancı olarak görmedim," diye

alaycı bir şekilde söylüyor. En alt

basamakta durup duraksıyorum.

"Anlamadım?" diye soruyorum.

"Bu senin omzunun üstünde değil."

Sözlerinin anlamı beklentim ve öfkemin içime işlediğinde, yetişkin hayatımda ilk kez karnımdan gülercesine gülerek başımı geriye atıyorum ve onu göğsüme daha sıkı sarıyorum.

"Sen çok muhtaç, talepkar bir *gattina*'sın, değil mi? Pençelerin ve tükürüğünle. Asla değişme, Loretta. Sen mükemmelsin," diye fısıldayarak şakağına fısıldarım, sonra alnını öper ve merdivenleri çıkmaya başlarım.

O, içinden homurdanır ve kıvrınır ama merdivenleri çıkarken dengemi bozacak kadar direnmez.

"Merak etme, *amore mio*. Evlenmeden önce seni omzuma atacağım," diye söz veriyorum.

Ben fuayeden geçip yan kapıdan çıkarken, o bana bakmak yerine her yere bakıyor.

Düşüncelerini ifade edecek kelimeleri olmayabilir, ama ifade dolu gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Onu yolcu koltuğuna oturtup kemerini bağlarım, kolları hala arkada bağlı halde, ve o benim bakışlarımla karşılaşana kadar yüzünü okşarım.

Yutkunur ve yüzümü inceler.

Gözlerinde parıldayan şüpheleri sileceğim. Sözler işe yaramadı, bu yüzden sözlerimi yerine getirerek ne demek istediğimi kanıtlayacağım. Ona her şeyi vereceğim.

Kalbimi ve ruhumu. Vücudumu. Korumamı. Soyadımı. Ailemi.

Loretta Giordano zaten benim her parçama sahip. Şimdi bunu dünyaya duyurma zamanı.

O benim. Gelinim. Takıntım. Hayatım. Benim.

BÖLÜM 17

Loretta Giordano

GERİLİM DOLU bir enerji içimi kaplıyor ve bileklerimi saran kemer olmasaydı, kemeri çözüp kapıyı açar ve asfaltın hızla akıp gitmesine rağmen kendimi arabadan dışarı atardım.

Ermanno orta konsoldan uzanıp kalın parmaklarını uyluğuma doladı. Nabzım boğazımda atmaya başladı. Yutkundum ve bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim. Yayalar ve dükkanlar birbirine karışıyordu.

Onun açıklamasına nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Bir yanım onu hayatımın geri kalanında yanımda istiyorum, ama onu üç günden az bir süre önce tanıdım ve onunla evlenmenin sonuçları çok ağır olacak. Kız kardeşim muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacak, bu da ailemden beni dışlamayan tek kişinin de beni dışlayacağı anlamına geliyor.

Bunu atlatabilir miyim, bilmiyorum. Uzun zamandır onun sevgisini arzuluyordum, ama bugün söylediği acımasız sözler aramızdaki kopukluğu tamamlamış olabilir.

Ermanno'ya güvenebilir miyim? Güvenmek istiyorum. Bir yanım zaten güveniyor.

O zaman neden ona annemden bahsetmedim? Anlatmalıyım. Hemen şimdi. Benimle evlenmeden önce.

Ama korku boğazımı tıkıyor.

En azından, annemi nasıl öldürdüğümü öğrenmeden benimle evlenirse, sonrasında ortadan kaybolamaz. Benden boşanmak zorunda kalır ve o zaman onu birkaç kez görebilirim.

Ne zaman bu kadar acınası bir hale geldim? Düşüncelerimi bir kenara itip derin bir nefes alıyorum. Hafif kolonyası seks kokusuyla karışıyor. Koltuğumda kıpırdanıp bacaklarımın arasındaki pisliğe yüzümü buruşturuyorum.

Arabayı park eder, beni koltuğumdan kaldırır ve kapıyı tekmeleyerek kapatır, sonra beni kaldırımdan geçerek küçük bir butiğe taşır. Tezgâhın arkasındaki kadın ona tanıdık bir gülümsemeyle selam verir ve onu koridordan geçerek soyunma odasına götürür.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye homurdanırım.

Kaşlarını kaldırıp bana keskin bir bakış attıktan sonra beni görmezden gelip kadına teşekkür etti.

Kadın perdeyi kapatıp koridora çekildi.

Beni kanepeye atar ve boğazımı eliyle sıkıştırarak beni yere yatırır.

"Kapıya doğru koş, hadi bakalım," diye homurdanır.

Karanlık bir sıcaklık damarlarımdan akıyor. Bacaklarımdan arasında bir ihtiyaç hissediyorum, boxer şortumun içinde sıkışmış kaygan sıvıyı vurguluyor.

Çelik grisi gözleri ruhumu delip geçer, sonra sırtını dönüp elbise rafını inceler.

Beyaz elbiseler. Bazıları dantelli ve uzun. Diğerleri firfırlı ve kısa. Gelinlikler.

Perdeye doğru fırladım.

Çıkışa iki adım kala, sert bir omuz karnıma çarpar. Ayaklarımdan altındaki zemin kaybolur ve dünya tersine dönerken çılgın atarım. Ellerim arkamda bağlıyken, göğüslerim onun kaslı sırtına bastırılır ve örgülerim başımın üzerinde sallanır. O ayağa kalkar ve beni omzuna daha yükseğe kaldırır, zemin gittikçe uzaklaşırken ona güvenmemi sağlar. Kalın kolu bacaklarımı göğsüne sabitler ve gülerek "Aferin kızım" demesine rağmen geniş eliyle popomu tokatlar.

Hırıldayıp kıvranıyorum, ama göğsümde sevinç çiçek açıyor.

Beni bir patates çuvalı gibi omzuna asmış halde, elbiseleri aramaya devam ediyor. Birkaç saniye sonra, boğazından küçük bir ses çıkararak bir elbiseyi kanepeye atıyor ve ayakkabı rafına doğru ilerliyor. Başım zonkluyor ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Bir çift topuklu ayakkabı seçmek için bolca zaman harcıyor. O, odanın diğer tarafına geçerken bir çift topuklu ayakkabıyı kanepeye attığında, protesto etmek için bileklerimdeki kemeri deniyorum.

Tekerlekli vitrinden bir çanta alır ve onu sehpaye fırlatır, ardından makyaj masasından bazı saç bakım ürünleri ve makyaj malzemeleri kapar ve onları yığına ekler.

Cam kapaklı çekmeceleri açıp dantelli iç çamaşırlarını incelediğinde utanç duygusu içimi kapladı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Beni indir," diye hırıldarım.

"Hayatta olmaz, *gattina*. Seni adil bir şekilde yakaladım. Artık benimsin. Sonsuza kadar," diye homurdanır.

Ona inanmak istiyorum, nefes alamayacak kadar, ama göğsümdeki sıkışıklığın onun omzunda tehlikeli pozisyonumdan kaynaklandığını iddia ediyorum.

Beni kanepeye bırakıp ayakkabılarımı ve çoraplarımı ayağımdan çekerken, tekmeliyor ve çırpınıyorum, ama ciddi değilim. En son istediğim şey onun beni bırakması, ama mücadele etmezsem kendimi asla affetmem.

Seyirciler onun hakimiyetini acımasız ve taciz edici olarak görebilir, ama ben onun bana verdiği özgürlüğün tadını çıkarıyorum, o benim bacaklarımdan kot pantolonumu çıkarıyor ve ıslak boxer külotumu da aynı şekilde çıkarırken gözlerime bakıyor.

Topuğumla boğazına vurmaya çalışıyorum, ama o bileğimi yakalıyor ve dantelli beyaz bir tangayı ayağıma geçiriyor, sonra bacağıma karnına sıkıştırıp diğer bacağıma da geçiriyor. Ayaklarımı yastığa indiriyor ve baldırlarıyla bileklerimi sabitliyor, sonra kemerinden bir bıçak çıkarıp gömleğimi ve sütyenimi ortadan kesiyor.

Aklımdan gelen tüm küfürleri ona yağıdırıyorum, ama içimi bir sıcaklık kaplıyor ve ruhum zevkle titriyor. Omuzlarımdaki kumaşı kesip, önümdeki parçalanmış kumaşı çıkarıyor. Göğüslerim serbest kalıyor. Açlık gözlerini karartıyor.

Eğilip sol göğsümü ağızıyla kapattı. O vahşice yalayıp emdiğinde ben çığlık attım ve kıvrandım. Ben yanıp tutuşmadan milisaniyeler önce, ayağa kalktı ve straplez push-up sütyenimi göğsüme geçirdi. İpeksi kumaş sert meme uçlarımı sıkıştırırken inledim. Elini içeri sokup sert meme uçlarımı çimdikledi, sonra göğüslerimi sütyenin kupalarına yerleştirdi.

Göğsümde dönen kara delik daha fazlasını isterken, yüzüm kızarır. O homurdanır ve ellerini kıvrımlarımın üzerinde gezdirir.

"Siktir, *gattina*, çok güzelsin. Sana tekrar ihtiyacım var," diye homurdanır.

Bacağını üzerime atıp, kemerine uzanırken ağırlığıyla kalçalarımı sabitleyince nefesim kesildi.

"Sabırsızlanıyorum. Sonra bana ödet. *Anladın mı, gattina?*" diye homurdanıyor.

O devasa sikini serbest bırakıp kanca parmağıyla külotumu kenara çekerken, ben şaşkınlık ve hayranlıkla ona bakıyorum. Sikinin başını sıkışmış kıvrımlarımın arasında gezdirip hassas sinir demetinin tam üzerine vururken, klitorisimden içime doğru bir yıldırım çakıyor ve dışarıya doğru yayılıyor.

Sırıtarak penisinin uzunluğunu okşadıktan sonra, penis başını tekrar üzerimde gezdirip, ağır göz kapaklarımla titrememi izledi.

O içime girerken ciğerlerimdeki tüm hava kaçır. O çok büyük. Çok güçlü.

O kalçalarımı tutup ağırlığını daha fazla bacaklarımla üzerine verdiğinde, çaresizce nefes alıyorum. Kollarım arkamda bağlı ve altımda sıkışmış halde, o kalın penisini imkansız bir şekilde içime daha derine sokarken ben güçsüzüm.

Kavrayışını değiştirip başparmaklarıyla kıvrımlarımı ayırarak klitorisimi ortaya çıkardığında, ciyaklayarak başımı sallıyorum.

O homurdanıyor ve kalçalarını itiyor, kalın penisini sıkışmış amımın içine sokup çıkarıyor ve her içeri itişinde gerilmiş klitorisimi çekiyor.

Penisini açılı bir şekilde sokup içimdeki birkaç hassas noktaya çarptıkça içimde baskı oluşur. O bana vururken göğüslerim sallanır ve onları incelerken gözlerindeki şeytani parıltıdan, tüm dikkatini beni o kadar iyice kullanmaya verdiğini ve meme uçlarımla serbest kalacağını tahmin ederim. Birkaç sert itişten sonra görevini yerine getirir. Sağ meme ucum dantelden kurtulur. Parmak uçlarını kalçalarıma geçirir ve kıvrımlarımı daha da ayırır, sonra içime o kadar derine girer ki fermuarı uyluklarımla birleştiği yere çarpar.

Sert klitorisimi gerip, hassas organlarıma ucunu sapladığında yanıyorum. Başını geriye atıp, vücudumun derinliklerinde boşalırken homurdanıyor ve o, başparmağını doğrudan klitorisimin üzerine sürtünce, ikinci bir orgazm beni habersizce sararken kıvraniyorum.

Dünya bir anlığına karardıktan sonra neon ve ışıltılarla dolu bir gökkuşağına dönüştü.

Çıkar, ayağa kalkar ve beni ikiye katlar. Bacaklarımla göğüslerimi ezince tıslarım.

Sahiplenici gözlerle, sıcak sıvının amımdan sızıp kıkımın çatlağına doğru akmasını izler. Mırıldanır ve dizlerini belimin altına sıkıştırır, sonra yumuşayan sikini kullanarak spermlerini tekrar amıma taşır. Her zamankinden daha dolgun, o flanşıyla girişimi alay ederken, lezzetli gerginlikten titrerim.

Çıkarır ve külotumu yerine çeker, sonra pantolonuna geri girer ve bacaklarımla kalçalarının etrafında ayırır. Aldatıcı bir tembellikle ellerini kullanarak göğüslerimi sütyenime geri yerleştirir, sanki her hakkı varmış gibi mahrem bölgelerimi okşar ve terli saçlarımla yüzümden geriye doğru tarar.

Yüzümü avuçladığında titrerim ve elini okşarım, içimi kaplayan tatmin duygusuna rağmen daha fazlasına ihtiyacım vardır.

İfadesi yumuşar. Üzerime eğilir, beni yastıklara daha derin iterek, kalkıp beni oturur pozisyona getirmeden önce alnımı birkaç kez öper. Sert ama şefkatli elleri, yüzümü, boynumu ve omuzlarımı bebek mendiliyle temizlerken boğazıma bir taş yerleştirir.

Saçımı çözüyor, yüzümü ondan uzağa çeviriyor ve saçlarıma hafif meyveli bir ürün sıkıyor, sonra tepesinde karmaşık bir örgü yapmaya başlıyor. Ayna olmadan nasıl göründüğünü bilmiyorum ama sadece dokunarak bile çok beğeniyorum. Saç derimdeki gerginlik ruhumdaki kaygıyı hafifletiyor. Sanki kusurlarla dolu olsam da her zaman yanımda olacağına dair sessiz bir yemin gibi.

Beni tekrar kaldırıp yüzümü kendisine çevirdiğinde, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Çenemi avuçlayıp yüzümü inceledikten sonra sehpadan birkaç şey alır.

"*Mia mamma* öldüğünden beri bunu yapmadım, o yüzden kıpırdama, *gattina*," diye mırıldanır.

Yüzüme hafif bir primer tabakası sürerken, ben şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. Ardından daha da hafif bir fondöten tabakası ve yanaklarıma birkaç iyi yerleştirilmiş allık sürerken, hayretle gözlerimi kırpiyorum.

O makyaj konusunda benden daha bilgili. Göz kırpmayı bırakmaya zorladım ve mümkün olduğunca hareketsiz oturdum. O ise göz kalemi ve göz farı sürdü, ardından parmak uçlarıyla kenarlarını yaydı.

Fırçayı şişenin kenarlarına sürüp, dudaklarıma parlaticı sürüyor ve geriye yaslanıp yaptığı işi inceliyor.

Ellerim arkamda bağlı, daracık iç çamaşırlarıyla otururken, New York'un en yakışıklı adamına bakıyorum ve acımasız mafya adamının başka hangi sırları sakladığını merak ediyorum. Bir adam kaç tane beklenmedik yeteneğe sahip olabilir ki?

Beni kanepenin arkasına itiyor ve önümde diz çöküyor, sonra ayağımı uyluğuna kaldırıyor. Emin ellerle ayağımı topuğa sokuyor, kayışı bağlayıp aynı hareketi diğer ayağımla da tekrarlıyor.

Yutkunduğumda boğazım kaşınıyor. Beni ayağa kaldırıyor ve kollarımı kavrayıp dengemi bulmamı beklerken aç gözlerle beni süzdürüyor.

Sarsılmaz bir sabırla geri çekilir, elbiseyi askıdan çıkarır ve emeklerini bozmadan dikkatlice başımdan ve omuzlarımdan geçirir.

Çamaşırlarımı belime indirip yukarı çekerek göğüslerime oturturken, geç de olsa bunun straplez, diz boyu, dar bir korsajlı, kalp yakalı ve seksi bir etekli elbise olduğunu fark ettim. Arkama uzanarak beni gevşek bir kucaklamayla sardı ve korsajın kumaşını bir araya getirip sırtımdaki fermuarı yukarı çekti. Dar ama sıkı olmayan elbise o kadar iyi oturuyor ki, beni kaçırın adama şüpheliyle bakıyorum.

Bana şehvetli bir sırıtış atıyor ama seçtiği çantaya yeni kozmetik ürünlerimi koyarken sessiz kalıyor. Saçma sapan topuklu ayakkabılarla zar zor dengemi koruyorum. Bağlı bileklerim de pek yardımcı olmuyor.

Cüzdanımı ve birkaç eşyayı yeni çantaya aktardıktan sonra çantayı kapatıp, askısıyla parmağına asıyor.

O, arduvaz grisi gözlerini bana çevirdiğinde içim titrer. O beni omuzlarımdan tutup makyaj masasının yanındaki boy aynasının önüne götürürken, ben saçma sapan topuklu ayakkabılarla sendeleyerek yürürüm.

"Seni omzumda taşıyarak koridordan geçecek miyim, yoksa benim spermim bacaklarının içinden akarken yanımda yürüyecek misin?"

Beynim kısa devre yapıyor. Yalan söyleyemem. "Senin yanında," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi kalbimi eritir ve göğsümdeki dipsiz kara deliği doldurur. Arkamdan kollarıyla beni sararken, büyük bir mücevher kutusunu açtığına inanamama duygusunu yutkunurum.

Bir çift sade küpe, zarif bir saat, bir kolye ve bir saç bandı, kadife kumaşın üzerine yerleştirilmiş bir alyansın etrafına dizilmiş. Elmasın büyüklüğü midemi bulandırıyor, ama zarif tasarımı ve bandın içine yerleştirilmiş daha küçük elmaslar, bu şaşırtıcı büyüklüğü dengeliyor.

Nişan yüzüğünü çıkarır ve kutuyu makyaj masasının üzerine koyar, sonra bileklerimi çözüp ellerimi önüme çeker. Yüzüğü parmağıma takarken aynadan gözlerine bakarım. Elimi omzumun üzerine kaldırır ve parmak eklemlerimi öper, sonra kolyeyi boynuma takar ve tokasını kapatır. Tüylerim diken diken olur. Eğilir ve çıplak omzuma hızlıca bir öpücük kondurur.

Bileziği bileğime taktıktan sonra, saç bandını örgüme takıyor. Yansıma bakıp gözlerimi kırpıyorum ve ne zaman bu kadar güzelleştiğimi merak ediyorum. Kız kardeşimin çok güzel olduğunu hep düşünmüşümdür, ama o hiç yansımadaki gibi parlamamıştı.

Dünya saçımdaki elmaslar gibi parlıyor. Göğsümde sevinç kabarcıkları oluşuyor.

Ermanno etrafımda dolaşır ve küpelerimi çıkarır. Onları nadiren düşünürüm. Annem ölmeden önce kardeşimle birlikte kulaklarımızı deldirmiştik, bu yüzden temizlemekten öteye geçen her şey çok fazla yük oluyordu, ama onları çıkarıp deliklerin kapanmasına izin vermeyi düşünemiyordum.

Eski küpeleri kadife kutuya bırakıyor, sonra eğilip yeni küpeleri kulak mememe takıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Kulağımı sıkıca tutarken bir an durur.

Geriye yaslanıp kaşlarını kaldırdığında, içgüdüsel olarak meydan okumaya karar verdim.

"Birkaç damla gözyaşı ile benim emeklerimi boşa çıkarma. *Capisci?*"

Dilimin ucunu ısırp ona sert bir bakış attım. Son küpeyi diğer kulak mememe taktıktan sonra ellerini omuzlarımdan aşağı kaydırıp saat takılı olan bileğimi kaldırdı.

"Her parçanın içinde bir takip cihazı var. Saat, kolye, saç bandı ve yüzüklerde acil durum düğmeleri var."

Kafamı sallarım. Takip cihazı yerleştirilebilecek kadar büyük tek parça, alyansımdaki elmas, ama o kadar mükemmel ki içine bir şey saklanamaz.

Bileğimi daha yükseğe kaldırır ve saatin yüzüne en yakın olan bantta kazınmış tasarımın bir kısmını gösterir, sonra aynı şeyi kolyem için yapar ve kafa bandımdaki bir noktaya dokunur.

"Artık nereye kaçarsan kaç, seni bulacağım," diyor.

Boğazımı temizledikten sonra onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Peki ya seninki?" diye soruyorum.

Parmağını çenemin altına koyar.

"Sanırım kafan karışmış, *gattina*. Benim ihtiyacım yok..."

"Ama benim ihtiyacım var. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor, gizli takip cihazların nerede?"

"Bu işler öyle yürümez," diye homurdanıyor.

"Neden yürümesin?" diye homurdanarak karşılık veriyorum.

O iç çeker, attığı takım elbisesinin yanına gider, cebinden ikinci, daha küçük bir mücevher kutusu çıkarır ve yanıma geri döner. Onu elinden kapar ve açarım. Erkek saati, kol düğmeleri ve alyans ışıktan parlar.

"Telefonuma yüklemem gereken bir uygulama var mı?" diye sorarım. Yüzümü ellerinin arasına alır ve dikkatimi ister.

"Senin için kurarım, ama yemin ederim ki onu kullanmana asla gerek kalmayacak. *Capisci?*" diye söz verir.

Çoğunlukla ona inanıyorum, ama içimde küçük bir parça şüpheci kalıyor.

Ta ki beni küçük bir ziyafet salonuna götürüp misafirlerimizi gösterene kadar. Babası, Dante Russo ve Russo ailesinin diğer üyeleri yanında gururla dikiliyor. Serenity bile, önündeki kocaman bebek karnı ile güzel, dökümlü bir elbise giymiş. Scraps sızlanıyor ve Bella'nın bacağına yaslanıyor. Natalie gülümsüyor ve bana bir buket uzatıyor.

Gerçeklik üzerime çöküyor.

O bana gerçekten her şeyi veriyor. Gücünü ve korumasını. Sevgisini ve bağlılığını. En yakın arkadaşlarını ve ailesini.

Buna hazır değilim, ama kalbim sevinçle çarpıyor. O

benim, ben de onunum.

Sonsuza kadar.

BÖLÜM 18

Ermanno Mancini

LORETTA, beklenmedik misafirlerin sıralarını taradıktan sonra arkasını dönüp onlara sırtını döndü. Ailemi reddettiğinden endişelenerek öfkeyle doluyum, ama o koluma yapışıyor, yüzünü tavana doğru eğiyor ve sanki kirpikleri onu uçuracakmış gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Üzgünüm, emeklerini bozmak istemem," diye mırıldanır.

Kıkırdayarak, başının arkasını avuçlarım ve bizim için çok fazla şehvetli, ama benim istediğim kadar derin olmayan bir öpücük çalarım. O ciyaklar ve beni uyarmak için koluma vurur. Geri çekilip sırtarak, beni ihtiyacı olduğu gibi kullandığı için onu övüyorum ve intikam alacağıma söz veriyorum. Uyluklarını birbirine sürtüp burnunu kırıştırdığında, gülümsüyorum ve benim spermimle ıslanan amının ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayarak sertleşmemle mücadele ediyorum.

Kendini toparlaması için ona birkaç saniye daha veriyorum, sonra kolumdan elini çekip onu herkesin karşısına çeviriyorum.

Benim başımı sallamamla, babam misafirlerimizi ön masalara götürür ve Natalie ve Bella için sandalyeleri çekerken, Nico ve Dante de eşleri için sandalyeleri çeker. Babam Scraps'ın tasmaını alır ve podyumun arkasına geçer. Scraps, babamın emriyle otururken sızlanır.

"Baban mı törenleri yönetiyor?" diye sorar

Loretta. "Evet," diye cevaplarım.

Nefesi kesilir.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, mükemmel," diye fısıldar.

Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirirken gururla doluyorum.

"Hazırım," diyor.

Loretta ve ben kol kola koridordan ona doğru yürürken, Scraps'ın kuyruğu yere vuruyor.

Babamın sağlığı ve Loretta'nın ayakkabılarını göz önünde bulundurarak, kısa bir tören planladım, bu yüzden birkaç kısa söz, yeminlerin değiş tokuşu ve birbirimizin parmaklarına yüzükleri taktıktan sonra, babam Loretta'ya dönüp beni kocası olarak kabul edip etmediğini sorar.

"Kabul ediyorum," diyor.

Babam dönüp bana da aynı soruyu

sorar. "Kabul ediyorum."

İkimiz de tereddüt etmedik.

Babamın kaşlarının üzerindeki kırıksıklık yıllardır ilk kez düzeldi. "Gelini öpebilirsin" dedi.

Kollarımı *mia gattina*'ya doladım ve onu kendime çektim. O parmak uçlarına yükseldi. Onun dudaklarını sert ve talepkar bir öpücükle ele geçirdim.

O da hemen karşılık verir, geri çekilmeye çalıştığımda ensemin tırmalar ve dilini benimkine dolayarak karşı konulmaz bir cazibe yaratır. Onun büyüüne daha da kapılıyorum ve yüzünü benden çekince homurdanırım. Kalçalarını kıvrarak sertleşmiş penisime dokunduğunda attığı şeytani sırıtiş, onu tekrar fethetme ve sahiplenme arzusu ile doldurur beni. Tam burada. Şu anda. Kimlerin izlediği ya da bir saat önce onun içinde olduğumun önemi yok. Onu tekrar istiyorum. Şimdi.

Pops alçak ve kısa bir emir verir. Scraps havlar ve heyecanla etrafımızda zıplar, uzun süredir uslu bir çocuk olduktan sonra düzgün bir merhaba için sabırsızlanır.

O köpeği anlayabiliyorum. Ben de artık beklemek istemiyorum.

Loretta beni sertçe itip bir dizinin üzerine çöker. Scraps da çömelir ve Loretta onu kollarının arasına alırken başını onun omzuna yaslar. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlar ve yılların dedikodularını telafi etmek zorundalarıymış gibi yeniden bir araya gelirler.

Göğsümde kıskançlık kıvılcımları çakar, ama Loretta'nın yüzündeki mutluluk onu söndürür. Onun yanına çömelir ve bu genç aşka katılırım.

Babam ağzını kapatarak öksürür ve burun deliklerinden zorlu bir nefes alır. Ayağa kalkıp Loretta'ya uzanırım, ama o benden iki adım öndedir. Bir elinde büyük tavşanın tasmaı, diğer elinde buketiyle babamın yanına süzülür ve kolunu onun koluna dolayarak onu salona doğru yönlendirir. Omzunun üzerinden bana bakar ve sıkı bir gülümsemeyle çenesini aileme doğru kaldırır.

Üçlü kapıdan çıkarken başımı sallayıp onlara doğru dönerim.

Nico, Serenity'nin arkasında duruyor ve ellerini omuzlarına koyarak onun ayağa kalkmasını engelliyor. Serenity ona sinirli bir bakış atıyor ve sonra parıldayan gözlerini bana çeviriyor.

Kahretsin. Bütün kadınlar ağlıyor. *Mia gattina'nın* çıkışa doğru koşmasına şaşmamalı.

Serenity hıçkırarak ağlamaya başlar. Nico onu kucaklar ve ziyafet salonunun arkasına doğru yönelir.

"Bir dahaki sefere olmayacak ama not al, consigliere," Natalie gözlerini mendille silerken gülüyor. "Gelinin kapıdan çıktığında kapıya özlemle bakma. Herkesin kafayı yemesine neden olursun."

Dante, Kara'nın sandalyesini kendine doğru çekip kolunu sandalyenin arkasına atarak alaycı bir gülümsemeyle beni kurtarır.

"Onu suçlama, Natalie. Sen her düğünde ağlarsın."

"Tanrım, *papà*, beni her zaman ispiyonlamak zorunda değilsin. Bence çok fazla boş vaktin var ve daha iyi bir hobiye ihtiyacın var," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Ah, belki de öyledir. Hangi new age saçmalığı bana en uygun olduğunu tartışırken bir içki içmeye ne dersin?"

Onun yumuşak sesi ve alaycı mizahı ruhuma merhem gibi geliyor. Bu alanda çok uzun süre çalıştım. Eve dönmeye hazırım.

Ralfı tespit edip onunla çalışan tüm adamları yok etmeliyim. Loretta'nın kaçtığı Rus adamı bulmak tek yolsa, o zaman yapacağım.

Ama onu tehlikeye atamam. Belki onu Russo kulesindeki ailemin yanına saklarsam, ikizini yem olarak kullanıp Rus çete liderini tuzağıma düşürebilirim.

Bu düşünce zihnimde şekillendiğinde, durmadan tekrar tekrar canlanıyor. Ama Loretta, kız kardeşine bir şey olursa beni asla affetmez, o kaltak acımasız ve sevgisine layık olmadığını kanıtlamış olsa bile.

Dante ayağa kalkıp karısına elini uzattığında, salonda silah sesleri yankılanır.

Soğuk bir kararlılık içimi kaplar ve hiç duraksamadan yüksek alarm durumuna geçerim.

Natalie'yi kucağıma alıp Bella'yı önüme itiyorum. "Git! Barın arkasına," diye bağırıyorum.

Nico, Serenity'yi çoktan masif ahşap bariyerin arkasında yere oturtmuştur. Natalie'nin protez ayağı kalçama çarparak Bella'nın peşinden salonun arkasına kadar giderim.

Dante onları Kara ve Serenity'nin yanına itti.

"Gidelim," diyor Nico, göğsündeki kılıftan tabancasını çıkarırken.

Onun önüne geçtim. Gözlerime bir bakış attı ve başını salladıktan sonra geri çekilip babasının yanına geldi.

Babam Romo, benim ihmalem yüzünden Russo ailesine bir şey olursa beni asla affetmez. Ben daha yürümeye başlamadan önce Dante'nin danışmanıydı. Karım gerekirse kendini koruyabilir ama babam onu koruyabilir.

Serenity, Kara, Natalie ve Bella'nın güvende olmaları için Russo erkeklerinin ikisine de ihtiyaçları var.

Dönüp tabancamı kılıfından çekip, ziyafet salonunun önüne doğru koşuyorum. Yeni silah sesleri duyuluyor. Salona dalıyorum.

Tuvaletlerin yanında iki iri vücut birbirine yığılmış halde yatıyor. Onların yanından koşarak geçerken, beyin parçaları ve kan lekeleri cansız bedenlerinin etrafına yayılmış olsa da, babamın hastalığına rağmen isabetli olduğunu fark ettim.

Salonun ortasında, başka bir adam garip bir açıyla yan yatıyor. Ağzından kan sızan, bir göz çukuru boş, yüzünde çizikler olan bu adamın, acımasız *gattina'mın* işi olduğunu biliyorum.

Babam ve karım, Russo ailesini tehditten kurtardılar.

Nico Russo'nun en iyi dört koruması, yıllarca eğittiğim adamlar, koridorun girişinde vahşice öldürülmüş olarak yatıyor.

Lobiden bağırışlar yankılanıyor. Bacaklarıma daha fazla hız verip köşeyi dönerek kayıyorum.

Birkaç silah ateş ediyor. Babam karımın önüne atlıyor. Loretta çığlık atıyor ve onu güvenli bir yere itmek için hamle yapıyor, ama çok geç. Bir dizi kurşun onu parçalarken, babam sarsılıyor ve sendeliyor.

Üç sarışın, steroid bağımlısı orospu çocuğunu, kafalarındaki azıcık beyni de patlatarak işlerini bitiriyorum. Duvar kağıdı kırmızı lekelerle kaplanıyor.

Bir adam Rusça bağırır, sonra arkadaşıyla birlikte ön kapıdan dışarı çıkar ve merdivenlerin altında bekleyen siyah SUV'ye koşar. Onların peşinden koşarım, arka lastiklerini patlatır ve arka camlarını kırarım, sonra telefonumu çıkarır ve talimatları sıralarım.

Nico Russo'nun en iyi beş askeri daha merdivenlerin dibinde boğulmuş olarak yatıyor.

Loretta'nın çaresiz sesi, benim hayal kırıklığımı keser. Telefonu kapatıp karıma doğru koşarım.

Babamın zayıf, boğuk nefesleri her nefes alışında daha da sığlaşıyor. Loretta, başını kucağına almış, elleriyle kanayan göğsüne boşuna bastırıyor.

Scraps büyük vazoların arkasından fırlayıp babamın omzuna burnunu sürterek sızlanıyor.

Mio papà'nın yanına çöküyorum ve onun anlayışlı gözlerine bakıyorum. "Bu doğru, *mio figlio*," diyor boğuk bir sesle.

Yaralarının acısına rağmen, gözlerinde rahatlama parıldıyor ve ben onun sözlerini anlıyorum. Kanseri vücudunu yiyip bitirirken haftalarca izlemek yerine, sevdiği birini korurken ölmeyi tercih ediyor. Başımı sallıyorum ve bana uzattığı elini tutuyorum. Elimi zayıf bir şekilde sıkıyor ve ruhunun derinliklerine bir bakış atmamı sağlıyor.

Artık öbür dünyada *mia mamma* ile pişmanlık duymadan buluşabilir. Loretta ve benim ailemizi huzur ve mutlulukla büyütmemizi izleyebilirler.

Elini elimden çekiyor, Scraps'ın tasmağını kaldırıyor, Loretta'nın elini göğsünden çekiyor ve parmaklarını sapın etrafına doluyor, sonra tekrar elime uzanıyor. Kabul ediyorum ve New York mafya dünyasının karanlık yüzünde yıllarca hayatta kalarak ustalaştığım soğuk bariyerin arkasından, Loretta'nın kanlı parmaklarını bileğimin etrafına dolarken onu izliyorum.

"Onları al, kızım. Artık seninler. Sana ihtiyaçları var. Senin de onlara ihtiyacın var," diye hırıltıyla söyler.

"Evet. Onlara ihtiyacım var. Sana da ihtiyacım var. Gitme. Lütfen gitme."

"Üzgünüm, *amore*, ama benim zamanım geldi. Hazırım," diye fısıldar ve gözlerini kapatır.

"Hayır. Sen de gidemezsin. Yapamazsın."

O beni ve babamı kendine doğru çekip hıçkırarak ağlamaya başlayınca, sertleşmiş kalbimin kalıntıları paramparça olur. O, benim kendimi ifade etmek istediğim şekilde ağlar ve çığlık atar, başarısızlık ve kayıp izlerini silip, yeni gelinimin parçalanışını izlerken öfkemi artırır.

Loretta beni bırakır. Babamın vücudunu sallıyor ve uyanmasını ister. Omuzlarından tutarım.

"O öldü, Loretta. Sakin ol. Her şey yolunda," diyorum.

"İyi değil! Çok kan var. Çok soğuk. Yapmamız gereken..." Ellerimle yüzünü çerçevelerim ve gözlerini benimkilere bakmaya zorlarım.

"O öldü. Yapabileceğimiz başka bir şey yok," diyorum.

Dişlerini sıkarak hıçkırır, gözlerini kapatır ve başını sallıyor.

Sıcak bir sıvı elimden sızıyor. Küfrediyorum, boynunu eğiyorum ve kafasının yanında kanayan bir yara görüyorum.

Panik beni yutmak üzere, ama öfkemi daha da artırıp hırlıyorum.

"Başka nerelerin acıyor?" diye soruyorum.

Yine başını sallar ve donuk gözlerle Pops'a bakar.

Ellerimi onun üzerinde gezdirerek yüzüne, boğazına ve kollarına kan ve ter bulaştırıyorum, ama kafasındaki kesik ve şişmiş parmak eklemlerinde oluşan morluklar dışında, ellerimi kaplayan kanın arasından bile görülebilen, başka bir yarası yok. Rahat bir nefes alıp onu kollarıma alıyorum. Scraps sızlanarak arkasına yerleşiyor ve sanki onun dokunuşunun rahatlatıcı etkisine ihtiyaç duyuyormuş gibi ağırlığını ona veriyor. Onun başını okşayıp sırtını okşuyorum, Loretta'yı sıkıca sarıp, erkekler ön kapıdan içeri akın ederken geri çekiliyorum.

Yüzünü ellerimle çerçevelediğimde bana göz kırpmıyor, ama bakışlarının boşluğu, beni görmediğini gösteriyor. Yumruğumu boğazına doluyorum ve kafasının yaralanmamış tarafındaki saçlarını çekiyorum. Tıslıyor ve odaklanıyor.

"Yaralanmışsın, *mia gattina*. Hastaneye git. Ben de hemen geliyorum," diye söz veriyorum.

Kanlı elleriyle yakamı tutar ve başını sallar. Parmaklarını kumaştan çekerim, ceketimi çıkarırım ve omuzlarına örterim. Ceket sıkıca sarar ve sessizce izlerken, babama her iki yanağından veda öpücüğü veririm ve sanki dinleniyormuş gibi ellerini nazıkçe karnının üzerine koyarım. Baş annemin kucağında huzurlu görünüyor. Sonunda annem onun yanında olduğu için mutluyum.

En güvendiğim beş kişiyi onu hastaneye götürmeleri için görevlendirirken, geri kalanları savaş ekibi olarak organize ediyorum.

Babamın intikamını aldıktan sonra onun kaybını yas tutacağım. Babamı öldürmeye cüret eden, karımı inciten ve Russo ailesini tehdit eden *figli di puttana*, bunu hayatlarıyla ödeyecekler.

Ölümleri acı verici olacak.

Hepsini öldürün.

Sevdiklerim artık tehlikede olmadığına göre, arkama bakmadan ön kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 19

Loretta Mancini

Beni terk etti.

Arkasını dönüp bir saniye bile tereddüt etmeden, arkasını döndü ve ön kapıdan dışarı çıktı.

Babasının başı kucağımda ağır ağır yatıyor. Scraps her nefes alışında düşük, huzursuz bir inilti çıkıyor.

Ellerim kanla kaplı. Akan su, zamanın ellerinden geçip yere damlıyor.

Annemin ölü gözleri bana bakıyor. O beni terk etti. Babam beni terk etti.

Ermanno beni asla affetmeyecek.

Asla geri dönmeyecek.

Kafa karıştırıcı bir düşünce ve duygu karmaşasına sürükleniyorum. Bir yabancı omzuma dokunup onu takip etmemi istiyor. Kurtarıcımın yüzünü parmak uçlarımla okşuyorum, bu kadar korkunç bir ölümden sonra bir insan nasıl bu kadar huzurlu görünebilir diye merak ediyorum, ama titreyen ellerim onun cildinde kanlı lekeler bıraktığında, eğilip alnına veda öpücüğü konduruyorum.

Ayağa kalktığımda, Scraps kocaman vücudunu bacağıma yaslar ve zihnimdeki kaosa rağmen beni şimdiki ana bağlı tutar, ama yaşlı Ermanno'nun tek başına ölü yatışını görmek bana fazla gelir.

Beynim kapanır. Görüntüler ve sesler uzak birer rahatsızlık haline gelir. Hiçbir şeyin önemi yoktur. Ben bir hiçim. Kimse değilim. Reddedilmişim. Yalnızım.

Yüzünde mavi maske takan bir doktor başımı bir o yana bir bu yana eğiyor. Kafamdaki yarayı uyuşturuyor, ama ben zaten bir şey hissetmiyorum. Parlak

ışıklar üzerime parlıyor ve insanlar ileri geri koşuşturuyor, ama bunların hiçbiri kafama girmiyor.

Zaman geçiyor, ama ben yokluğun baloncuğunda oturuyorum. Hiçbir şey beni etkileyemiyor.

Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyor.

Hayatın gerçek olmasını istemiyorum. Gerçeklik çok acı veriyor.

Dünya yavaşça etrafımda şekilleniyor. Bir kadın konuşuyor. Sesi acil.

Uyluklarımdaki baskı gözlerimi kucağıma çekiyor.

Scraps, hastane yatağında bacaklarımın arasında yatıyor, başı kalçamda ve ön pençeleri uyluklarımda üzerinde.

Kızıl anılar zihnimin gözünde parıldarken kalbim sarsılıyor, ama Scraps inliyor ve dirseğimin içini yalıyor.

O hayatta. Gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen bana yaklaşıyor. Büyük, tüylü bebek bana ihtiyaç duyuyor.

Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü kürküne gömüyorum. Yorgun gözlerimden gözyaşı akıyor, ama hıçkırıklar göğsümü sıkıştırıyor. Rahatsızlığı gidermek için öksürüyorum, ama geçmiyor, bu yüzden Scraps'ı okşayıp aklıma gelen her türlü güven verici sözleri mırıldanıyorum.

Asla yalnız kalmayacak. Ben buradayım. Onu asla terk etmeyeceğim. Güvende. Onu koruyacağım.

Ermanno beni koruyacağını söylemişti. Beni asla terk etmeyeceğini söylemişti. Ama işte burada, terk edilmiş ve yalnız oturuyorum.

Kızgın, kaynayan öfke beni içten dışa tüketiyor. Ona güvendim. Onunla evlendim.

Ve beni terk etti.

Telefonum. Takip uygulaması.

Onu bulacağım ve beni terk ettiği için bedelini ödeteceğim.

Başımı kaldırıp odayı taradım. Çantam, uzak duvardaki küçük masanın üzerinde duruyordu.

"Hadi, Scraps. Gidip bir *sovrano*'yu ısırp tırmalayalım, ta ki bizden uzaklaşamayacak hale gelene kadar," diye hırılıyorum.

Ayaklarımı yere salladığımda canlanır ve yataktan atlar. Scraps'ın vücudunda şiddet içeren bir kemik yok, ama benim var.

Bir şeye vurmam lazım.

Kocama.

Yumruğumu kocamın yakışıklı, yalancı yüzüne gömmem lazım.

Natalie odaya koşar. Duymuş olduğum çılgın sesin sahibi kadın o olmalı. Onu görmezden gelip kan lekeli çantayı açarım.

Koyu kırmızı lekeler elbiseyi kaplıyor ve tırnaklarımın altına yapışmış, ama ellerimdeki en kötü kırmızı lekeler gitmiş.

Çantamdan telefonumu çıkarıp, uygulama açılana kadar ekrana dokunuyorum. Yakınlarda. Hastaneye girmek üzere.

Onun daha yakın olması lazım. Hemen.

İnsanlardan çok hayvana benzeyen vahşi bir hırıltıyla, Scraps'ın tasmaını Natalie'ye verip onu dirsekleyerek kenara itiyorum ve koridora çıkıyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk zemine çarparak haritadaki noktaya doğru koşuyorum. Kanlı, karışık saçlarım arkamda sürükleniyor. Açık bir kapıdan geçerken yansımanı görüyorum, ama dağınık, vahşi halim beni şaşırtmıyor.

İçim de aynı derecede yıpranmış ve öfkeli.

Köşeyi köşeye koşuyorum ve noktayı yakalamak için sayısız insanı omuzluyorum. Noktanın bana doğru hareket etmesi önemli değil. Ayrı olduğumuz her saniye, yumruğumu onun yüzüne gömmediğim bir saniye daha demek.

Bir hemşirenin yanından geçip telefonuma bakıyorum.

O, yan koridorda. Kendimi hazırlarım, köşeyi dönüp tüm vücudumu havaya fırlatır ve havada sallanırım.

Onun şaşkın, kanlı yüzünün görüntüsü sonsuza kadar zihnimde kalacak.

Yumruklarım onun demir gibi çenesine çarptığında kolumdan bir acı yayılır ve o darbeden sendelese de, kollarını bana dolayarak dönüp duvara tutunur, böylece ikimiz de yere düşmeyiz. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak tekrar sallanırım, kafasını hedef alırım, ama o beni kendine doğru çeker ve yüzünü boynuma gömer.

Yumruğum duvara çarptı.

İçimde dolaşan öfke daha fazlasını istiyor. Sıkışmış elimle onun yanını tırmalayıp pençelerken, yumruğumun kenarıyla sırtının üst kısmına vuruyorum.

O, açıkta kalan omzumu ısıtır ve bana sarılan kollarını daha da sıkılaştırır.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, külotumun ve uyluklarımın ıslaklığını vurguluyor ve onun sıcak, sert penisini benden ayıran kumaş tek düşmanım oluyor.

Islak amımı onun penisinin üzerinde sürüyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip çekiyorum. O tıslayarak yüzünü omzumdan kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun, *gattina*?"

Dişlerimi boynunun yan tarafına geçiriyorum, herkesin göreceği dövmelerinin üstüne ısııyorum ve tüm öfkemle sıkıyorum.

Düşük inlemesi ve sert elleriyle kıcımlı tutup duvardan itmesi, içimi kaplayan arzuyla uyuşuyor.

Parmaklarım saçlarını kavrar ve o başımın arkasını avuçladığında hırlar, ama en yakın odaya doğru koridorda yürürken, adamlarına emirler yağdırıp topuğuyla kapıyı kapatırken, giyinik amımın üzerinde kayan sikiğin lezzetli kayışı dikkatimi çeker.

Beni duvara sıkıştırır, elini başımın etrafında ve kıcımda tutar ve kalçalarını ileri doğru iter.

Isırığımı bırakıp inledim. "Ne oldu?" diye hırladı.

"Sen beni terk ettin," diye karşılık veriyorum. "Hayır, terk etmedim, *gattina*."

"Bıraktın! Baban..."

Öfkem parçalanır. Nefes alamıyorum. Ruhumdaki acı beni ezip geçer. Sadece Ermanno'nun derin gürültüsü, kendi duygularımın ağırlığı altında çökmemi engeller.

"İyisin, Loretta. Ben buradayım. Seni tutuyorum."

Tırnaklarımı ensesine geçiriyorum, alnımı köprücük kemiğine dayıyorum ve bir ömür boyu yaşadığım travma içimi kaplarken ona sarılıyorum.

"Babam öldü," diyorum boğuk bir sesle.

Ağlayamıyorum. Acı çok büyük.

"Biliyorum, *gattina*."

"O da *annem* gibi kollarımda öldü," diye itiraf ediyorum.

Ermanno sertleşir ve iki kolunu sırtıma dolayarak beni kendine sıkıca sarar.

"Bilmiyordum. Üzgünüm, Loretta. Ben..."

"Onu ben öldürdüm. İkisini de ben öldürdüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hayır, öldürmedin. Babam seni kurtarmak için kurşunların önüne atladı," diyor.

Kafamı sallayıp alnımı göğsüne dayıyorum.

"Ben olmasaydım ikisi de tehlikeye girmezdi. Kapıyı açıp onları içeri aldım. Ben..."

"Loretta, dur. Ne kapısı?"

"Evimin ön kapısı."

"Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?" "Sekiz."

"Ve annen kapıyı açtığın için mi öldü?"

"Evet. Polisler yüzünden. Babam onları asla içeri almamamı söylemişti, ama okuldaki çocuklar bana gülüyordu ve öğretmenim derslerde dikkatimi vermediğim için beni azarlıyordu, ben de aptal gibi kapıyı açtım ve..."

Sesim çıkmıyor. Ağzımı kapatıp yutkunuyorum. "Sonra ne oldu?" diye soruyor Ermanno.

"Onları annemin bulaşık yıkadığı mutfığa götürdüm. Biri silahını çekti. Annem önüme atladı ve üzerime düştü, uyandığımda onlar gitmişti. Annem kanıyordu. Lavabo taşıyordu. Bağırdım ama uyanmadı ve onu üzerimden kaldıramadım ve..."

Kalın parmaklar boğazımı kavrar ve şah damarımı sıkıştırır, zihinsel sarmalımdan çıkarır. Ermanno'nun arduvaz grisi gözlerine bakarım ve onun yoğunluğundan titrerim.

"Senin suçun değildi, *gattina*."

Kafamı sallıyorum. Boğazımı sıkıyor. "Tetiği sen mi çektin?" diye soruyor. "Ne? Hayır, ama..."

"Ben çektim. Birçok kez. Aileleri olduğunu bilsem de sayısız *stronzo*'ya. Neden?" Yüzümü kendisinininkine yaklaştırır. "*Mia famiglia*'yı korumak için." Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirir, sonra burnumun ucunu ısırır ve bakışlarının yoğunluğuyla kalbimi durdurur.

"Tetiği sen çekmedin, Loretta. Suçlu sen değilsin. Annen ve babam en onurlu şekilde öldüler; sevdikleri birini korudular."

Kalbimdeki sıkışma gevşiyor. Kaburgalarım ağrıyana kadar nefes alıyorum. "Kimse seni suçlamıyor, Loretta."

Yarı ağlama, yarı alaycı bir ses çıkıyor ağzımdan.

"Evet, suçluyorlar. Bütün ailem beni suçluyor," diye ağlıyorum. "Siktir git, nankör *piçler*."

Sesindeki alaycı tonda irkiliyorum. Gözlerindeki ateş, göğsümün arkasında sıkışıp kalmış kara deliğin derinliklerinde bir kıvılcım yakıyor. "Seçtiğin ailen seni suçlamıyor." Konuşurken parmak uçlarını boğazıma batırıyor ve kolunu sırtıma sıkıca sarıyor. "Ben, Dante, Nico. Kara, Serenity, Natalie, Bella. Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz." Nefesi dudaklarımın üzerinde uçuyor. "Lanet olsun, Scraps da oradaydı ve o da seni suçlamıyor."

Gözlerine bakıyorum ve onun sözleri ruhuma işlerken, onun ateşlediği alevler göğsümdeki kara deliği ele geçiriyor.

"Ben bir lanet değil miyim?"

"*Mio Dio*, hayır. Sen benim hayatımda aldığım en büyük nimetsin." Ona şüpheyle bakıyorum.

O sırtıyor.

"Bana inanmıyor musun? Neden beni öpüp, seni ne kadar çok tapmak istediğimi görmüyorsun?"

"Ya seni ısıtırsam?"

Onu sınaıma ihtiyacı, iznim olmadan içimden bu meydan okumayı çıkarır.

"Beni istediğin gibi kullan, *gattina*."

Onun anında verdiği cevap beni derinden yatıştırır ve uyarılmamın kapılarını açar. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatır ve vücudumdaki tüm çaresizliğimle onu öperim.

O zevkle mırıldanır ve kontrolü ele alır, sonunda iki parmağını amıma soktuğunda ben ona fazlasıyla hazırım. İnlerim ve başımı duvara yaslarım.

"*Mia gattina*," diye boğazıma doğru

homurdanıyor. "Ermanno. *Mio marito*.

Lütfen," diye yalvarıyorum.

O küfürler savurur ve penisini vücuduma derinlemesine sokar. Ben onun ensesine yapışır, göğsünü tırmalarım. O ise beni duvara dayayıp vahşi, çılgın bir coşkuyla siker, en derin, en karanlık fantezilerimi gerçekleştirirken, hayatımızın geri kalanında bana tapınacağına ve beni koruyacağına söz verir.

Sevişmemizin ardından nefeslerimiz karışırken, parmaklarımı başının iki yanındaki saçlarına geçirip gözlerine bakıyorum.

"Seni seviyorum, Ermanno," diyorum.

Bana şeytani bir gülümseme atıyor ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Çelik gibi gözlerinden hayranlık parıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, Loretta."

Artık hiç şüphem yok. New York'un en korkulan ve ölümcül mafya danışmanı Ermanno Mancini, benim kocam, ruh ikizim ve geleceğim. Bana, sevgi dolu, destekleyici bir aile, şefkatli bir eş ve geceleri bana sarılacağına güvendiğim biri dahil, hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdi. Hayatımın geri kalanında her an onun yanımda olmasını istiyorum.

Sonraki birkaç gün içinde işten izin alıp Ermanno'nun dairesine taşınıyorum ve Russo ailesiyle daha da yakınlaşıyorum. Ermanno

babasının hastalığını açıklar ve Serenity, Natalie ve Bella ağlasa da, diğerleri çeşitli duygular yaşadktan sonra rahatlama ve kabullenme ifadeleri gösterir.

Natalie'nin zekasını hayranlıkla izlerim, Bella ve Scraps ile vakit geçirmeyi çok severim ve Serenity ile Nico, Ermanno ile beni bebeklerinin vaftiz ebeveynleri olarak ilan ettiklerinde hayretle gözyaşları dökerim.

Ermanno birkaç kez iş için gizlice ayrılır, ama her zaman onun yokluğunda benim meşgul olduğumdan emin olur ve onun takip cihazlarını kontrol ettiğimde, hala New York'ta olduğunu gördüğüm için endişelenmemeye çalışırım.

Ama biz kötü insanların olduğu acımasız bir dünyada yaşıyoruz.

Ondan beni Ruslar için yem olarak kullanmasını istediğimde reddediyor, ama ona zaten işe dönmem gerektiğini hatırlatıyorum. Takip cihazı takılı mücevherlerimi her zaman takacağıma söz veriyorum ve onu takip etmesine izin veriyorum. Sonunda, ben Russo kulesine daha yakın yeni bir iş bulurken ve o Rus mafya üyelerini avlarken, birkaç haftalığına benim daireme taşınmayı kabul ediyor.

Planlanandan daha uzun süre dairesinde kalmak için bahaneler uydurur, ama ben tartışmam çünkü sevdiğim ve bağlı hissettiğim bir toplulukta yaşamayı gerçekten seviyorum. Bu yüzden, işe geri döndüğüm ilk gün, önce daireme uğramadan doğrudan kliniğe gideriz.

Herkes beni kollarını açarak karşılar. Kız kardeşim bile rahatlamış görünüyor, ama onun tepkisi karşısında hissetmeyi beklediğim coşku hiç yükselmez. Yeni küpelerimi beğenir. Ona teşekkür ediyorum ve parmağımdaki alyans veya bileğimdeki saatten bahsetmesini bekliyorum, ama bahsetmiyor. Bugün birkaç ameliyat yapacağımız için güvenlik nedeniyle büyük elmas yüzüğü ve kolyeyi çıkarmış olsam da, alyans daha önce asla takmayacağım bir şeydi, bu yüzden onun yorum yapmaması canımı yakmalıydı, ama yakmıyor.

Aslında, ilk ameliyatın ortasında, normal bağlantımızın olmadığını fark ettim.

Aramızda akan doğaüstü bağ olmadan, diğer cerrahların sinyallerine tepki verdiğim gibi, yıllarca doğru prosedürleri ve bireysel alışkanlıkları inceleyerek onun sinyallerine de tepki verdim. Hastaya odaklanarak, sadece farkı not aldım ve bu bilgiyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara koydum.

Dolabıma döndüğümde, ilk yaptığım şey Ermanno'dan gelen mesajları kontrol etmekte.

Bir ipucu bulmuş. Arabam otoparkta. Beni işten eve götürmek için üç asker görevlendirmiş ve kimlere güvenebileceğimi bilmem için onların fotoğraflarını da eklemiş.

güvenebileceğimi bileyim. Bir bakışta isimlerini ve belirgin özelliklerini ezberliyorum. Ölene kadar onları hatırlayacağım.

Karnım guruldıyor. Dairede bıraktığım taze ürünlerin muhtemelen çürümüş olduğunu fark edince iç çekiyorum.

Kilerde ve dondurucuda hala bol miktarda malzeme var ve alışverişe gitmek için çok yorgunum, bu yüzden doğrudan eve gitmeye karar veriyorum.

Kız kardeşimin yanındaki daire artık benim evim değil, ama Ermanno orada olduğu sürece ben iyiyim.

Ermanno benim evim.

Dolabımı kapatıp, apartmanıma doğru yürürken çevreme dikkat ediyorum. Güvenlik görevlisi bana el sallayarak geçmemi işaret ediyor. Ermanno'nun gönderdiği adamlara veda etmek için başımı sallıyorum, ama düz burunlu ve boynunun sol tarafını kaplayan bir dövmesi olan Jeremy, diğerleri yolun kenarında stratejik paralel park yerleri seçerken, arkamdan park yerine giriyor.

Jeremy arabadan inip benden önce binaya girince, çantamı kucağıma alıp bunun ne anlama geldiğini düşünmek için bir dakika duruyorum.

Ermanno ya askerine dairemize giriş izni verdi – ki buna inanmıyorum – ya da başka bir daire kiraladı.

İçimde minnettarlık hissediyorum. Kocam benim güvenliğim konusunda riske girmiyor.

İçimde bir hayret duygusu dolaşıyor ve bu duyguyu sonuna kadar yaşamak için bir dakika daha hareketsiz kalmam gerekiyor. Bu duyguyu içime çekip sonsuza kadar tadını çıkarmak istiyorum.

Ama bunu sonraya saklamama gerek yok. Ermanno beni asla terk etmeyecek.

Çok uzun sürünce, korumam başını ve omuzlarını kapıdan dışarı çıkarır, otoparkı tarar, gözlerimle buluşur ve başını sallar, sonra anahtarlarını kaybetmiş gibi davranarak arabaların arasında dolanmaya başlar.

Hırsla nefes alıp, çantamdan telefonumu çıkarır ve kocama bir mesaj gönderirim. Parmağımdaki devasa elmas yüzük akşam güneşinde parıldıyor. Sırtarak kameramı açar, dekoltesi bir selfie çeker ve cesaretimi kaybetmeden ona gönderirim. Sütyen giymemem onun suçu, bu yüzden bunu onunla paylaşmam adil, değil mi?

Küpelerim, kolyem, saatim ve yüzüklerim fotoğrafta parıldıyor, ama gözlerim sonsuz bir parlaklıkla ışıltıyor.

Mio Dio, New York'un en tehlikeli adamına sırlıslıkla aşık oldum.

Ve başka türlüünü istemezdim. Başka hiçbir erkek beni bu kadar mükemmel tamamlayamazdı.

Boğazımı temizleyip telefonumu çantama geri koyduktan sonra arabadan inip kapıyı kilitliyorum.

Koruma görevlim benden önce binaya girer ve ben lobideyken, merdiven kapısı arkasından kapanırken onun topuklarını görürüm.

Asansörle doğrudan katıma çıkıyorum ve telefonum bir mesajla titrediğinde gülümsüyorum. Çantamdan telefonumu çıkarırken, asansörden inmeden önce koridorun iki ucunu da kontrol ediyorum.

Ekranımı açıp mesaj simgesine basarım.

Jeremy, merdivenlerden benim odamdan üç kapı ilerideki odasına doğru yavaşça yürürken ısıklık çalar. O, arkasından dairesinin kapısını kapatırken, ben ona nazıkçe gülümser ve kapımın önünde dururum.

Anahtar kartımı okutup kapı koluna uzanırken, kız kardeşimin dairesi kapısı açılır. Ona selam vermek için dönerim ve yüzündeki ifadeyi görünce donakalırım.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Elimi kapıdan çektim. Tuş takımı bip sesi çıkararak kırmızı renkte yanıp söndü, kapımın kilitlendiğini gösteriyordu.

Livia derin bir nefes alır ve kendini sakinleştirmeye çalışır, sonra elini yüzüne sürer ve iç çeker.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sorar.

"Tabii, ne oldu?"

O, homurdanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Burada olmaz. İçeri gel," der.

Hareket etmiyorum. Beni daha önce hiç evine davet etmemişti ve izlendiğimi hissettiğim o tüyler ürpertici duygudan sonra, gitmek istediğimden emin değilim.

Teklifini hemen kabul etmediğimde, alaycı bir şekilde başını sallar.

"Peki, sen bilirsin. Kirli çamaşırlarımızı koridorda yıkayalım da, her zamanki gibi beni yine utandır.

Aramızdaki derin bağ olmasa bile, suçlaması kalbimi sızlatıyor.

"Bugün ne halt yedin sen? Bir hafta sessiz kaldıktan sonra ortaya çıkıp ameliyat sırasında tam bir cadaloz mu oldun?"

Koridoru baştan aşağı göz gezdiriyorum ve orada kimse olmamasına rağmen, rahatsızlık ve korku midemi burkuyor.

"Ameliyat sırasında nasıl tam bir cadaloz oldum?"

"Gerçekten mi, Loretta? Bütün bu süre boyunca beni görmezden gelmemiş gibi mi davranacaksın?"

"Öyle yapmadım!"

O, "Peki. Neyse," diyerek homurdanır ve dönüp giriş holüne doğru yürür.

"Bekle, Livia, haklısın, konuşmamız lazım," derim ve koridoru koşarak geçerim.

Gözlerini devirir ve beni içeri davet eder. Onun yanından geçip çantamı bankın üzerine koyarım ve ayakkabılarımı çıkarmak için otururum.

O metalik bir sesle sürgüyü yerine kaydırıldığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu benim gitmemi engellemeyecek, ya da kartı olan kimsenin içeri girmesini ama bu uğursuz ses beni dehşete düşürdü.

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Yeşil gözlerinden parlayan nefret, midemi yerinden oynatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Lanetimi ortadan kaldırmak," diye alaycı bir şekilde söyler.

Saatimdeki acil durum düğmesine basarım. Kaşlarını kaldırır.

"O mücevherleri sana vermek için hangi zavallı ahmağı kandırdığın önemli değil," diyor.

Yüzüğümdeki düğmeye basarım. Ve kolyemdeki düğmeye. Gözleri küpelerime dikildiğinde, onlara da basarım.

"Julietta ve ben sonunda sana mükemmel erkeği bulduk."

Korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Kollarım tüylerim diken diken olur. Üzerime bir gölge düşer.

"O, bir daha bizi rahatsız etmemeni sağlayacak. Değil mi, Viktor?"

Dönmeden önce kimi göreceğimi biliyorum, ama bu bilgi, onun şeytani mavi gözleriyle karşılaştığımda boğazıma yükselen mide bulantısını ya da damarlarımı donduran dehşeti durdurmuyor.

Rus çete lideri. Sekiz ay önce beni silahla tehdit eden adam. Kız kardeşimi patronunu ameliyat etmeye zorladıktan sonra beni kaçırmaya çalışan *stronzo*.

Panik beni sararken, zihnim sorularla dolup taşıyor.

Bankta otururken, onun bakışlarını yakalayıp, ellerimi yumruk yapmak yerine yanlarımda gevşetmeye zorluyorum.

Saatim bileğimde kayıyor ve acil durum düğmesine bastığım anda kocamla sessiz bir görüşme başlattığını hatırlatıyor.

Yalnız değilim.

Ermanno beni almaya gelecek.

Nerede olduğumu, kiminle olduğumu biliyor ve muhtemelen konuşmamı dinlerken kapıyı kırmadan önce üç korumamdan fazlasını topluyor.

Bu, sadece kız kardeşim ve üvey kız kardeşimin Ruslarla olan ilişkisi hakkında değil, Russo ailesini tehdit eden kişiler hakkında da cevaplar alabilmemiz için en iyi fırsatımız.

Kız kardeşimin evine davet ettiği canavarla yüzleşirken boğazımdaki kusmuğu yutuyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Zihinsel olarak savaşa hazırlanırken bile, kalbim Ermanno için ağlıyor.

Beni kaçırdı, savunmamı yıktı, beni yeniden inşa etti ve bana hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir gelecek sundu.

Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum.

Onun için her şeyi yaparım, gözlerinde şeytani bir zevk parıldayan korkunç bir Rus gangsterle yüzleşmek dahil.

Ermanno benim, ben de onunum. Onun vahşi küçük *kedisi*.

Onun ihtiyaç duyduğu cevapları almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim.

BÖLÜM 20

Ermanno Mancini

TELEFONUMU KAMPANYA ÜZERİNE KOYUYORUM ve arabayı sürmeye başlıyorum. Yolcularım, şehir sokaklarında hızla ilerlerken hiç şikayet etmiyorlar, dikkatleri arabanın hoparlörlerinden gelen telefon görüşmesine ve telefonumdaki video yayınına odaklanmış durumda.

Onun apartmanına üç askeri gönderip kapıyı kırmalarını istemememin tek nedeni, Loretta'nın çok mantıklı konuşması.

"Bu yüzden mi onların geri dönmesinden endişelenmedin? Onlarla zaten konuşuyordun diye mi?" diye soruyor Loretta.

Küpelerinde ve kolyesinde bulunan minik kameralar ekranı ikiye bölüyor ve onun karşı karşıya geldiği adamı net bir şekilde gösteriyor.

Ekрана bir göz atıyorum ve onu parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzü yaralı Rus *piç kurusu* artık ölü bir adam. Henüz fiziksel bir çatışma yaşanmadı, ama *o* pisliğin gözlerindeki parıltıya bakılırsa, yakında yaşanacak.

Bir taksinin etrafından dolanıp gaz pedalına basıyorum.

"Oh, onlarla çok daha önceden konuşuyordum," diyor Livia ekranın dışından.

Loretta kız kardeşinin ağır sözlerini sindirirken gerilim artıyor.

"Ne zamandan beri?" diye sorar Loretta.

Adam ona yaklaşır. O geri çekilmez.

"Yıllardır, *shlyukha*," diyor adam ağır bir Rus aksanıyla.

Livia ona Viktor dedi. Son iki dakika içinde Loretta, benim son sekiz ayda öğrendiğimden daha fazla bilgiyi, benim peşinde olduğum adamlar hakkında ortaya çıkardı.

"Ne? Yıllardır tanışıyor musunuz? Nasıl? Neden?" diye sordu Loretta.

"Onların istediği şeyler bende var," dedi Viktor.

Yaklaşır. Öfkem hiç olmadığı kadar patlamaya hazır hale gelir. Direksiyonu kırar ve bir yan sokağa saparım.

"Ne gibi şeyler?" diye sorar Loretta.

"Aptal olma, Loretta. O İtalyan haydutlar *babamı* New York'tan kovduğundan beri, ailemiz geri dönmeye takıntılı hale geldi." Loretta'nın hiçbir zaman ailenin bir parçası olmadığına dair gizli iğneleme, karımın acı dolu ifadesini hayal ederken kaburgalarımın geçip kalbimi deliyor.

"Sonra Julieta'yı kovarak durumu daha da kötüleştirdiler," diye devam eder Livia. "Neredeyse yirmi yıldır tüm mafya dünyasını altüst etmeyi planlıyoruz ve sen benden bunca zaman hiçbir şeyden haberim olmadığını mı inanmamı bekliyorsun?"

Kamera açısı değişiyor ve değişiklik çok ince olsa da, *mia gattina'nın* daha iyi denge için bir duruşa geçtiğini hayal ediyorum.

Siktir, kavga etmeye hazırlanıyor.

"Evet, çünkü beni karanlıkta bıraktın," diye kız kardeşine tersler. "O yüzden bana açıkça söyle. Bu pisliğin bununla ne ilgisi var?"

Loretta onu kaçırıp adama doğru işaret ederken kameralar titriyor. Adam sırtınca midem düğümleniyor, kaşımdan dudağına uzanan yara izi korkunç bir manzara, ama gözlerindeki açlık çok daha kötü.

Arabayı apartmanının arkasına park ediyorum ve araçtan inerken telefonumu torpido gözünden alıyorum.

"Viktor ve Feliks, tüm mafya ailelerini yok etme gücüne sahipler," diye övünür Livia.

Bu gece Loretta'yı korumakla görevli üç adamdan biri olan Vinny, ben oraya varmadan önce binanın içinden arka kapıyı açar. İçeri dalıp merdivenleri dört dört basamak atlayarak çıkarım.

"Neden sana yardım etsinler ki?" diye sorar Loretta.

Livia gülüyor. Viktor Loretta'nın saçını tutarken telefonumdan sesler geliyor. Loretta tıslar ama karşılık vermez.

Dayan, mia gattina. Neredeyse geldim.

Bacaklarımı daha hızlı merdivenlere

çıkmaya zorluyorum. "Onlarda benim

istediğim bir şey var," diyor Viktor.

Onu kastediyor. Karımı. Ruh ikizimi. *Mia gattina'mı.*

Ona sahip olamaz.

Yangın güvenli kapıyı yumruklayarak koridora çıkıyorum ve göğüs kılıfımdan tabancamı ve birkaç gün önce resepsiyon görevlisinden satın aldığım anahtar kartını çıkarıyorum.

"Hayır," diye homurdanır Loretta.

"*Da.* Seni götüreceğimi söylemiştim," diyor Viktor.

Kapı kamerasının görüş alanı dışında bekleyen iki gardiyanı itip geçiyorum ve anahtar kartını okutuyorum.

Kapı bip sesi çıkarır.

Livia'nın çığlığı, tüm vücudumla kapıyı açıp onu duvara fırlatmamla aniden kesilir. O yere yığılmadan önce, *mia gattina'yı* yakalamak için öne atılırım, ama o Viktor'un gırtlığına kafa atar ve yere düşer.

İlk yumruğunu boğazıma attığı, ne kadar acı verici bir karşılaşma olduğunu hatırlayarak, onun zekasını takdir ediyorum ve namlumu Viktor'un yüzüne doğrultuyorum.

Viktor hırlayarak Loretta'yı saç örgüsünden kaldırır. Loretta tırnaklarını Viktor'un diğer bileğine geçirerek, onun kemerindeki silaha uzanmasını engeller.

Omzuna iki el ateş ettikten sonra Loretta'nın örgüsünü Viktor'un elinden çekip onu kollarımın arasına alıyorum. Loretta, Viktor'un bileğini sıkıca kavrayıp hırılıyor.

Onu yerden kaldırıp ondan uzaklaştırıyorum ve sonra diğer omzuna iki kurşun daha sıkıyorum.

Adam tabancasını kılıfından çıkarmaya çalışır.

Şarjörümü onun midesine boşaltıyorum.

O yere düşerken zemin sallanır.

Kan ve bağırsaklar duvarlara, parke zemine ve halıya sıçradı.

Öksürdüğünde, ağzından koyu kırmızı parçalar fışkırır.

Loretta benden uzaklaşır. Onu bırakırım, gırgırlayan adama doğru yürür ve silahlarını elinden alırım.

Kadınsı bir inilti dikkatimi girişe çeker. Livia başını tutar ve kendini duvara dayar. Loretta, yumruklarını yanlarında sıkarak onun üzerinde dikilir.

"Sana böbreğimi ve karaciğerimin bir kısmını verdim. Benim sayemde hayattasın," diyor Loretta.

Livia alaycı bir şekilde gülümser ve ikiz kardeşine bakar.

"Senin yüzünden cehennemdeyim. Tek yaptığın yoluma çıkmaktı," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Sana bu kadar fazla alan tanıdığım halde nasıl yoluna çıkmış olabilirim? Fiziksel temasa ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordun ve bunu bir silah gibi kullandın." Livia hareket edince Loretta yaklaşır ve onun ayağa kalkmasını engeller. "Yıllarca kucaklanmadım. Aylarca insan dokunuşu hissetmedim. El sıkışma bile olmadı. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

Sesindeki acı ruhuma kazınır ve endişe kalbime yerleşir.

Bana karşı bu kadar yoğun tepki göstermesinin sebebi sadece dokunulmaktan mahrum kalması mıydı?

Beni yatağına çekip vücudumu kendi vücudunun üzerine yatırması sadece çaresiz olduğu için miydi? Mutfak tezgahında herhangi bir erkeğin onu bekaretinden mahrum bırakmasına izin verir miydi?

Cevabı kafamda oluşmadan önce biliyorum. Hayır, yapmazdı.

Mia gattina, hak ettiğinden daha azını kabul etmeyecek kadar iradeli ve sert biridir. Kız kardeşi, onu çocukluğundaki travma olmadan kontrol etme şansı olmazdı.

Livia, Loretta'ya tiksinti dolu bir bakış attı.

"Tabii ki bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Hayatımı yaşamak için başkalarının onayına ihtiyaç duyacak kadar aptal değilim," diyor.

"Ama Julieta'yı takip eder miydin? Beni değil de onu mu seçerdin?" "Evet. Tekrar tekrar."

"Her zaman öyle yaptın, değil mi?" diye sorar Loretta, benim sorgulama sesimle yarışacak kadar soğuk bir tonla.

Livia'nın gözlerinde korku belirince, ilk kez bilgelik belirtileri gösterir.

Yeşil gözlerinin arasındaki fark artık benim için çok açık. Livia'nın kahverengi benekli irisleri, Loretta'nın kristal berraklığındaki halkalarına kıyasla kirli görünüyor ve ben Livia'nın koyu zümrüt rengi yerine Loretta'nın soluk yeşil rengini tercih ediyorum.

Livia'nın korkmuş ifadesine çaresizlik sızdığında, bundan sonra olacıklara karşı kalbimi sertleştiriyorum.

Loretta beni asla affetmeyebilir, ama Livia, onu ve Russo ailesini güvende tutmak için ihtiyacım olan bilgilere sahip.

"Biz kardeşiz," diye yalvarır Livia. "Kardeşler her zaman iyi geçinmez. Biz..."

"Hayır, Livia," der Loretta. "Sen o bağı uzun zaman önce kopardın. Ben sadece çok..."

Bunu görmek için çok safsın." İkizine doğru eğilir ve onu boğazından yakalar. "Artık aramızda hiçbir bağ kalmadı. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Mia gattina'nın, on yıllardır kendisine duygusal olarak istismar eden kadını boğazından tutup duvara yapıştırmasını hayretle izliyorum. Livia, Loretta'nın bileğini tutuyor ama tamamen çaresiz görünüyor.

"Artık kardeş değiliz. Aile değiliz." *Mia gattina* yumruğunu sıkarken Livia nefes nefese kalır.

"Artık Giordano değilim. Mancini'yim," diyor karım.

Odayı saran ölüm ve korkunun keskin kokusu ve koridordan izleyen adamlarım olmasına rağmen, hayallerimin kadını hayatımın en basit ama en derin anında beni sahiplenirken, penisim sertleşir.

"Mancini ailesi Russo ailesini korur. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Livia Giordano?"

Loretta yıllardır yaşadığım yemini dile getirirken, şehvet içimi kaplar ve kontrolümü sınar. Onun açıklaması ruhumu huzur ve heyecanla doldurur.

"Bu, artık senin lanetin olmadığı anlamına geliyor. Bunun yerine, senin en kötü kabusunum," diye hırlar.

Loretta yumruğunu geri çekip tek bir yumrukla ikizini bayılttığı anda, çarpık bir neşe ve gurur göğsümü doldurur.

O mükemmel. Vahşi. Güçlü.

Benim.

Ona ihtiyacım var. Şimdi.

Kız kardeşi yere düşer ve duvara yaslanır. Onu kendime doğru çekerim.

"Bekle, henüz bitirmedim. Bana bir çift kelepçe ver," der.

Sözlerine rağmen, kollarını bana dolayarak, sanki benim derimin altına girmezse milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi bana sarılır.

Çenemi kapıyı açık tutan adama doğru eğiyorum. Eşiği geçip kemerinden bir çift kelepçe çıkarıyor.

Loretta homurdanır, göğsümden itilir ve metal kelepçeyi ondan kapar.

"Benden başka kimse ona dokunamaz," der.

Onun örgüsünü tutup kız kardeşinin yanına düşmesini engelliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Dişlerini sıkarak ve parlak yeşil gözleriyle ruhumu deler. "İstediğin cevapları alacağım," der.

"Onu kendin işkence mi edeceksin?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce burnundan uzun bir nefes alır. "Bu beni senden daha büyük bir canavar yapar ama evet."

Kıkırdarak mırıldanırım, "Öyle değil." Yüzünde şüpheli bir ifade belirir.

Onu bırakıp Livia'nın uyanma belirtileri olup olmadığını kontrol ediyorum, ama hala baygın. Loretta sol bileğini kelepçeliyor ve elini kucağına bırakıp sağ bileğine uzanıyor.

"Ayrıca, bir daha şiddet kullanmam gerekmeyebilir," diyor.

İçimde bir şüphe uyanır, ama bunu onun ağzından duymam gerekir. "Ne demek istiyorsun, *gattina*?" diye sorarım.

"Bana bazı tıbbi malzemeler bulabilirsen, tam olarak bir doğruluk serumu sayılmasa da, onun engellemelerini azaltıp, aynı zamanda bilişsel yeteneklerini koruyabilecek bir oran var... Ne?"

Geniş gözleri yüzümü araştırıyor. İfademin pek hoş karşılanmayabileceğini fark edip kendime gülüyorum.

"Çocukluğumdan beri anestezi uzmanlarından nefret ederim. İlk ameliyatım, basit bir bademcik ameliyatıydı, ama bacaklarımın yüzeysel sinirlerinde kalıcı hasara yol açtı."

Başını eğip kaşlarını çatıyor.

"Bu yüzden mi topuk darbeleri sana hiç etki etmedi?" Başımı sallarım.

"Bu bir zayıflık değil, *stronzo*. Bu gizli bir süper güç." "Şimdi bunu biliyorum, ama çocukken bu benim için yıkıcıydı," diyorum.

Kollarını belime doladı ve göğsünü göğsüme bastırdı. "Üzgünüm, Ermanno. Asla..."

"Biliyorum, *mia gattina*. O sabah ben..." Adamlarım koridorda hareketlenir, izleyicilerimizi hatırlatır, ben de "siktim" yerine başka bir kelime seçerim. "...seni çamaşır odasında bulduğumda, az önce arayıp vardiyayı iptal etmiştin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Çünkü hastaya odaklanamayacağını biliyordun. Değil mi?"

Kız başını salladı.

"Artık anestezi uzmanlarından nefret etmiyorum. Edemem. Sen de onlardan birisin ve gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, sen mükemmelsin. New York eyaletinin en iyisisin."

"Araştırma yaptın, değil mi?" diye sinirli bir şekilde sorar, ama gözlerindeki rahatlama bu etkiyi yok eder.

"Sen bana işini söyleyene kadar araştırmadım," diye cevap veriyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarar. Gözlerini göğsüme indirir. Gözleri özlemle dolar, ama geriye yaslanır ve kız kardeşine bakar.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim..."

"Ellerin ona yaklaşmasın bile. Bana çok fazla benziyor," diye hırlar.

Kaşlarını kaldırıp, kıskançlık ve bana karşı sahip olma duygusunun karışımından zevk alıyorum.

"Loretta, seni Julieta ile karıştırdığımda seni tanımıyordum. Bir sürü uyarı işaretini görmezden geldim, ama artık sen benimsin," kalçalarını kendime doğru çekerim, örgüsünü yumruğumla kavrarım, başını geriye doğru çekerim ve gözlerinin derinliklerine bakarım, "Aynı hatayı bir daha asla yapmayacağım. Benim için tek sensin, *gattina*," diye yemin ederim.

Berrak yeşil gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama o ensemini tutup beni kendine doğru çekerek öpüyor. Adamlarıma fazla gösteriş yapmadan geri çekiliyorum.

Livia inliyor ve başını yere koyuyor. Çenemi eğip talimat veriyorum. Vinny onu arabaya götürmek için kalkar, ama Loretta tıslar ve omzuma vurur.

"Sakin dikkatimi dağıtmaya kalkışma. Söylediğimde ciddiydim. Bana dokunacak

" der ve hem bana hem de Vinny'ye sert bir bakış atar.

Adam geri çekilir ve kapıyı vücuduyla açık tutar. "Onu arabaya taşımak için bile mi?" diye sorarım.

Loretta göğsüme doğru itti, ama ben onu bırakmadım. "Hayır.

Ben yapabilirim."

Çenesinin inatçı duruşundan, ciddi olduğunu anlıyorum. "Neden?" diye soruyorum.

O, homurdanır ve gözlerini devirir.

"Sen bizi ayırt edebilirsin, ama sence onlar da ayırt edebilir mi?"

Sesindeki öfke, kolunu sallayarak koridordaki adamları işaret eden hareketiyle uyumlu.

Jeremy öne çıkar ve ona hafifçe eğilir.

"Elbette, Bayan Mancini. Birçok fark var, saç rengi..." "Saç stili."

"Kas kütlesi."

"Duruşunuz."

"Gözlerinizin rengi hiç aynı değil."

"Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

Gözlerini kırıştıtarak her bir erkeğin yanıtını sindirmeye çalışır.

"Nasıl olabilir...?"

"Seni ziyafet salonunda gördük. Sonuna kadar babamın yanında olduğun için teşekkür ederiz," der Jeremy.

Loretta yutkunur ve dişlerini sıkar, sonra cevap verir: "Yeterli değildi."

"Yeterliydi, ama bu yanıtın yüzünden sonuna kadar *senin* peşinden geleceğiz," der Vinny boğuk sesiyle.

O, yumruğunu gömleğine sıkıca tutturduğunda, ben de elimi onun elinin üzerine koyarım. Gözlerini kırpar ve boğazını temizler.

"Teşekkür ederim, ama ben sizin danışmanınız ya da patronunuz değilim," diyor.

"Olmak zorunda değilsin. Güvenilir bir kadını gördüğümüzde anlarız. Ayrıca, don ve consigliere'miz sadece en yetenekli insanları yanlarına alırlar, bu yüzden tek yapman gereken işaret etmek, biz de oraya gideriz," diyor Jeremy.

Onun sözlerini bir an düşündükten sonra, Loretta tekrar boğazını temizler ve her birinin gözlerine bakar.

"Ağzını tıkayın, bacaklarını bağlayın ve bagaja atın. Başka bir şey yapmayın," dedi. "Anlaşıldı, Bayan Mancini," dedi Vinny boğuk bir sesle.

Livia acınası bir şekilde sızlanır, ama Loretta ona bakmaz bile. Beklentili gözlerle bana bakar.

"Ne?" diye sorar.

Aklımda oluşan hiçbir kelime uygun değil, bu yüzden onun dudaklarını incelerken ona yapmak istediğim tüm pis şeyleri hayal ederek, onun emir vermesiyle ilgili ne düşündüğümü tam olarak aktarıyorum. Dekolte bölgesinden yanaklarına kadar kızarıyor.

Ellerini yakamın altına sokar ve tırnaklarını omuzlarıma geçirir. "Ona gelmeden önce yapman gereken işlerin yok mu?" diyor.

Sesim her zamankinden daha sert çıkıyor, askerlere ortalığı temizlemelerini, güvenlik kamerası kayıtlarını silmelerini, resepsiyon görevlisine rüşvet vermelerini ve Livia'yı belirli bir yere götürmelerini söylüyorum, sonra Loretta'yı kalçasından tutup havaya kaldırıyorum.

"Şimdilik onun dairesinde kalacağız. Acil bir durum olmadıkça bizi rahatsız etmeyin," diye hırlıyorum.

O, tırnaklarını omuzlarıma daha da batırır ama ben onu erkeklerin arasından geçip koridoru aşarak kapısına götürürken itiraz etmez. O, ceplerimde anahtar kartımı ararken, ben patronu arar ve ona durumu bildiririm.

Nico, Loretta'nın Livia'nın sorgusunu tamamen kontrol etmesine izin verir ve ona ihtiyacı olan her şeyi temin etmemi söyler.

"Biraz daha bilgi edindiğimizde, Aurora işini yapabilmesi için Giorgio'ya ileticeğiz," diyor.

Serenity'nin kardeşi Giorgio, dünyanın en iyi hackerlarından biriyle evlendi. Bir isim ve birkaç ayrıntı ile, dijital çağda herkesi takip edebilir.

Bu biraz ürkütücü.

"Anladım patron. Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

Ben topuğumla kapıyı kapatırken o telefonu kapatır.

Loretta'nın ayaklarını yere indiriyorum ve göğüsleri karnıma değince iniltiyi zorla bastırıyorum.

"Bugün sıradan bir gün mü, yoksa...?"

Penisim imkansız bir şekilde daha da sertleşir.

O, koridorun karşısındaki ölüm ve duygusal kargaşayı kastetmiyor. Bana meydan okuyor.

Onun sığınağına ilk girdiğimde, sanki ben orada değilmişim gibi davranmasını istemiştim.

O da öyle yaptı.

Siktir, benden uzaklaşırken kıyafetlerini çıkardığı anı hatırlamak bile kontrolümü zorluyor. Örgüsünü çözüp saçlarını gevşetiyorum.

"Evet, öyle. Bana her şeyi ver, *gattina*."

Gülümsemesi soluk yeşil gözlerine bir ışıltı katıyor.

"Elbette, Ermanno. Her zaman."

İnleyerek, onu ateşli bir öpücükle dudaklarından öptüm.

Loretta Mancini benim soyadımı aldı, bağlılığımı kazandı, kalbimi çaldı ve iki haftadan kısa bir sürede ailemin kalbini kazandı.

Başka türlü olmasını istemezdim. O

benim. Ben de onunum.

Sonsuza kadar.

EPILOG

Loretta Mancini

AVUÇ İÇLERİMİ İNCELİYORUM ve asansörden çıkmaktan vazgeçiyorum.

"Belki birkaç gün daha beklemeliyiz," diyorum.

Ermanno kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. O, büyük, yara izli ve dövmeli parmaklarını benimkilerle birleştirip dudaklarına götürdüğünde, duygular boğazımı tıkıyor.

"Ellerinde bir sorun yok, *gattina*. Bebeği kirletmezsin," diyor.

"Biliyorum ama..."

"Nico'nun babası olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye gürlledi. "Evet, biliyorum, ama..."

"Onun elleri, senin hayal edebileceğinden çok daha kötü şeyler yaptı, biliyor musun?"

"Bu aynı şey değil!"

Başparmağımın tabanını ısıırıp mırıldanıyor.

"Nasıl farklı?"

Doğru kelimeleri ararken çenemi sıkıp burnumdan nefes alıyorum.

Kendi kopyasını işkence etmenin ne kadar akıl almaz bir şey olduğunu ona nasıl açıklayabilirim? İkizimle artık bir bağımız olmasa da, onu hayatım boyunca tanıdım. Hâlâ birbirimize benziyoruz. Bana iyi davrandığı zamanların hatıraları hâlâ aklımda.

O ilk yumruktan beri şiddet kullanmamış olsam da, onu soğuk metal masaya bağlanmış, kollarına serum takılmış halde düşündüğümde midem bulanıyor. Hayatın boyunca sevdiğini sandığın birine ilaç verip

ve onun iradesine karşı bilgi almak için zorlamak normal bir insanın yapacağı bir şey değildir.

Bu, kötü adamların yaptığı bir şeydir.

Ermanno ve Nico'nun yaptığı kanlı, acımasız şeyler asla akrabalarına karşı değildi. Benim günahlarım buna kıyasla çok daha kötü görünüyor.

Asansör çalar ve kapılar açılır, ama Ermanno beni köşeye sıkıştırır ve iri cüssesiyle beni dünyadan uzaklaştırır.

"Serenity'nin kardeşi, karısına dokunduğu için amcasını öldürdü. Sence yeğeniyle görüşmek için çok mu kötü biri?"

Ermanno'nun göğsünü ellerimle okşayarak, parmaklarımı yakasına kıvrıp gözlerine bakıyorum.

"Kan bağı olan mı, yoksa evlilikten mi amcası?"

Anlayışlı bakışıyla içini çeker. Elini başımın arkasına koyar, örgümün sıkılığını vurgular ve parmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırır.

"Önemli değil, *gattina*. Sana sırtını dönmüş birini ihanet edemezsin, yani sen kötü değilsin."

Gözlerindeki yoğunluğa rağmen, içimde bir şüphe uyanır. Parmak uçlarını örgüme geçirir.

"Değerli bir aileye olan sevgini ve bağlılığını kanıtladın ve ihtiyacımız olan cevapları alarak Russo ailesini korudun," diyor.

Kalbimi saran suçluluk duygusu hafifliyor. Burnumdan nefes alıp onun erkeksi kokusunun tadını çıkarıyorum. Yeni ebeveynler güçlü kokuları kullanmamamızı istediği için kolonyasını sürmemiş. Bu hoşuma gidiyor. Hem de çok.

"Nico, bu cevapları alacağına güveniyordu. Senden bir kez bile şüphe etmedi," diye mırıldanır iri, kaslı canavarım.

Yaka düğmelerinden yakasına kadar parmaklarımı gezdirip, deriye dokunmak için parmaklarımı altına sokuyorum.

"Serenity sana hayran ve seni kız kardeşi gibi görüyor. Kan bağına gerek yok." Başparmağını yanağımda gezdirip dudaklarıma indiriyor ve dudaklarımın kenarını okşuyor. "Seni Perla'nın *madrina'sı* olarak seçti. Yeni doğan bebeğini koruduğun için suçluluk duymanı istemezdi," diyor gürleyen sesiyle.

Parmağını ağzıma alıp nazikçe ısıyorum.

Parmak ucunu dilimle okşarken göz bebekleri büyüdü, gri irisleri küçüldü.

"Siktir, Loretta, dikkatli ol, yoksa seni duvara yapıştırıp asansörde sikerim," diye homurdanır.

Kaşımı kaldırıp parmağının etrafında sırtıyorum.

Başparmağını çekip beni o kadar derin öper ki endişelerim kaybolur ve o benim evrenimin merkezi olur. Ağzını ağzımdan çektiğinde, parmak uçlarımda yükselir ve onu kovalarım, ama o alt dudağımı ısırır ve uzun, kalın parmaklarını boğazıma dolandır.

"Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler, *gattina*. Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldanır.

Bir an onun sözlerini düşündükten sonra, zihnim sonunda anlamını kavrar.

O da vaftiz kızımızla ilk kez tanışacağı için gergin ve benim küçük çılgınlığımın onun endişesini hafifletmekle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, içten teşekkürleriyle üzerimdeki baskıyı kaldırıyor.

Yutkunup kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı ve bir an için öylece durup birbirimizin tadını çıkardık.

"Tamam, Russo ailesinin en yeni üyesiyle tanışmaya gidelim," diyorum.

Köşeden sıyrılıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Beni tekrar kollarına çekip başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkıştırıyor.

"Yanlış söyledin. Ailemizin en yeni üyesiyle tanışmaya gidelim," diye homurdanır.

"Tabii ki. Ne derseniz deyin, *il mio sovrano*," diye yüksek, aşırı tatlı bir sesle cevap veriyorum.

Gülümser ve beni salona doğru çevirir. Kıcıma acı veren bir şaplak atarak beni ileri iter ve sessizce intikamını daha sonra alacağına söz verir. Omzumun üzerinden ona şüpheci bir bakış atarım. Kaşlarını kaldırır.

O misilleme yapmadan önce zili çalarım.

Asansörde katlarını seçtiğimizde bildirim almış olsalar da, Nico bir süre kapıyı açmaz ve ona bir bakış atmak nedenini açıklamak için yeterlidir.

Bebeğin kusmuğu gömleğinin önünü kaplamış. Dağınık saçları ve lekeli pantolonu biraz daha iyi durumda, ama New York'un en acımasız mafya babası Nico Russo'yu bu kadar dağınık göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Bizi içeri davet eder ve ellerimizi ve kollarımızı iyice yıkamamız için doğrudan mutfığa götürür. Lavaboda küçük bir bulaşık yığını ve kirli şişeler vardır ve tezgahın üzerinde birkaç boş yemek kabı durmaktadır, ama genel olarak ev düzenlidir.

Ellerimizin temiz olduğunu onayladıktan sonra, Nico başını sallar ve bizi koridordan geçerek ana yatak odasına kadar takip etmemizi işaret eder.

Serenity, kollarında pembe bir bohça ile sallanan sandalyede oturuyor. Yorgun olmasına rağmen gülümsemesi o kadar neşe dolu ki, gözlerim yaşlarla doluyor ve ona gülümsemeden edemiyorum.

Nico odanın diğer tarafına geçer ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına alır. Onun ayaklarını yere indirir ve kollarını arkadan onun kollarına dolayarak, önce Ermanno'ya, sonra bana bakarak bu değerli yükü destekler.

Yumuşak ses tonuna rağmen, pürüzsüz sesi dikkatimizi çekiyor. "Ermanno ve Loretta Mancini, sizler

Kızımız Perla Russo'yu vaftiz *kızın* olarak kabul et," diyor Nico.

Bize zaten sormuş olsalar da, nefesim kesilir. Battaniyelerin altından minik bir yumruk çıkar. Serenity gülümser ve kundaklamayı geri katlayarak, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli, en yuvarek yüzü ortaya çıkarır.

Ermanno beni yanına çeker. O beni odanın diğer tarafına götürürken, ben uyuşmuş ayaklarımla süzülürüm. Daha iyi görebilmek için battaniyeyi daha da geri çeker. Yara izli, dövme eli, kızın yüzünün yanında devasa görünür. Kız minik elini onun parmağına doladığında kalbim patlayacak gibi olur.

"Onu hayatın tüm iniş çıkışlarında koruyacağımıza, seveceğimize ve ona rehberlik edeceğimize söz veriyoruz," diye yemin eder.

Duygularım kabarıyor ve hissettiklerimi kelimelerle ifade etmek yetmiyor, bu yüzden Perla'nın altına uzanıp Serenity'nin elinin üzerine elimi koyuyorum, Nico'nun kolunu benimkine sıkıştırıyorum ve Ermanno'ya yaslanıyorum. Dokunarak birbirimize bağlanıyoruz, parmak ucumla Perla'nın yanağını okşuyorum ve kalbimden geçen sözleri fısıldıyorum.

"Her zaman senin yanında olacağız. Her zaman."

Serenity burnunu çekip, sulu gözlerle bana gülümser. "Teşekkürler, Loretta. Al." Kızını bana verirken, panik dalgasıyla mücadele ederim. O kadar küçük ve zayıf ki. "Her zaman dedin, değil mi? Onu senin için temizledim, ama duş almam lazım."

"Daha önce hiç yeni doğmuş bir bebeği kucağıma almadım! Nasıl yapacağım..."

"Zaten tutuyorsun. Doğal bir yeteneğin olduğunu biliyordum. Tüm o dövüş sanatları vücudunu formda tuttu, ama emin değilsen oturabilirsin."

Ermanno beni sallanan sandalyeye oturturken, Nico karısını kucağına alıyor. Koyu renkli gözleriyle kızını kontrol ediyor, ama Serenity'yi arkasını dönmeden banyoya taşıyarak danışmanına ne kadar güvendiğini gösteriyor.

Birkaç dakika boyunca, sessizce hayranlıkla oturup, kucağımda yatan yeni hayatla her değerli anın tadını çıkarırız, ama içimi derin bir özlem kaplar ve

bebeği Ermanno'ya veriyorum.

O ayak dayama yerine oturur ve biraz beceriksizce bebeği alır.

Her zaman sessizce kendi çocuklarım olmasını arzulamıştım, ama ailemin laneti nedeniyle, hiç çocuk sahibi olacağımı düşünmemiştim. Ancak, büyük, kötü mafya adamım, evlatlığımızı sanki evrendeki en değerli ve kırılgan şey gibi kucağında sallarken, içimi bir ihtiyaç dalgası kaplar.

O, bu kadar güvenilir ve destekleyici olmak için fazla karanlık ve seksi. Onunla çocuk istiyorum. Mümkün olduğunca çok.

Arduvaz grisi gözlerinden merak parıldayarak, bakışlarını bana çevirir. Yüzümdeki ifadeyi incelerken, gözleri açgözlülükle dolar ve dudaklarında şeytani bir zevk belirir.

Midem altüst oldu. Şehvet içimi kapladı. İhtiyacım klitorisimde nabız gibi atarken koltuğumda kıpırdanmaya başladım.

Perla'yı kolunun altına alır ve bana uzanır. Elinin arkasını avuçlarım, parmaklarımın altındaki yara izlerine hayretle bakarım ve elimi vaftiz kızımızın karnına koyarken avucunu okşarım.

"Görünüşe göre *mia gattina'nın* başka bir düğüne ihtiyacı var."

Kafam karışır. O öne eğilir, alt dudağımı ısırır ve kolunda dengede duran narin hayatı düşünerek geri çekilir.

"Bütün gün benim spermimi damlattın, değil mi?" Onun düşünce akışını takip ederken yüzüm yanar.

"Sen benimsin, *gattina*. Seni doldurup karnının bebeğimizle büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Onun düşük, boğuk sesi ihtiyacımı körükledi.

Perla hıçkırıyor ve kıvranıyor. O bize minik yumruğunu sallarken ikimiz de aşağıya bakıyoruz. Parmağımı karnından kaldırıyorum ve o şaşırtıcı bir güçle parmağımı sıkıca kavırıyor.

"Ben de istiyorum Ermanno. Kendi çocuklarımız olsun istiyorum, ama bu da mükemmel.

Acele etmeyelim, tamam mı?"

Daha fazla mutluluğu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Sadık mafya adamım, şapşal mini atımız, geniş ailemiz ve yeni iş yerimdeki yeni arkadaşlıklarım, hayatımın ne kadar harika hale geldiğine şaşkırım.

Duygular boğazımı tıkıyor. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Ermanno alnını alnıma dayadı ve "Ben seninim, *gattina*. Beni istediğin gibi kullan. Her zaman yanında olacağım" diye mırıldandı.

Başımı sallayıp eline tutunuyorum, beklenmedik bir duygu fırtınasını atlatırken onu gerçekliğe bağlayan bir halat olarak kullanıyorum.

Bir daha asla yalnız kalmayacağım. Asla dışlanmayacağım, asla bir parya olmayacağım, bir daha asla lanetli olarak adlandırılmayacağım.

Ölümcül mafya adamım her zaman benim için orada olacak.

Yüzümdeki son gözyaşlarını silip derin bir nefes aldığımında, Nico Serenity'yi banyodan dışarı taşıyor. Gözleri hemen kızlarını arıyor, onu koruyamayacağımızdan şüphe ettikleri için değil, çünkü o onların tüm dünyası.

Gururla doluyum. Doğru bir seçim yaptım.

Russo ailesi her zaman birbirlerinin yanında olacak. Onların sevgisi, aralarındaki biyolojik bağlardan daha derindir. Asla birbirlerinden uzaklaşmayacaklar.

Nico, Serenity'yi başının arkasına bir yığın yastık koyarak yatak başlığına yerleştirir. Serenity, komodine uzanmadan önce ona bir öpücükle teşekkür eder.

"Bir ricam var. Aslında iki tane," diyor Serenity.

Saçları havluyla kurulanmış ve temiz bir düğmeli pijama giymiş, o kadar masum ve genç görünüyor ki kalbim sızlıyor. Gözlerinden yayılan keder buna uymuyor.

Bana iki şey uzatır.

Onları alıyorum ve boğazımdaki düğümden nefes almakta zorlanıyorum. Perla'nın hastanedeki fotoğrafı ve Nico ile Serenity'nin el yazısıyla yazdığı not, zarif bir çerçeve içinde duruyor. Not, Pops'a hitaben yazılmış.

"Bunu ona bizim için verir misin?" diye soruyor.

Gözlerindeki pişmanlık her şeyi anlatıyor. Doğum yaptığı için hala hastanede olduğu için cenazesine katılamamış. Nico cenaze törenine sadece birkaç dakika uğramış, sonra aceleyle onun yanına dönmüş.

Zamanlamadan dolayı suçluluk duyuyor olmalı. Doktorlar doğum tarihini sürekli erteliyorlardı. Daha erken doğum yapsaydı, Pops Perla ile tanışabilirdi, ama kimse bu tür şeyleri kontrol edemez. Sözler onun ruhundaki acıyı dindiremez, bu yüzden ona yarı sarılırım ve yüzündeki gözyaşlarını silmeden önce, resmi İtalyan selamlaması olan iki yanağından öperim.

"Pops çok sevecek. Teşekkür ederim," diyorum.

O da gözyaşlarını silip bana sarıldı.

"Zarf Camilla için. Viktor'un saldırı sırasında orada olup olmadığını doğrulamak için acil durum görüntülerini izlemeyi kabul etti, ama... izledikten sonra bir süre onunla kalır mısın?"

Bana ablasını emanet ettiği için neredeyse yere düşüyordum. Neredeyse bir yıl önce, Camilla o kadar acımasız bir saldırıya uğradı ki, ailesi Serenity'yi onun yerine Nico ile evlenmeye zorladı. Şu anda kuzeydeki bir tesiste birinci sınıf bakım altında yaşıyor, ama Serenity benim yanında olmamı istiyorsa, ben de orada olacağım.

"Tabii ki," diyorum.

"Teşekkürler, Loretta."

Ağır konuların ardından, Perla ve yeni ebeveyn olma yolculuklarına geçiyoruz. Nico ve Ermanno, muhtemelen işle ilgili konuları tartışmak için birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorlar, ancak oldukça çabuk geri dönüyorlar. Serenity'nin enerjisi azaldığında, Ermanno ve ben vedalaşıp Nico'yu gelini ve bebeğini uyutması için yalnız bırakıyoruz.

Arkamızdan yatak odasının kapısını kapatıp, zarfı ve resim çerçevesini tezgahın köşesine koyduktan sonra lavabodaki bulaşıkları yıkamaya başlıyorum.

Nico'yu tanıyorsam, yeni hayatlarına alışırken başkalarının evlerine girmesini önlemek için tüm temizliği kendisi yapıyordur.

Ermanno, ben boş yemek kaplarını yıkayıp tezgahı silerken, o da tek kelime etmeden benim yaptıklarımı takip ederek oturma odasını toplar ve mutfakı süpürür.

Kanepede temiz giysileri katladık, market alışverişlerini yerleştirdik ve çöpi çıkardık.

Tezgahın köşesinden çerçeveyi aldığım da, Camilla'nın zarfı yere düşüyor. Perla'nın resmi dışarı çıkıyor. Onu geri koyuyorum ve zarfın önündeki yazıya bakıyorum.

Hazır olduğunda. Sevgiler, Serenity ve Nico.

Göğsüm sıkışır.

Serenity, evlenmesi gereken adamla evlendiği için mi üzgün?

Yoksa daha kötü bir şey mi var?

Ermanno arkamdan bana sarılır ve şakağıma öpücük kondurur. "Eğer hemen çıkmazsak, patron öğle uykusuna yatmak yerine dışarı çıkacak

" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, hızlıca öpmek için boynumu uzatıyorum ve asansöre doğru yol alıyorum.

Kapılar arkamızdan kapanırken, kaçır an ama sonra kurtarıcım olan adama yaslanıyorum ve hayatın karmaşık kıvrımlarına hayret ediyorum.

Gelecek bizi nereye götürürse götürsün, önemli değil, yeter ki birlikte olalım.

Parmağımın ucuna yükselip Ermanno'nun yakasının üstünden hızlıca bir ısırık alıyorum. O parmaklarını kalçama geçirip homurdanıyor ve çelik gibi gözleriyle ruhumu delip geçiyor.

"Seni seviyorum, Ermanno," diyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar ve dipsiz gri gözlerinde açlık parlar. "Ben de seni seviyorum, Loretta," diye yemin eder.

Tekrar parmak uçlarımda yükseldiğimde, beni kendine doğru çeker ve ağzıma girer.

Benim yerim burası. Büyük, kötü mafya adamımla birlikte. *Mio marito*. En sevdiğim dövüş partnerim. Kaçıranım, sonra sevgilim olan adam. *Il mio sovrano*. Ermanno Mancini benimdir. Her zaman.

Serinin devamı: [Possessive Vows \(Vicious Mafia Kings Kitap 5\)](#).

****tetikleyici uyarı: kendine zarar verme ifadesine yer verilmektedir****

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/possessive-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları indirimle yaklaşık olarak aynıdır, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

Ermanno ve Loretta'nın bebek yapma yolculuğuna "mücadele" ederek girdikleri ATEŞLİ BONUS SAHNE için BURAYA TIKLAYIN.

Ardından geri dönün ve Dimitri ve Camilla'nın zorlu başlangıçlarına bir göz atın.

Veya V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Diğer okuyuculara iyi yazdığımı bildirmenin en kolay yolu budur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

Ücretsiz ürünler, indirimler, yeni çıkan ürünler ile ilgileniyor ve sürekli olarak meraklandırılmak mı istiyorsunuz? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatımla ilgili güncellemeler yok — üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislikler için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

Sahiplik Yemini (Önizleme)

Camilla Vivaldi

Cildimi daha fazla kan kapladıkça tanıdık acı hissinin yükselmesini bekliyorum, ama öyle olmuyor.

Keskin bir nefes alarak kendimi trans halimden çıkarırım. Serenity beni çocukluk odamda yarı ölü halde bulduğunda kendimi kesmeyi bıraktım. Beni ailemin evinden kurtardı ve bir akıl sağlığı merkezine gönderdi. Buna ihtiyacım vardı. Hâlâ da var.

Ama artık burada kalamam.

Arka bahçede, ayaklarımın dibinde bir adam son nefesini vererek yatıyor. Güneş ışığı üzerimize dökülüyor. Soğuk bir esinti saçlarımı karıştırıyor.

Burası benim sığınağımdı. Meraklı gözlerden uzaklaşabileceğim tek yer. Düşüncelerimden ve duygularımdan kaçabileceğim tek sığınaktı.

Artık yok.

Ve bunun sebebi sadece ayaklarımın dibinde ölen adam değil.

Yukarı bakıyorum, yukarı... Geniş göğüsleri, inanılmaz geniş omuzları, kare çenesi, ince dudakları ve eğri burnunu geçip, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlere bakıyorum.

Damarlarımda bir ısı kıvılcımı parlıyor, ama anılarımın buz gibi saldırısı altında sönüyor.

Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğim.

Ağzını açıp ağır bir Rus aksanıyla konuşmaya başladığında, vücudumdaki her hücre korkudan donar ve zihnim bir yıl önce zar zor hayatta kaldığım acımasız saldırıyı tekrar tekrar oynatır.

"Seni buldum, *sólnyshka*. Benimle geleceksin."

Mahvoldum.

[Possessive Vows \(Vicious Mafia Kings Book 5\)](#) okumaya devam et.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/possessive-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.

THE KNOTTIVERSE: SU DÜNYASININ ALFALARI

Tam Seri Paketi

*Hikayesi hafif, **baharatı ağır olan** bu "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanlarına dalın ve sahiplenici alfabaları, isteksiz omegalaları ve Mutlu Sonla biten lezzetli irade savaşlarını içeren tetikleyici içerikler bulacağınızı bilin.*

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alma işlemiyle 8 e-kitabın tamamını satın alın. Sadece vtbonnds.com'da.

[Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi](#)

Okurken elinize alabileceğiniz bir şey mi arıyorsunuz? Üzerinde parmak izlerim olan ölü bir şey nasıl olur? Ya daha önce benim kirli ellerimde bulunmuş 8 ölü şey varsa? [Tam Seri: Su Dünyasının Alfası İmzalı Ciltli Kitap Paketi'ni](#) deneyin. Tabii ki sadece benim web sitemde.

Ya da, *Taken by the Tanker (The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1)* kitabından bir alıntı ile serinin tanıtımını okumak için sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin.

TAKEN BY THE TANKER (ÖN İZLEME)

Char

Yara izli parmak eklemleri çelik çubukları kavrar.

Çığlık atmaya korkarak, porthole'dan uzanıp paslanmış gövdede en yakın çukuru bulurum ve başımı ve omuzlarımı içeri sokarım.

Canavar çıplak elleriyle hücremin parmaklıklarını bükünce metal gıcırıyor.

Göğüslerim porthole'dan tırmanmamı engellediği için gelişmekte olan kıvrımlarımı lanetlerim, ama ayak parmaklarımla iç duvarda bir tutunma yeri bulduktan sonra kendimi içeri itiyorum. Acı parçaları göğsümü delip geçiyor, ama dönüp gövdede ikinci bir tutunma yeri buluyorum ve dirseklerimi geminin çukurlu demirine bastırıyorum. Kaçmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kalçalarım sığmıyor.

Kalın parmaklar uyluklarımı kavrar, şortumun ince kumaşı aracılığıyla etimi yakar ve beni dehşete boğar.

Soğuk, tuzlu rüzgar ve parlak, sıcak güneş ışığı korkumu hafifletmiyor. Erkeğin kocaman ellerinin cildimi yakmasını engelleyen hiçbir şey yok. Beni acımasız bir alfanın merhametine terk eden hiçbir şey yok.

Çığlık atıp daha sert mücadele ediyorum, kurtulabilmeyi, dondurucu suyun ve öfkeli dalgaların sert ısırığını diliyorum. Bu alfanın benim için planladığı her neyse, ona katlanmaktansa boğularak ölmeyi tercih ederim. Boğulmak daha hızlı ve daha az aşağılayıcı olur.

Uyluklarımı çekerek beni arka tarafa doğru pencereden kaydırıyor. Tekmeliyor ve çırpınıyorum, dirseklerimi sıyrıyor ve gövdeyi kanımla lekeliyorum. Kalçalarımın ve korkunç şişkinliğinin üzerinden kayarak, kocaman elleri belimi sarıyor. Beni kolayca ezebilecek olmasına rağmen, göğüslerimin alt kısmı pencereye takılana kadar nazikçe

beni kendine doğru çekiyor, ta ki göğüslerimin alt kısmı porthole'a takılana kadar. Tıslayıp tekmeliyorum, ama onun düşük gürültüsü kemiklerime işliyor ve gücümü çalıyor.

"Geri gel, küçük omega."

Gövdeye sıkıca tutunurken parmaklarım ağrıyor. Rüzgar saçlarımı çekiyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü yıpratıyor.

Ölmek istemiyorum, ama bu alfanın öfkesine katlanmak yerine dalgalar çok cazip geliyor.

Uzun parmaklarını karnımın her yerine yayıyor, göğüslerimin alt kısmına gömülüyor ve kalça kemiklerime bastırıyor.

Düşündüğümde daha büyük. Alfa Trik'ten çok daha büyük.

Tuzakta yakalanmış bir fare gibi, nefes almakta zorlanıyorum. Ellerinden vücuduma ısı dalgaları yayılıyor ve derimin hemen altında rahatsız edici bir kaşıntıya neden oluyor.

Hareket etmediğimde, bu vahşi adam ellerini kaydırıyor, biri sağ kalçamı kavrarken, diğeri pelvisimin hemen üzerinde duruyor, hiç kimsenin dokunmadığı bir yere kaymaya hazır.

"Geri gel, yoksa seni burada, şu anda, hazır olsan da olmasan da bağlarım."

Kemiklerim parçalanacak diye korkacak kadar titriyorum, gevşiyorum, itaat ettiğimi göstermeye çalışıyorum. Göğüslerim bu şekilde sıkışmışken delikten geçemem, ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Porthole'un keskin kenarı etimi delmekle tehdit ediyor, gıysilerim beni korumaya yetmiyor.

Gergin bir an geçer. Kemiklerim titrerken, elimden geldiğince gevşek kalırım.

Nazik denemeyecek kadar etkili hareketlerle beni öne doğru iter sonra beni delikten korkunç bir santim santim geriye doğru yönlendiriyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ve dirseklerimden sızan kanla birleşiyor, o beni duvardan aşağı kaydırıyor ve iri cüssesiyle beni yerinde sabitliyor. Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı geriye çekiyor, omzumun üzerinden bakıp onun somurtkan yüzüne bakmamı zorluyor.

Keskin hatlarla çevrili kahverengi gözler ve koyu kahverengi saçlar görüş alanımı doldurur.

Hiçbir şey söylemez, ama göğsünden bir titreşim gelir. Korkum, zihnimin kenarlarında dolaşmaya başlar, hala aktif ama düşüncelerimi kontrol edemem. Ellerinin yarattığı aynı kaşıntılı sıcaklık, derimin altına gömülür ve daha derine iner, organlarımı etkiler, ta ki ben rahatlamayı arzulayana kadar.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır.

Gözlerine ulaşmaz.

Okumaya devam et [*Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1\)*](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

*Ben daha
fazla
kazanırım.*

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.

THE ULTIMATE ELITES

Karanlık Omegaverse Romantizm Paketi

Bir kutu setinden daha iyi ne olabilir? Süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitaptan oluşan bir paket! Tabii ki hepsi düğümlü.

The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı kapın ve saatlerce süren karanlık ve kirli müstehcenliğin tadını çıkarın. Sadece vtbonds.com'da.

<https://vtbonds.com/product/the-ultimate-elites-a-dark-omegaverse-romance/>

Okumak istemiyor, ama yine de kitaplarımda bulunan karanlık, lezzetli kaygıyı mı istiyorsunuz? Web sitemde [EXCLUSIVE Warrior Elite Series Audiobook Bundle - 10 Dark and Steamy Fated-Mates Alien Romance Audiobooks'u](#) kontrol edin ve 60 saatten fazla süren hırçın alfa seksiliğinin tadını çıkarın.

Ya da her şeyin başladığı ÜCRETSİZ kitap *Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1)* 'e göz atmak için kaydırmaya devam edin.

UNKNOWN OMEGA (ÖN İZLEME)

Seeck

Koyu kahverengi bukleler bir sokak ağzından hızla geçer.

Hızla geçen silueti, sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir izlenim bırakıyor.

Sonra kokusu burnuma çarpar. Zengin, güzel ve yanlış. Eksikliğin kafa karıştırıcı bir karışımı. Beta olması gerekirken, omega kokuyor.

Ve kan. Metalik kokuyu alıyorum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyorum. İçgüdülerim onu korumamı gerektirirken, penisim sertleşiyor.

Onun kanının belirgin kokusu var, güzellik ve acının bir karışımı ve ona yapışmış bir erkeğin misk kokusu. Onun kanı, hassas ve özel bir kokuyla karışıyor ve vücudum kendi kendine hareket ediyor. Onun kırılmış masumiyetinin kokusu, tüm bilinçli düşüncelerimi benden alıyor.

Yıkık binanın duvarını tırmanıp kendimi çatıya fırlatıyorum. Koşarak aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, çökmekte olan yapının üzerinde koşuyorum.

Kendimi kenardan aşağı atıyorum ve kum, inişimi yumuşatıyor. Herhangi bir Rut'tan daha şiddetli bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, o kadar güçlü ki kontrolümü kaybetmemi umursamıyorum.

Sokağın başına vardığımda, kolumu uzatıp çarpışmaya hazırlandım. O doğrudan bana doğru koştu, ama o kadar küçüktü ki çarpışmayı neredeyse hissetmedim.

Onu havada yakaladım, kollarımla sardım ve göğsüme bastırdım.

Nefesini toplayamadan, onu dar geçidin derinliklerine sürükledim. Elim ağzını ve çenesini kapattı.

Onu bu kadar yakınımda tutmak, gerçeklikle olan bağımlı koparıyor. Çılgın saçlarını görmek, düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor. Kollarımın içindeki vücudunun ve acısının kokusu

içimde bir ihtiyaç kaynağı patlamasına neden oluyor.

Onu duvara doğru itiyorum ve onun acı ve korku dolu çılgılığı benim ihtiyacımı biraz azaltıyor. Gözlerine bakıyorum ve dünya değişiyor.

Her şey anlam kazanır. O benimdir. Benimdir. Benim diğer yarım. Benim Omega'm. Benim zayıflığım.

[Unknown Omega \(Alpha Elite Serisi Kitap 1\) kitabını](#) tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okuyun.

*Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın.
Daha az ödersiniz.*

*Ben daha
fazla
kazanırım.*

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.

KURTARILAN VE MAHVOLAN (ÖN İZLEME)

Craize

Tozun içinden çirkin kahverengi gözler belirir, bir erkek bana meydan okurcasına cılız dişlerini gösterir. Koyu renkli giysileri vücudunun çoğunu gizler, ancak bir üçgen, sivri uçlu penisini ortaya çıkarır, ucundan keskin kokulu bir sıvı fişkirir.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olmasına rağmen yumruğunu sallarken, ben de başının iki yanını tutup alnımı onun alnına vuruyorum.

Gore aramızda ezilirken, alnımdaki kısa boynuzlar kafatasına saplanır, pürüzlü kenarları kemiklerini tereyağı gibi keser. Onun erkekliğinden sızan kokuşmuş sıvıyı önlerim, ama onun can damarını akıtmaktan zevk duyarım, başımı geriye atar ve yüzünün kıpkırmızıya boyandığını izlerim.

Bacakları çökmeye başlasa da yumruğu yan tarafıma vuruyor. Boynunu tutup sıkıyorum, diğer elimi de ekleyip nefes borusunu büküyorum.

Yere düşer, boynu garip bir açıyla bükülür ve gözleri bulanıklaşır.

Hareketler ve mücadele sesleri tatmin olmuş bakışlarımı bozar ve göğsümdeki acı beni odanın içine doğru çeker.

Küçük bir beden kirli bir şilte üzerinde kıvrılıyor, beyaz teni şiddetli sarsıntılara rağmen çevresiyle uyum sağlıyor.

Yaklaşıyorum, duyularım o şekle odaklanıyor, göğsümün arkasındaki çekim ona ulaşmamı istiyor.

Sıkı göğüsleri sallanıyor ve düzgün bacakları, şimdiye kadar gördüğüm en çekici vücudu oluşturuyor ve kaçırılmış zihnimde vicdanım çılgılık atsa da, temel ihtiyaçlarım onu almamı, sahiplenmemi, sahip olmamı istiyor.

İleri doğru adım atıyorum ve ince bir ayak bileğini yatağa sabitliyorum.

Parlak yeşil irisler gözlerimi deliyor, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar narin bir yülden sefil bir ıstırap parlıyor.

Benim burada olmamın sebebi o. Beni o çağırđı.

Bir şekilde ruhuma ulaştı ve beni cehennemin derinliklerine çağırđı.

O benim.

[Rescued and Ruined \(Warrior Elite Serisi Kitap 1\) kitabını](#) tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin!

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın.

Daha az ödersiniz.

Ben daha

fazla

kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.

GÖLGELER VE IŞINLAR (ÖN İZLEME)

Jennifer

Sert, gölgeli parmaklar boğazımı sarar ve saçlarıma dolanır, bakışlarımı aynaya çevirir. İki çift ürkütücü gözün bana bakışını dehşetle izlerim, gözlerinden tehdit ve şehvet yayılır.

Omuzları o kadar geniş ki, başımın üstündeki ışıkları engelliyorlar.

Parlak mor gözler benim seviyeme iner, yanımdaki yaratık eğilerek yüzünün yanını benimkine bastırır. Yansımalarımıza bakarken, sırtışı genişler ve benim bakışlarımla karşılaşmadan önce kedi kulaklarına bakar.

"Şu haline bak, küçük kedicik. Minik ve zayıf. Korkmuş ve savunmasız. Narin. Seni parçalamaktan zevk alacağız. Seni sikmekten. Seni bağlamaktan."

Derin gürültüsü, zihnimde korku ve kafa karışıklığı dolaşırken bile içimde bir cehennem ateşini yakıyor. Göğsünden gelen gürültülü ses, barda duyduğum daha derin, daha sert hırıltıdan çok farklı geliyor, ama duyularım onu şeker gibi yutuyor ve damarlarımdan hemen bir şeker akışı başlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Vücudum daha fazlasını istiyor.

Yüzümü ve saçımı sıkıca tutarken inliyorum.

Tek vücut gibi hareket ederek beni lavabodan çekip dizlerimin üzerine çöktürüyorlar. Direniyorum ama yüzümü, saçımı ve bileklerimi sıkıca tutan onların gücüne karşı gelemiyorum. Mor gözlü erkek hayalet gibi ayağıyla bacaklarımı ayırırken kirli fayanslar dizlerimi morartıyor.

"Pis küçük omega dizlerinin üzerinde iyi görünüyor, değil mi kardeşim?" diyor ve saçımdan başımı sallıyor.

"O omega değil. Henüz değil."

Kırmızı gözlü canavarın acımasız ses tonu içimi burkuyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diyor ilk yaratık, yüzümü bırakıp önüme geçerek bir ayağını dizlerimin arasına koyuyor ve sağ bacağını daha da yana itiyor.

Diğer canavar bileklerimi ayırınca omuzlarımdaki gerginlik azalır, ama rahatlama kısa sürer. Kollarımı başımın üzerine çeker ve bir eliyle bileklerimi tekrar yakalar, ayağını da dizlerimin arasına kaydırır, neredeyse kardeşinin duruşunun aynısı.

Bana tepeden bakıyorlar, neon gözlerinden şehvet parıldıyor. Mor gözler beni ateşle doldururken, ürkütücü kırmızı irisler ruhumu dehşetle dolduruyor. Omuz omuza durarak sırtlıyorlar ve bacaklarının arasından çıkıntı yapan devasa sapları tutuyorlar.

Hayır. Bu olamaz.

Kirli banyo zeminden yükselen soğuk, ıslak labiyama yapışan külotumu daha da belirgin hale getiriyor. Düşünemeyecek kadar korkmuşum, gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi sıkarak mücadele ediyor ve ağlıyorum.

Aklımı kaçırıyorum. Bu sadece bir halüsinasyon. Bana uyuşturucu falan vermişler. Kalkıp tuvaletten çıkacağım. Hemen şimdi.

Kırmızı gözlü canavar kıkırdıyor ve kollarımı daha yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorluyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve mor gözlü canavardan bir inilti koparıyor. Kafamı o kadar geriye çekiyor ki çenem neredeyse tavana bakıyor.

"Uslu bir fahişe ol ve ağzını aç."

Shadows and Shafts (The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1) okumaya devam et.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 99 SENTE satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

RED'İ KURTARMAK (ÖN İZLEME)

Blaide

"O bir omega. Onun gibi yeterince var. Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Bir tane daha fark etmez."

Kırmızı bir sis Blaide'in görüşünü engellemeye çalıştı, ama o bunu uzaklaştırdı. Sakin. Soğukkanlı.

Küçük Red'i kurtarmak için kafasının açık olması gerekiyordu. Bu pislikler tüm alfalara korkunç bir ün kazandırmıştı. Onlarda onur yoktu. Blaide, onlara hak ettikleri acıyı ve aşağılanmayı yaşatmaktan zevk alacaktı.

"Onu koklamaya bile layık değilsiniz ve ben ikinci bir şans verme havasında değilim. Her birinizi yok etmeden önce onu bırakın."

Onlar alay ettiler. Blaide iç geçirdi ve omuzlarını silkti. Uzun zamandır düzgün bir kavga yapmamıştı. Bir yanı bu kavgayı dört gözle beklerken, diğer yanı bu küçük dişi için ne kadar korkunç bir durum olduğunu fark ediyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Sarışın, bu soruya alınarak kaşlarını çatı. Blaide kendini ileriye attı.

[Rescuing Red \(Bilim Kurgu Masal Füzyonları Kitap 1\)](#) okumaya devam edin.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Daha az ödersiniz.

Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaştıysaydı ne olurdu hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik olurdu, işte bu olurdu. [*The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)*](#) kitabını TÜM PERAKENDECİLERDE ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Çağdaş BDSM'ye dalmaya ne dersiniz? [*Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)*](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu karanlık kısa öykü, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeriyor.

Kaçak bir melek omega, onu kovalayan bir şerif elf ve intikam ile küçük meleği korumak arasında kalan bir motorcu iblisin yer aldığı tatil temalı müstehcen bir hikaye mi? Yılın hangi zamanı olduğu önemli değil, bu epik neden seçmelisin omegaverse romantizmini kaçırmak istemezsiniz. [*Knotting the Christmas Angel \(The Knottiverse: Holiday Alphas Book 1\)*](#) kitabını şimdi okuyun!

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber Bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

<https://vtbonds.com/>

Beni takip edin:

bookbub.com/vtbonds
goodreads.com/vtbonds
facebook.com/vtbonds

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Sahiplenici Yeminler \(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Su Dünyasının Alfası Tanker](#)

[Tarafından Kaçırıldı \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri Bilinmeyen](#)

[Omega \(Önizleme\) Kurtarıldı ve](#)

[Mahvoldu \(Önizleme\) Gölgeler ve](#)

[Şaftlar \(Önizleme\) Red'i](#)

[Kurtarmak \(Önizleme\)](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

